

CHƯƠNG 12

Tiểu Phong tận dụng toàn lực đánh chưởng ấy tới. Quái nhân lách mình né tránh mau lẹ như nháy. Ngay giữa lúc quái nhân ấy chưa vung người lách mình thì Tiểu Phong đã quát to tiếng bảo:

—Này tiếp thêm một phát nữa!

Theo liền tiếng quát, thanh «Độc Long Kiếm» trong tay chàng đã bay vút tới.

Chỉ nghe một tiếng rú thê thảm vang lên. Quái nhân này đã bị «Độc Long Kiếm» xuyên thấu ngực ngã xuống chết tươi.

Vừa khi quái nhân ngã nhào trên mặt đất Tiểu Phong đã lẹ như chớp nhoáng, nhảy tới rút thanh «Độc Long Kiếm» về cầm sẵn trong tay, miệng quát lớn:

—Bọn chúng mi cứ nhào vô thử xem.

Giọng quát bảo của chàng rung động núi rừng khiến người nghe phải sởn da gà!

Mười quái nhân nọ bị Tiểu Phong giết mất đi một, bất giác không tiến lên nữa, mà dừng chân đứng lại. Trong số mười quái nhân bao vây Tiểu Phong vòng ngoài, đã có một người nhanh như chớp nhảy tới trám vào chỗ trống của quái nhân vừa bị chàng phi kiếm giết chết đó. Mười người quái gỡ vừa mất một nhưng kịp thời tập trung đại đủ số nên cả bọn bật lên một giọng cười khệt khệt quái gỡ, cùng tiếng bước sấn tới như cũ. Bỗng nhiên, mười tên cùng rống to một lượt. Cả mười quái nhân nhảy bay lên chụp vào mình Tiểu Phong một cái bất ngờ cực kỳ mau lẹ!

Bỗng đâu...

Một tiếng nạt xé mây truyền đến:

—Ngừng ngay!

Một bóng người bay vút tới rơi ngay xuống tại chỗ. Tốc độ phi hành của người này cực kỳ nhẹ nhàng lạnh lẽo. Mười quái nhân vừa nhảy bổ tới chụp vào người Tiểu Phong chợt nghe tiếng quát của người nọ, trong lòng cả sợ, vội vã thu tay trở lại, nhảy lui ra sau một bước.

Tiểu Phong cũng lui năm bước, ngược mắt nhìn lên thấy đó là một quái nhân quần áo rách tả tơi, đầu bù tóc rối, hình trạng gớm ghiếc vô cùng!

Quái nhân ấy vừa hiện thân, thì cả bọn hai mươi quái nhân đã đến trước đó đều rục một cái quì gối xuống đất.

Tiểu Phong trông thấy tình hình như vậy lại càng lạnh toát cả người!

Bộ mặt quái nhân vừa mới đến sau đó không khác một cái mặt nạ bằng da người vì nó ồm nồm, khô quách, không còn chút máu thịt nào cả. Mắt hấn lộ ra hai tia lửa sát nhân cực kỳ hung ác quét thẳng vào mặt bọn người quái gở đang khúm núm quỳ mọp dưới đất. Hấn quát bảo giọng nói lạnh lùng như băng giá:

—Bọn bay quả lớn mật! Nếu ta đến chậm một bước, chắc vị huynh đài này đã chẳng bỏ mạng trong tay bọn bay? Đứa nào ra tay trước hãy đứng dậy mau.

Năm quái nhân ra tay trước nhất, đã có một đứa bị Tiểu Phong giết chết rồi, còn bốn đứa kia đều khép nép cùng đứng dậy!

Lúc bấy giờ Tiểu Phong đã trông thấy rõ ràng quái nhân ấy trừ thân hình khô ồm như một bộ xương ra, đầu tóc chơm bươm, quần áo te tét thì người hấn đương độ thanh xuân, khoảng vài mươi tuổi trở lại là nhiều!

Chợt nghe quái nhân này cất tiếng nạt to bảo:

—Bọn bay, bốn đứa ra tay trước phải không?

Cả bốn quái nhân quỳ mọp dưới đất đồng thanh trả lời một lượt:

—Dạ phải.

—Bọn bay là người hay là quỷ?

—Dạ thưa là người ạ!

—Bọn bay là người à?

Quái nhân này cười hắc hắc mấy tiếng, nói bằng giọng hết sức oai nghiêm:

—Bọn bay đã nhận là người sao lại ăn thịt đồng loại? Hung ác hơn cả loài thú dữ cạp beo?

—Con ma đói đã thúc đẩy bọn chúng tôi phải có hành động dã man ấy.

—Con ma đói thúc đẩy bọn các người giết người chẳng? Nhắc lại cho mi nhớ là lần trước các mi đã giết chết hết ba người đồng loại đi vào trong hang này rồi. Lúc bấy giờ, ta đã cảnh cáo bọn mi những gì?

Cả bốn người quái gở ấy, mắt hấn vẻ mặt hung ác gớm ghê ban nãy mà liền thay vào một mặt xanh mét, sợ hãi. Chúng run rẩy bần bật.

Quái nhân này lại quát lớn tiếng, nói:

—Kẻ nào làm sai lệnh ta là chết!

Tiếng «chết» vừa lọt ra khỏi miệng, một chuồng tử trong tay hấn cũng vừa đánh tới phía bốn quái nhân đang quỳ run dưới đất lẹ không thể tả!

Bốn người quái gở ấy, mắt trợn dọc bắn ra những tia lửa máu đỏ tươi, nhưng vẫn quỳ dưới đất, dường thể chẳng dám chống cự lại. Chúng cam tâm chịu chết dưới chuồng lực của quái nhân này!

Tiểu Phong trông thấy tình trạng đó, trong lòng không nở. Chàng nói to lên:

—Huynh đài hãy ngừng tay đã!

Quái nhân này bị tiếng nói đồng dục của Tiểu Phong vội thâu chuồng lực trở về. Mắt hấn tua tủa những tia lửa máu đỏ rực, nhìn thẳng vào mặt Tiểu Phong. Miệng hấn hỏi liền:

—Vì cớ nào huynh đài bảo tại hạ ngừng tay?

Tiểu Phong liền mỉm cười, nói:

—Vì cớ nào huynh đài lại định giết chết bọn họ?

—Tội tàn sát đồng loại, lẽ phải đáng chết!

Tiểu Phong bấy giờ mới hiểu rõ bọn người ấy chẳng những không có gì đáng sợ mà thật ra còn đáng thương là khác. Bọn chúng bị lâm vào cảnh ngộ này, chẳng có vật gì nuôi sống nên phải ăn thịt người để đắp đổi qua ngày!

Ngẫm nghĩ đến chỗ đó, trong lòng Tiểu Phong bất giác ngậm ngùi. Chàng sực nghĩ tới một vấn đề khác có liên quan đến bọn người chuyên ăn thịt người kia. Tại sao bọn họ lại bị giam hãm vào trong vùng này đến nỗi thành một bầy quỷ đói như vậy? Tiểu Phong hỏi quái nhân này:

—Vị như huynh đài mà giết bọn họ đi thì huynh đài cũng phạm vào cái tội tàn sát đồng loại như bọn họ có khác chi đâu?

Quái nhân này bị câu hỏi của Tiểu Phong liền sững sờ buộc miệng trả lời:

—Bọn họ đã đồng tình cử tôi làm người cầm đầu. Lẽ tất nhiên bọn họ phải tuân theo lệnh của tôi. Nếu các hạ không có một võ công tuyệt thế kinh người thì có phải đã thêm một mạng nữa bị giết trong tay bọn họ rồi chẳng?

Tiểu Phong tươi cười đáp:

—Đành là vậy. Nhưng cuối cùng tôi không chết, chuyện kể như bỏ đi. Tôi xin huynh đài hãy tha cho bọn họ.

Nói dứt câu không đợi quái nhân này trả lời, chàng lại hỏi tiếp liền theo:

—Xem thấy khí độ huynh đài cũng đoán được huynh đài chẳng phải là người tầm thường. Vậy sao huynh đài lại cùng những người bạn đây bị hãm vào cái vùng nguy hiểm có ngả vào mà không lối ra này?

Quái nhân này liếc mắt bốn quái nhân còn đứng ngẩn người tại chỗ. Hắn không trả lời câu hỏi của Tiểu Phong chỉ lạnh lùng nói:

—Nếu không phải vì các hạ này cầu xin dung mạng, bọn mi tất nhiên phải chết! Sao còn chưa đến tạ ơn của người?

Bị quái nhơn này nạt bảo bốn quái nhơn nọ vội vã quỳ xuống trước mặt Tiểu Phong rụt rè nói:

—Xin rất đổi cảm tạ ơn đức của các hạ, đã van nài cho bọn anh em chúng tôi khỏi chết.

Tiểu Phong luỳnh quỳnh chân tay chẳng biết phải làm sao bảo lia bảo lịa:

—Ý chết, các vị đừng làm thế... hãy đứng dậy cho.

Sau khi rập nhau nói một tiếng cảm ơn, cả bốn người cùng đứng dậy.

Quái nhân cầm đầu ấy lại quát bảo:

—Mấy người còn chưa trở vào trong động, đứng đó làm chi?

Hai mươi mấy quái nhơn có mặt tại chỗ vâng lời hò nhau chạy hết vào cửa một động đá hết sức to lớn rộng rãi!

Quái nhân cầm đầu ấy nhìn theo bóng hình phía sau lưng bọn người kia, than dài một tiếng, miệng nói lấp giáp:

—Bọn họ giống thứ gì? Ma quỷ chẳng? Thú rừng chẳng? Hay là người?

Tiểu Phong nhìn thấy quái nhơn cầm đầu ấy nói lẩm bẩm trong miệng, mà trong đôi mắt đỏ lòm những sợi chỉ máu của hắn tuông hai dòng lệ...

Đầu óc Tiểu Phong rung động vô cùng. Chàng cất tiếng hỏi:

—Huynh đài làm sao thế?

Quái nhân ấy lắc đầu, thở ra một hơi u ám, nhìn đăm chiêu vào mặt Tiểu Phong không trả lời câu hỏi của chàng:

—Huynh đài vô ý đi lạc vào chốn này thật sao?

—Đúng thế, huynh đài ơi. Mấy chục người anh em lúc nãy cũng giống như trường hợp của các hạ chẳng?

Về mặt quái nhân ấy biến sắc, hắn nói:

—Bọn chúng tôi không phải như huynh đài. Huynh đài thì vì đi lạc mà lọt vào đây, còn bọn chúng tôi trái lại bị người ở trên cao chót vót cái gành đá kia quật nhào xuống hố này.

—Bị người quật xuống?

Quái nhân ấy gật đầu rồi lại hỏi:

—Huynh đài chính mắt trông thấy bọn người ban nãy ăn thịt sống của người rơi xuống trong hồ nước phải không?

Tiểu Phong bị quái nhân ấy hỏi một câu như vậy, bất giác nhớ lại, ớn lạnh cả người bèn đáp:

—Thật vậy! Chính mắt tôi được trông thấy rõ ràng từ đầu tấm thảm kịch!

—Huynh đài có biết vì cớ nào không?

—Bọn họ chẳng có một thức ăn nào khác hơn?

—Không sai!

Quái nhân ấy cười một tiếng tê tái, hạ giọng xuống nói một cách thương cảm:

—Bọn họ là những người rất tốt. Mấy năm trước, thân hình mặt mũi tính tình của bọn họ không giống như hiện tại trước mặt anh. Giờ đây huynh đài trông thấy một thứ cực hình hết sức hung ác, tàn bạo không khác yêu tinh ma quỷ như thế đó là vì bọn họ cố sống để nuôi cái chí báo thù đấy! Bọn họ quyết sống và cần phải sống!

Quái nhân ấy nói đến đó, buông ra một nụ cười dài lạnh lẽo tợ băng giá. Tiểu Phong hết sức lấy làm quái gở nên hỏi:

—Sao bọn họ không ra khỏi rừng tòng xanh này?

Quái nhân ấy lại cười dài một giọng đầy oán hận nói:

—Kẻ nào không sợ chết thì cứ thử ra xem? Huynh đài vô ý đi lạc vào trong này, đó là một việc rất ly kỳ. Lý nào huynh đài lại không trông thấy những gò xương trắng trong ấy sao?

Tiểu Phong nhớ lại, rợn cả tóc gáy gật đầu, đáp:

—Có. Tôi có trông thấy. Những đống xương ấy nhiều vô số kể. Có điều, vì cớ sao mà bị quật vào trong này? Ai là kẻ đã quật các người rơi xuống đây?

Quái nhân gây guộc mặt ốm tong còn những da với xương không trả lời thẳng câu hỏi của Tiểu Phong, mà chỉ luôn miệng kể chuyện cho chàng nghe:

—Huynh đài đã vô ý lạc vào trong này, ấy là duyên số xui khiến để cùng kết bạn với chúng tôi! Sau mười ngày huynh đài đói quá, cả người mất hết sức lực. Bấy giờ huynh đài cũng sẽ ăn thịt người với chúng tôi. Một thời gian sau huynh đài cũng giống hệt như những người mà huynh đài đã thấy không khác chi ma quỷ đó!

—Rồi tôi cũng ăn thịt người?

Tiểu Phong toát đầm mồ hôi lạnh khắp mình. Chàng lại hỏi:

—Thịt người ở đâu có mà ăn? Lẽ nào người ở trên đầu gành cứ tiếp tế mãi thịt người theo lối quật người sống rớt xuống?

—Quả đúng như vậy đó!

Quái nhơn ấy ngược mắt ngó thẳng lên cao chót vót gành đá một cái, chậm rãi nói:

—Chậm lắm là ba ngày, từ trên cao gành đá này người ta lại quật xuống một người. Nếu người ấy mà chết thật thì bọn họ chia nhau đồng đều số thịt ăn, nếu nổi lên đên trên mặt hồ mà còn sống thì gia nhập vào trong số anh em, một người bạn đồng tâm đồng cảnh nữa. Cho đến một ngày nào đó nếu sự tiếp tế theo lối quật người ấy chấm dứt, hay là số người bị quật xuống tăng gia mau chóng quá đông, còn số người chết thì giảm dần đi bọn họ lại sẽ giết nhau đặng ăn thịt sống!

Câu chuyện của quái nhơn ấy kể Tiểu Phong càng nghe càng mọc ốc cùng mình. Chàng lại hỏi:

—Huynh đài bị kẹt vào trong hang này đã mấy năm rồi?

—Đúng năm năm.

—Huynh đài cũng đã ăn thịt người?

—Cái đó chẳng lấy làm lạ lòng! Chính tôi vừa trình bày qua, khi mà huynh đài đói quá không chịu thấu, huynh đài phải ăn kia mà!

Bỗng nhiên Tiểu Phong như nhớ ra một điều chàng liền hỏi:

—Theo lời huynh đài nói thì bọn người anh em kia sợ dĩ vì căm thù mà cố sống?

—Đúng thế! Có sống để mà báo thù!

—Nếu tôi nhận xét không lầm thì lúc những người anh em kia ra tay chiến đấu, họ đều áp dụng một trận thế cố định chớ không phải đánh rời rạc và hỗn độn.

—Không sai! Lúc bọn anh em chúng tôi bị quật rớt từ trên gành cao xuống hồ vô ý chúng tôi vớt được một bộ sách lạ hết sức quý giá. Chiếu theo những lời ghi chép trong bộ sách ấy, tôi bắt tất cả những người anh em đó lập thành một thế trận gọi là «Thập Quỷ Trận»! Cứ mười người là có được một thế trận. Có được mấy chục người, là có được mấy chục thế trận, số người dư lại thì dùng để bổ sung vào thế trận nào lúc giao phong mà bị hao bớt. Do đó có bao nhiêu kẻ thù, chúng tôi cũng không sợ, một khi trận Thập Quỷ của chúng tôi được rèn luyện đến mức tinh vi thần thực!

Tiểu Phong lại hỏi tiếp:

—Thế thì ai là kẻ đã quật nhào những người anh em kia, kể cả huynh đài nữa xuống dưới hang này?

Quái nhân ấy phóng hai luồng nhãn quang nóng lạnh lùng như băng giá vào gương mặt Tiểu Phong, nghiêm giọng hỏi lại chàng:

—Huynh đài cũng đã có nghe qua cái danh hiệu Mông Diện Thần Nữ chớ?

«Mông Diện Thần Nữ»? Đầu óc Tiểu Phong choáng váng, chàng vội vã hỏi:

—Tất cả những người anh em của huynh đài tại đây đều bị Mông Diện Thần Nữ quật xuống dưới này?

—Quả đúng như một với một là hai! Bọn anh em chúng tôi nói lại mà xấu hổ thêm, đều bị sắc đẹp của Mông Diện Thần Nữ làm cho si mê ngu muội! Bọn anh em chúng tôi được nàng gợi tình. Nhưng sau một cuộc mây mưa ân ái, nàng quật xuống dưới này!

Vẻ mặt tuấn tú của Tiểu Phong tái mét, lửa giận cháy rực trong hai con ngươi. Chàng sức nhớ lại, chính chàng suýt nữa táng mạng trong tay Mông Diện Thần Nữ! Chàng nghiêng răng trèo treo nói:

—Nàng độc ác hơn cả hùm lang rắn rít.

—Mông Diện Thần Nữ mà không độc ác có một, không dâm dăng nhất đời, thì làm sao danh hiệu nàng một khi nghe đến là võ mạt khắp giới giang hồ. Những chàng trai trẻ tuổi từ hai mươi trở xuống, đã bị nàng quật chết dưới hố sâu kể đến gần vài trăm mạng rồi! Kẻ chết thì ôm hận dưới suối vàng. Người còn sống sót như bọn anh em chúng tôi, độ chừng vài mươi, thế quyết còn sống là còn trả thù.

Nhớ đến thế trận bằng cây tùng trước cửa vào miệng hang, Tiểu Phong liền hỏi:

—Thế trận bằng cây tùng giữa hai vách núi cheo leo bên ngoài cửa miệng hang là do Mông Diện Thần Nữ bày ra?

—Đúng vậy! Mặc dầu tự tay nàng không giết chúng tôi, nhưng bên ngoài cửa hang, nàng dùng cây tùng bày thành trận Thiên Cương thì có khác nào chính nàng giết hại lần hồi mạng sống của chúng tôi một cách còn thê thảm, đau đớn gấp trăm lần! Con đàn bà cực kỳ thâm ác ấy, chúng tôi thế quyết một câu là phải báo thù. Đã bao năm trời, từng có biết bao nhiêu nhân tài cao thủ đi vào rừng tùng ấy mà chẳng một người nào trở ra được. Tất cả bọn họ đều chết rũ xương trong đó!

Tiểu Phong nghe đến đây, giận dựng tóc tai đến đó. Chàng lườm lườm cặp mắt đầy sát quang cả tiếng nói to lên:

—Tôi mà không chết, tôi nhất định giết con đàn bà ấy mới hả lòng!

—Anh nói nghe dễ ợt. Làm sao anh có được may mắn ngàn năm một thuở lần thứ hai mà hòng nói chuyện giết nàng. Lọt vào trong hang này khỏi mục xương trong trận Thiên Cương bên ngoài cửa hang đã là tốt phước có một trên đời này rồi. Có lý nào anh lại tốt phước ra lọt trận Thiên Cương nữa sao?

Tiểu Phong nghiêng rằng quả quyết nói:

—Bất kể với giá nào tôi cũng cần phải trở ra.

Nói đến giữa câu gương mặt nghiêm trang của chàng bỗng nhiên đổi sắc. Bởi vì chàng chợt nhớ đến một vấn đề đối với chàng cực kỳ quan trọng. Bởi vì trong khoảnh khắc thời gian chớp nhoáng ấy, thành linh Tiểu Phong nhớ đến đôi hoa tai trên hai trái tai của nàng Bạch Cơ. Mông Diện Thần Nữ cũng đeo đôi hoa tai đó, không lẽ người thiếu nữ mà chàng tha thiết yêu đương nhất đời lại là thâm ác gớm ghiếc ấy sao?

Tiểu Phong nhớ đến điều ấy, bất giác trong lòng sợ hoảng. Chàng buộc miệng nói luôn:

—Huynh đài có thấy mặt Mông Diện Thần Nữ rồi chứ?

—Chừng như có thấy qua!

—Hai tiếng chừng như của huynh đài có nghĩa làm sao? Thấy hay không thấy chỉ một trong hai tiếng ấy để chứng minh, chứ sao lại nói một cách mờ ớ như huynh đài?

Quái nhân ấy cười nhạt nói:

—Phàm người đàn ông, con trai nào mà giao tình với nàng đều thấy qua nàng cả. Có điều một điểm nàng giao tình chân chánh với người đàn ông con trai nào thì người ấy không trông thấy mặt nàng. Nàng biến bên trong căn nhà xây mộng ái ân thành một nơi tối đen, ngửa bàn tay không thấy năm ngón!

Theo đúng như tình hình mà quái nhân ấy nói thì lúc Mông Diện Thần Nữ bắt chàng vào trong gian nhà có gối giường êm ái để chàng nằm yên quả y hệt như thế đó. Đáng lấy làm lạ là tại sao Mông Diện Thần Nữ lại không cùng chàng vầy lại cuộc mây mưa? Nghĩ đến điểm thắc mắc ấy, chàng liền hỏi quái nhân ấy:

—Có một sự kiện, tôi tưởng nên hỏi kỹ huynh đài, mong huynh đài chỉ vẽ cho. Theo như con mắt huynh đài trông thấy qua Mông Diện Thần Nữ thì nàng là một thứ đàn bà như thế nào?

—Cái đó mới thật là khó nói cho rõ ràng! Phải xem cho thấy cái người mà Mông Diện Thần Nữ để mắt đến mới có thể khẳng định được. Nàng đều có thể làm các mảnh khốe khác hẳn nhau. Hết sức trong trắng! Hết sức nhộp nhúa! Hết sức phũ phàng! Hết sức tục tĩu dâm ô. Tùy theo mỗi thứ đàn ông, con trai mà xem thấy mới quyết định con người của nàng và nàng mới quyết định những thể thức ái ái ân trong một đêm gần gũi. Cho nên có khi nàng là một thiếu nữ thuần hương tinh khiết như một bức thiên tiên giáng trần! Mà có khi nàng biến thành một con đàn bà lẳng lơ, trác nết không khác một loại ác quỷ dâm ô số một trong thiên hạ!

Cảm thấy lòng buốt như giữa trời tuyết giá mùa đông. Tiểu Phong lại hỏi:

—Tại hạ còn chưa được thấu đáo, dám mong huynh đài giải thích một cách tường tận, tỉ mỉ, cụ thể hơn.

—Ví dụ như thế này. Nếu nàng thấy người đàn ông đó là một tay háo sắc, hễ như bướm gặp hoa thấy đàn bà là nhào đại vô bóc hết thì nàng dùng mảnh khốe của phường lơi lả giang hồ, cốt sao cho thỏa mãn nhục dục của cả hai người, không cần liêm sỉ xấu xa! Nếu thấy là một chàng trai yếu đuối không rành những kinh nghiệm nguyệt hoa thì nàng dùng mảnh lới khêu gợi, lửa dục của hấn bùng lên bằng đủ mọi ngón tinh ranh, bí mật! Nàng biến hấn thành một con thú trước miếng mồi tà dâm! Còn như nàng thấy là một thanh niên dũng cảm, khí khái, cao ngạo, chân chính thì nàng đóng vai một thiếu nữ hết sức hồn nhiên thuần khiết.

Tiểu Phong nghe lời bày giải của quái nhân ấy, bộ óc của chàng khác vỡ tan như bị đánh vào một trái chùy có sức nặng ngàn cân! Người chàng choáng

váng như mất cả tự chủ, hai chân thối lui ra sau một bước. Trời ơi! Còn chi nữa mà ngờ. Người con gái mà chàng trót đem trọn mối tình trong trắng đầu tiên gửi gắm vào quả tim yêu đó lại chính là con đàn bà dâm đẳng...

Quái nhân ấy thấy tinh thần của Tiểu Phong rụng rời, cả người bủn rủn không đứng vững thì giật mình thất kinh, cất tiếng hỏi:

—Huynh đài thế nào vậy?

Tiểu Phong cố đem hết nghị lực đè nén sự kích động đang vò xé tâm can, miễn cưỡng đáp:

—Làm sao mà huynh đài được biết tỉ mỉ từng chi tiết ấy?

—Số người bị Mông Diện Thần Nữ quật xuống dưới đáy hố này kể có số trăm. Mỗi người kể lại cuộc giao tình của mình đối với Mông Diện Thần Nữ mỗi khác, chẳng ai giống ai. Tôi tổng hợp tất cả những chi tiết ấy lại, có khó khăn chi mà không tìm ra một kết luận đúng!

—Lúc huynh đài thấy mặt thì nàng là người như thế nào?

—Một thiếu nữ hết sức thiện chân, thuần khiết, không kém một vị nữ thần hiện thân. Đôi mắt của nàng xanh biếc bắn ra một thứ ánh sáng mơ màng huyền diệu khiến người nhìn thấy phải đắm đuối say sưa. Thần thái hồn nhiên, trong sạch của nàng cơ hồ ở thế gian này không có...

Lời nói của quái nhơn ấy chưa dứt câu chợt nghe Tiểu Phong kêu to lên một tiếng. Chàng nói bằng một giọng run run đứt quãng:

—Huynh... huynh đài nói thế nào?

Nhìn gương mặt xanh xao trắng xác của Tiểu Phong với những giọt mồ hôi rịn đầy hai bên gò má, quái nhơn ấy rung động toàn thân. Hắn kinh hãi nói:

—Anh sao vậy? Có lẽ anh đã thấy qua Mông Diện Thần Nữ rồi chẳng?

Người Tiểu Phong xúng lỉnh muốn ngã. Mắt túa ra những tia sáng ngời. Bụng bảo thầm: “Trời Phật ơi! Đúng là dâm phụ ấy. Có lẽ nào nàng Bạch Cơ thuần lương thanh khiết mà lại... Nàng đối xử với ta bằng mảnh khốc ấy...”

Hai giọt nước mắt buồn rầu đau khổ rơi xuống hai bên gò má:

Quái nhân ấy sửng sốt nói:

—Anh bị Mông Diện Thần Nữ đánh lừa à?

Trong lòng tan nát, Tiểu Phong cố gắng gượng gạo nghiêng rằng, giọng đầy uất hận:

—Không chừng là thế. Tôi có yêu một nàng. Hành vi của nàng ấy giống hệt như lời anh nói, không sai mấy may. Thiên chân thuần khiết, hai mắt xanh biếc long lanh, thần thái cơ hồ ở cõi trần gian này không thể nào có.

—Thật vậy sao?

Tiểu Phong cười nhạt nói:

—Đúng thế! Thật đúng như thế đó, nhưng nàng có phải là Mông Diện Thần Nữ, tôi vẫn chưa biết nên nói làm sao!

—Rất có thể hai người chỉ là một!

Mặt đầy sát khí Tiểu Phong cười nhạt một tiếng nói:

—Tôi đã có bảo trước cho nàng biết là đời tôi không chịu cho ai lừa dối tôi. Tôi mà biết được nàng lừa tôi, tôi giết nàng ngay.

Bỗng nhiên quái nhân ấy hỏi:

—Cái nàng mà anh yêu dấu nồng nàn ấy có đặc điểm chi không?

—Đặc điểm? Nàng có đeo một đôi hoa tai!

—Đôi hoa tai? Chính mắt tôi thấy Mông Diện Thần Nữ có đeo hoa tai!

Đầu óc Tiểu Phong rối nùi như mớ bòng bong. Chàng buộc miệng hỏi:

—Anh thấy đôi hoa tai của Mông Diện Thần Nữ đeo ra làm sao?

—Đó là hai viên hồng ngọc có chạm đóa hoa rất tinh vi không khác hoa thật.

—Đóa hoa? Còn tôi, tôi lại thấy chạm hình thiếu nữ!

Quái nhân ấy ngẫm nghĩ giây lát tiếp nói:

—Trong thiên hạ người giống người chẳng thiếu chi. Chẳng qua bọn ta nói chuyện với nhau đây là do sự tưởng tượng chứ chẳng có gì để chứng minh bằng có một cách cụ thể! Người thiếu nữ mà anh đã thấy rất có thể là Mông Diện Thần Nữ.

—Tôi cũng tưởng như vậy đó!

Tiểu Phong ngược đầu ngó lên, cất tiếng cả cười. Chàng nói:

—Lúc nào tôi thấy lại nàng lần thứ hai, tôi quyết giết nàng. Đời tôi không chịu để bị ai lừa gạt. Nàng không lẽ dối xử với tôi bằng cách ấy.

Đúng lắm! Điều mà Tiểu Phong đã nói đó quả là một việc đúng sự thật! Nếu quả người yêu của chàng là nàng Bạch Cơ, đúng là Mông Diện Thần Nữ, thì cõi lòng của chàng tan nát đến thế nào?

Người con gái hoa tình sớm nở trong quả tim tràn đầy nhựa sống yêu đương của chàng đâu lại là một người gớm ghiếc đáng khiếp sợ bậc đó? Chàng đã đem tất cả nỗi lòng gửi gắm vào nàng. Ôi! Thảm đạm biết bao nhiêu nếu nàng là một con đàn bà dâm ác, có một không hai trong thiên hạ?

Quá đau khổ vì một mối tình trái ngang cay nghiệt, Tiểu Phong quên mất là mình đang ở trong hoàn cảnh nào. Chàng cất bước nặng nề đi mãi về một nơi không mục đích.

Quái nhân ấy hết sức ngạc nhiên, kêu chàng lại, hỏi:

—Huynh đài định đi đâu đó?

—Tôi phải đi giết chết con đàn bà dâm ác đã lừa dối cảm tình chân thật của tôi!

—Ra khỏi chốn này hả? Bộ huynh đài muốn rục thây trong rừng tòng đã lập sẵn Thiên Cương trận đó chẳng?

—Bộ huynh đài để cho tôi phải đau khổ trong cái hang này à?

Quái nhân ấy hỏi:

—Huynh đài không nghe lời của tôi mà lại cương quyết đi sao?

Mặt Tiểu Phong hiện đầy vẻ ngao ngán. Bỗng chàng thét vang động, cất tiếng nói:

—Đời tôi không chịu để bị kẻ khác lừa dối. Nàng là người đã lừa dối cảm tình của tôi, tôi quyết giết nàng. Mắt tôi vẫn đương nhìn thấy máu của nàng tuôn trào như suối! Chính tay tôi phải nhúng vào thứ máu gạt gắm ái tình ấy.

Chàng cười như điên. Tiếng cười hết sức rùng rợn, ai nghe cũng phải rợn da gà!

Quái nhân ấy nói:

—Như huynh đài cương quyết bỏ đi, tôi cũng không thể giữ huynh đài ở lại được. Đừng nói là huynh đài không thoát khỏi thế trận Thiên Cương làm chi vô ích. Phòng như huynh đài lại may mắn thêm một lần thứ hai, ra khỏi rừng tòng, tôi có việc muốn căn dặn cùng huynh đài.

—Việc gì cứ nói!

—Như huynh đài ra khỏi rừng tòng. Tôi xin huynh đài nhớ một điều mà bọn anh em chúng tôi trong này đã làm thành qui luật, là hễ có người nào thoát được trận Thiên Cương nhớ chọi vào trong hang giùm một hòn đá. Làm như vậy để

chúng tôi ở trong này khỏi mong, chờ đợi, được biết rõ là có thể thoát khỏi hay chịu chết giữa rừng tòng, bấy nhiêu đó thôi!

Tiểu Phong mạnh dạn đáp lời:

—Tốt lắm! Tôi sẽ làm đúng lời huynh đài căn dặn. Đồng thời, tôi cũng xin thể trước mặt anh đây: Nếu tôi thoát ra được ngoài rừng tòng tôi tìm cách cứu thoát bọn các anh, chứ không để chịu cảnh sống dở chết dở như vậy mãi!

Quái nhân ấy cười một cách chán nản, nói:

—Rất đổi cảm tạ tấm lòng quý hóa của huynh đài lo lắng đến chúng tôi. Vái trời, cầu Phật cho anh. Thôi huynh đài hãy đi! Chúc huynh đài gặp nhiều may mắn!

Tiểu Phong nghiêng rằng, nói với lại:

—Bạch Cơ! Mông Diện Thần Nữ! Dầu nàng có trốn xuống tận dưới mười tám tầng Địa ngục, tôi cũng thể một câu là kéo nàng trở lên Dương gian, để mắt ta được trông thấy máu nàng tuôn như suối đổ trước mặt ta, bằng lưỡi kiếm trong tay này.

Tiếng cười ngân vang như điên, như cuồng. Thân hình chàng bỗng vụt một cái, chạy bay ra mé giữa hai vách núi cheo leo, tung vào giữa rừng tòng xanh đã bày thành trận Thiên Cương.

Quái nhân ấy mắt nhìn theo bóng chàng khuất hẳn, miệng thở ra một hơi buồn nguyền, lẩm bẩm nói một mình:

—Lại thêm một người nữa hy sinh tính mạng một cách đáng thương cảm vô cùng.

Quái nhân ấy quay lưng chạy thẳng vào trong hang sâu thăm thẳm.

Mang mối mối thâm tình vừa bị thương, vừa thống khổ, Tiểu Phong cứ cong lưng chạy miết theo kệt trống giữa hai vách đá cheo leo, lần vào trong thế trận rừng tòng.

Tự chàng dặn lòng, cương quyết thế nào cũng giết chết con đàn bà cực kỳ thâm ác đã lừa dối tình chàng: Mông Diện Thần Nữ. Nàng đã đội lớp một thiếu nữ thiên chân, thuần thực, lại có cái tên Bạch Cơ để gạt gẫm chàng.

Cộng thêm vào đó, chàng cũng không chịu chết khô ở trong hang đá, hay ăn thịt người để sống qua ngày như đám quái nhân, hình thù như ma quỷ. Dầu cho chàng không thoát khỏi «Thiên Cương Trận» của Mông Diện Thần Nữ, thà chết rũ thây giữa rừng tòng còn hơn.

Vào đến giữa rừng, chàng ngược mắt ngó khắp tứ phía, thấy quang cảnh giống như lúc mới vào. Đâu đâu cũng thấy mút mắt, những cây tong lá xum xuê, không bờ không bến, không có chút chi khác nhau để mà phân biệt!

Tiểu Phong cứ mím môi, cắn răng chạy mãi, chạy mãi không ngừng, cố tìm một lối thoát mảy may. Một thời thần qua... Hai thời thần lại qua... Vẫn cứ y như cũ chàng không sao lọt khỏi rừng tòng.

Mặt trời đã hừng dạng. Những tia nắng sớm nháy nhót trên cành tòng xanh biếc.

Rồi hoàng hôn lại phủ xuống... Rừng tòng chìm đắm trong cảnh tịch mịch của canh dài.

Trời mọc... Trời lặn... Thời gian chậm chạp trôi qua, tối lại sáng, hết ngày sang đêm. Tiểu Phong vẫn cứ chạy. Chàng bị nhốt vào trận Thiên Cương đã hai ngày, hai đêm. Nhưng mà may mắn không đến với chàng lần thứ hai. Chàng vẫn chạy, rừng tòng vẫn giữ chàng bên trong, không cho lọt ra ngoài bìa rừng!

Trận Thiên Cương huyền ảo, chỉ vài mươi cây mà chưa chắc thiên binh vạn mã đã thoát khỏi vòng vây, đừng nói là một người, trừ khi người biết cửa sanh, cửa tử, nghĩa là biết cách phá trận.

Con ma đói đã cào xé cái bao tử trống rỗng của Tiểu Phong mỗi lúc mỗi dữ dội hơn, khiến chàng chịu không thấu. Đương khi đói quá cái cảnh ăn thịt người của đám quái nhân bỗng hiện ra trong đầu óc chàng.

Chàng cắn chặt hai hàm răng, tự bảo thầm trong bụng: “Giá như trong lúc này có ai cho chàng cục thịt người, chắc là chàng ăn liền ăn một cách ngon lành chứ không đắn đo từ chối.”

Đuối sức quá, chàng không còn sức, bước đi từng bước chậm rãi, nặng nề, chứ đừng nói là chạy đôn chạy đáo nữa. Chàng ngồi xuống dưới gốc một cây tòng, thở hổn hển. Lửa giận lại không vì cơn đói của chàng đã vụt tắt. Nó cứ mãi bùng lên như đốt cháy đầu óc tâm can. Chàng hận. Chàng thù. Chàng thù hận con đàn bà mưu sâu kế độc ấy.

Trong cơn đau đớn, đói khát, thần trí Tiểu Phong mơ màng. Rồi cơn hôn mê ấy, Tiểu Phong chợt nghe Thoát huyết (huyết ngủ) của mình như bị ai điểm mạnh vào một ngón tay. Chàng chưa kịp thốt hỏi thì đã ngủ mê man.

Biến cố xảy đến một cách quá đổi bất ngờ, Tiểu Phong không sao ứng phó kịp. Trong lúc mơ màng, chàng có cảm giác như thân thể mình bị người nào xách bổng lên.

Chẳng rõ thời gian trôi qua bao lâu, Tiểu Phong chợt tỉnh dậy. Đầu óc chàng xoay tròn như một cái chong chóng. Chàng bảo thầm: “Việc chi đã xảy đến cho ta?”

Quả thật Tiểu Phong bị khốn trong rừng tòng, ai là người đã cứu thoát chàng? Chàng không sao nghĩ ra được! Chàng vừa sợ hãi, sợ như rơi vào một cái vực hồ nghi, chẳng hiểu thế nào cả!

Chàng vung mình ngồi dậy, mở mắt ngó khắp chung quanh, thấy mình đã thoát khỏi trận Thiên Cương của rừng tòng, đang ở ngoài vách đá cheo leo của hai sườn núi ép lại!

Chàng chậm rãi đứng dậy, bụng bảo dạ rằng: “Người cứu mình phải là người thuộc lâu Thiên Cương trận! Người ấy là ai? Phải chăng chính là Mông Diện Thần Nữ?”

Nghĩ tới đó, trong lòng Tiểu Phong đâm ra hoảng sợ.

Không lý người cứu Tiểu Phong là Mông Diện Thần Nữ?

Tiểu Phong vừa nghĩ vừa tìm mấy quả sim rừng ăn đỡ đói. Cuối cùng chàng sức nghĩ tới việc đi Cửu Hoa Sơn để xem chú chàng là Lê Trung chết sống, an nguy như thế nào!

Vừa toan cất bước lên đường, Tiểu Phong sức nhớ đến lời dặn của quái nhân trong hang đá! Liền đó chàng lượm cục đá cuội nhắm vào phía bên trong, dùng hết sức lực liệng tới.

«Cóc» một tiếng từ trong hang đá vọng lại. Hòn đá cuội ấy chắc hẳn đã gây cho đám quái nhân bên trong hang đá bao nỗi mừng sợ lẫn lộn nơi lòng.

Nhớ tới cái màn thảm kịch ăn thịt người, Tiểu Phong ớn lạnh cả xương sống. Chàng nói với mình chàng: “Bọn họ là người lại ăn thịt đồng loại. Tiểu Phong này làm sao cũng tìm cách cứu họ thoát ra.”

Nghĩ tới đó, chàng buông một chuỗi cười hả hả.

Chàng tự nhủ là có cách cứu được đám người đáng thương hại ấy thoát khỏi cái cảnh đầy khùng bố nọ.

Với vẻ mặt tươi vui hơn hở, Tiểu Phong chạy độ vài trượng. Bỗng nhiên chàng dừng chân đứng lại. Mặt chàng nhìn lên gành đá cao chót vót, bụng bảo dạ, Mông Diện Thần Nữ ắt phải ở trên đó, mới quật người rơi xuống. Thế thì nơi ấy mới chính cái ổ xây dựng những đêm mây mưa dâm dật của nàng!

Lửa giận bốc cháy trong đầu, Tiểu Phong nói thầm:

—Mông Diện Thần Nữ! Ta sẽ lóc nàng từ miếng thịt liệng xuống. Ta xem máu nàng chảy trước mặt ta.

Thình lình ngay lúc ấy. Tiểu Phong đang quay mình chạy lên sườn núi chợt thấy một bóng người từ phía xa xa chạy về ngã chàng, mau như điện chớp.

Tiểu Phong sững sờ dừng chân đứng lại.

Trong thoáng mắt, bóng người đã đến trước mặt chàng. Ngược mắt nhìn nhau, cả hai cùng kêu lên «Ủa» một tiếng.

Tiếng «Ủa» ấy tiêu biểu cho một nỗi mừng sợ ngoài ý liệu của mình, Tiểu Phong trấn định tinh thần, cất tiếng lạnh lùng nói:

—Té ra là nàng?

Người chính là Bắc Yêu, đại ma đầu số một trong thiên hạ.

Gương mặt xinh tươi của Bắc Yêu thoáng hiện một vẻ vui mừng, hỏi:

—Chàng không chết thật sao?

—Phỏng như ta đã chết thật thì sao còn thấy mặt nàng ở đây?

Bắc Yêu cười nhạt một tiếng, nói:

—Người trong giới giang hồ đồn đại là chàng chưa chết thật. Tôi thì lại không tin! Tôi đang có ý định đến Bích Hải Nham hỏi kỹ Đông Hải Long Quân để rõ sự thật đây.

—Nàng vì tôi mà đến đây?

—Phải vậy đó, chàng à! Theo thiên hạ truyền miệng cho nhau thì chàng bị Lãnh Diện Vong Hồn dùng chĩa bạc đâm vào ngực lấy từng miếng thịt như là trổ hoa! Sau đó hắt lại cho chim ưng quái gở hai đầu đem thầy liệng xuống bể. Cách đây mấy ngày, tôi được nguồn tin sốt dẻo của người phái Đông Hải đưa ra ngoài giới giang hồ là chàng còn sống nhăn, chứ chưa chết thật. Tin ấy làm kinh động khắp nơi. Các cao thủ mọi nơi đều rùng rùng chia nhau đi tìm chàng đấy! Nói cho mà biết!

—Tìm ta?

Tiểu Phong thất kinh hỏi lại.

—Đúng! «Thất Hùng Bang» phái một số cao thủ đi tìm chàng. Lãnh Diện Vong Hồn cũng phái Nam Tinh đi tìm chàng nữa! Ngoài ra còn có «Liên Giáo» được Lãnh Diện Vong hồn mới tham dự vào vụ tìm chàng, để chia nhau vật quý của võ lâm!

Mặt Tiểu Phong biến sắc, chàng hỏi:

—Liên Giáo là cái gì vậy? Nó với Lãnh Diện Vong Hồn có hên quan thế nào?

—Vậy té ra chàng chưa hiểu chi ráo. «Địa Bảo» là một bộ phận của mười sáu giáo phái liên hợp võ lâm. Hắn yêu cầu Ngũ Hồ Biên Khách làm trung gian điều giải!

Tiểu Phong hầm hầm lửa giận bảo:

—Chúng tưởng dùng sức mạnh của đông người bắt hiếp Tiểu Phong ta đây à? Ai mà điều giải được. Vay máu phải trả nợ máu! Ta cần phải cho cái ngực Lãnh Diện Vong Hồn trở hoa giống như ta đã bị hắn móc từng miếng thịt. Sau cùng băm nhỏ thịt xương hắn từng mảnh, từng miếng.

Bắc Yêu cười nhạt một tiếng, nói:

—Này chàng! Chàng có nhớ tôi đã nói với chàng mấy câu chứ?

—Nói cái chi?

—Hễ bị Mông Diện Thần Nữ xem vừa con mắt rồi thì có chạy đằng trời cũng không thoát khỏi bị nó yêu một đêm!

Tiểu Phong mắc cỡ đỏ tía mặt mày, ngó Bắc Yêu một hồi, không mở miệng nói được tiếng nào.

Bắc Yêu cười mỉm chi nói:

—Hai người chắc đã loạn điên phụng đảo, suốt một đêm mưa loạn gió cuồng rồi chứ chi?

Tiểu Phong biến sắc giận dữ nói liền:

—Chúng ta chẳng làm việc ấy.

—Không làm?

Bắc Yêu lỗ to đôi mắt, dường thể không tin lời Tiểu Phong nói, lát sau nàng bảo:

—Các người mà không làm cái công việc ấy! Nói thật khó ai dám tin!

—Tin hay không tin cái đó tùy nàng. Còn chúng ta không có thì cứ nói là không có. Tiểu Phong ta nếu mà chẳng giết chết con dâm phụ ấy, thể không làm người?

—Điều đó chỉ sợ không phải là một việc dễ dàng.

—Ta đã có cách. Nay Bắc Yêu, ta hỏi nàng, có phải hôm nọ nàng vào «Địa Bảo» là để giúp ta một tay? Hay ngoài ra còn dụng tâm về bảy chữ thần bí trên bảy đồng tiền?

Bắc Yêu nở nụ cười khổ sở trên hai vành môi tươi thắm, nói:

—Cả hai điều!

Tiểu Phong lạnh lùng nói:

—Tại sao nàng lại giúp ta?

—Không thể nói đặng.

Tiểu Phong bỗng nhiên hiểu ra Bắc Yêu ngoại trừ tính tình dâm ô đó ra, không còn mảnh khoe chi khác để lừa dối thiên hạ!

Do đó chàng liếc nhìn nàng, miệng nói:

—Nhưng mà nàng đã phát giác được những bí mật trong mười bốn chữ rồi phải không?

—Đúng vậy. Chỉ còn bảy chữ hiện chàng còn cất giữ trong mình là chưa!

Tiểu Phong bảo:

—Bảy chữ trong mình ta đã bị kẻ khác ăn cắp mất rồi!

Bắc Yêu tái mặt hỏi:

—Bảy chữ ấy đã bị người ta ăn cắp ư?

—Đúng vậy!

—Bị ai ăn cắp?

—Không biết! Nếu ta biết thì đã lấy lại rồi!

—Chàng có nhớ bảy chữ ấy như thế nào không?

Tiểu Phong biến sắc nói:

—Lẽ dĩ nhiên là ta nhớ kỹ nằm lòng. Chẳng qua ta không thể nói cho nàng nghe. Chắc nàng không quên lúc trao mười bốn đồng tiền có chữ thần bí cho nàng, ta đã từng bảo trước là có một ngày ta sẽ lấy lại đủ số kia mà!

Bắc Yêu cười, giọng khinh khỉnh, hỏi:

—Chàng quyết tỷ thí với tôi lần thứ hai nữa à?

—Không sai! Chỉ vì mười bốn chữ ấy.

Bắc Yêu cười sặc một tiếng, nói:

—Chàng thật là kẻ ngông cuồng ngạo mạn! Tôi vì hai mươi mốt chữ ấy mà tìm chàng, theo như ý chàng nghĩ sao? Không đâu! Bắc Yêu tôi chẳng thềm để mắt đến hai mươi mốt chữ ấy đâu! Bắc Yêu quyết không phải hạ người thế đó! Tiểu Phong, chàng đã lầm to.

Tiểu Phong đang định bụng trả lời thì Bắc Yêu đã thò tay vào túi móc mười bốn đồng tiền có chữ thần bí ấy ra bình tĩnh nói:

—Tôi tưởng giúp đỡ chàng, không ngờ lại bị chàng hiểu lầm quá đáng. Đây cái chi của chàng, chàng hãy lấy lại đi, Bắc Yêu không ở nán nữa đâu, Bắc Yêu từ giã nhé!

Dứt lời Bắc Yêu cầm mười bốn đồng tiền trong lòng bàn tay ném tới ngay mặt Tiểu Phong, bèn vội vã quay lưng chạy luôn.

—— oOo ——

CHƯƠNG 13

Tiểu Phong đón lấy mười bốn đồng tiền mà lòng không lấy làm vui, buộc miệng gọi to:

—Bắc Yêu!

Chàng bắn mình vượt ngang mặt nàng chận lại.

Ngó Tiểu Phong bằng nửa con mắt, Bắc Yêu hỏi một cách bơ thờ:

—Đồng tiền đã trả lại rồi, phải chăng Tiểu Phong chàng còn có điều chi định nhờ tôi giúp sức nữa? Hay muốn tôi đem bí mật của mười bốn chữ đồng tiền đó phân giải cho chàng nghe?

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Bắc Yêu chàng cảm thấy như mình có một lỗi xử sự không đẹp với nàng! Tiểu Phong tươi cười nói:

—Nàng thật tình giúp tôi?

—Chàng nghi ngờ sao?

—Tất cả mọi việc trên đời tôi đều nghi ngờ hết thảy. Tôi không hiểu vì có nào mà nàng lại sốt sắng giúp tôi? Huống nữa tôi đã có lần tát tai nàng.

—Cái tát tai đó, thì tôi chẳng để vào lòng, nên cũng chẳng cần phải nhớ đến! Còn như tôi giúp chàng, không ngoài việc tìm một người bạn!

—Tìm bạn?

—Đúng đấy! Bè bạn trên đời, chẳng ai là không có bè bạn? Từ bao lâu năm qua, tôi chưa có đặng một người bạn nào. Sống những ngày buồn tẻ lạnh lùng, tôi cảm thấy đời lẻ loi không sao chịu nổi. Sanh mạng của tôi bấp bênh, vì tôi sống ở một thế giới đáng sợ quá...

Giọng nói u buồn thảm đạm của nàng khiến ai nghe cũng phải xúc động tâm tình Tiểu Phong tưởng tượng như ở trong cõi mờ mờ chợt trông thấy Bắc Yêu đang chịu đựng một số phận hẩm hiu bất hạnh.

Lúc nàng nói chuyện, Tiểu Phong trông thấy Bắc Yêu không có một phong thái nào đáng bảo nàng là một cô gái dâm ô trác nết. Trái lại từ lời nói đến tư cách nàng rất đoan trang minh chánh, chẳng khác một tiểu thư con nhà phong lưu đài các. Chàng mỉm cười đau khổ, hỏi:

—Với hoài bão ấy, nàng tìm tôi để kết bạn?

—Đúng như vậy thật! Cảm tình giữa người với người có lắm nỗi cực kỳ éo le mà không sao hiểu thấu. Giả như chàng có tát tai tôi, chắc chắn là tôi không có cảm tình mảy may nào đối với chàng! Nhưng thực tế thì ngược lại.

Tiểu Phong bấn loạn cả đầu óc. Chàng nói:

—Nàng có cảm tình đối với tôi?

Bắc Yêu cười gượng, nói:

—Đúng! Nhưng thứ cảm tình ấy tuyệt nhiên không phải là thứ tình cảm yêu đương giữa trai gái, mà chính là thứ tình cảm thăm thiết giữa đôi bạn thôi. Bắc Yêu này thật không dám mơ tưởng gì đến mối tình trai gái đắm say!

Nói dứt câu, nàng cười. Tiếng cười của Bắc Yêu âm sâu, buồn bã, như một điệu nhạc thâm trầm ai oán, khiến người nghe không khỏi tê tái, não nùng!

Nhìn vào gương mặt lạnh lẽo u sầu giống với nụ cúc cuối thu, cảnh mai sương đượm, khiến Tiểu Phong xúc động ngậm ngùi, con tim tan nát. Trong một lúc thần thờ, chàng không biết phải đáp lại làm sao, cứ đăm chiêu nghĩ ngợi!

Bắc Yêu nở nụ cười phơn phớt trên vành môi khô héo. Nàng cất tiếng u oán buồn buồn:

—Bắc Yêu ta danh nhơ khắp trần trong thiên hạ, hã chàng cũng không thèm ngó đến con người hèn hạ xấu xa này?

Tiểu Phong vội vã ngắt lời, nói tiếp:

—Không đâu. Dĩ vãng thuộc về quá khứ. Giả như từ rày về sau nàng biến đổi tâm tánh, trở nên một người con gái tốt nết, tốt lòng, Tiểu Phong tôi lấy làm sung sướng được kết làm đôi bạn thâm giao tri kỷ.

Đôi mắt Bắc Yêu gợn lên những ánh thu ba chứa đựng vô hạn tình cảm. Nàng nhìn thật chân thành tha thiết vào mặt Tiểu Phong, rồi cất giọng xúc động run run nói:

—Thật chớ? Chàng không ăn năn chớ?

—Không, nhứt định không bao giờ ăn năn, nếu nàng sẽ trở thành một thiếu nữ hiền lương, đoan chánh!

—Được như thế dầu Bắc Yêu này có vì chàng mà tan xương nát thịt, cũng vui lòng, để được đáp bù tấm lòng quý hóa của người bạn tri kỷ hiếm có trong đời.

Tiểu Phong bị những lời nói chân thật nhiệt tình của Bắc Yêu khích động cõi lòng nên chàng cất tiếng cười hỏi:

—Tuổi nàng lớn hơn tôi chút?

—Chắc thế. Tôi hai mươi cái xuân rồi.

—Tôi vừa đúng mười bảy, vậy tôi kêu nàng bằng chị, chịu không?

Bắc Yêu sung sướng cực độ. Nàng cười vang lên nói:

—Tốt lắm! Em gọi tôi bằng chị, chị hỏi em nhé. Em định lên núi để làm gì mà coi bộ xăng xém thế? Nói cho chị nghe, liệu chị có giúp được gì không?

Nghe Bắc Yêu hỏi tới chuyện mình, lửa giận trong lòng Tiểu Phong bỗng bùng bùng cháy lên. Liền đó chàng thuật lại cho Bắc Yêu nghe qua giai đoạn hành trình mà chàng lọt vào giữa kẹt núi, gặp đám người đang ăn thịt người, mỗi mỗi chàng kể hết rành rẽ.

Bắc Yêu hỏi:

—Em chắc là Mông Diện Thần Nữ ở trên chót vót gành đá ấy à?

—Em tin chắc thế đó. Không vậy sao có người quật rơi những kẻ bạc phước xuống đáy hang sâu?

Bắc Yêu gật đầu tỏ ý tán thành nên nói:

—Rất có thể như vậy lắm! Chẳng dè em gặp phải những trở ngại trên bước đường lưu hành. Nói mà nghe, dầu em có tìm đến cái tổ dâm ô uế của Mông Diện Thần Nữ trên đó đi nữa, thì cũng không sao lọt vào bên trong đó được. Chu vi bốn phía chỗ nàng ở đều có cây cối giàn thành trận thế ly kỳ. Ví dụ em có lọt vào trong cái tổ dâm ô của nàng thì với võ công hiện tại cũng không địch nổi với nàng kia mà? Thế thì em tìm lên đó lúc này cũng chẳng có ích lợi chi cho công việc dự tính của em. Trước khi làm, em phải đắn đo cho kỹ sự lợi hại, chớ chẳng nên bồng bột mà hư kế hoạch của mình! Em đồng ý với chị chứ?

—Không địch nổi với nàng thì em sẽ liều mạng chết sống, miễn giết được nàng là hả giận của em!

—Liều mạng chết sống? Em không còn nghĩ đến báo thù nữa sao?

Tiểu Phong lạnh toát cả người. Chàng nhìn vào mặt Bắc Yêu, bảo thầm trong bụng: “Đúng lắm, là trả được lòng căm hận của ta. Còn mối huyết thù của cha mẹ, của người ơn, thì mới làm sao!”

Nghĩ quanh quẩn, chàng hỏi Bắc Yêu:

—Theo như ý của chị, thì em phải làm cách nào mới toàn vẹn?

Bắc Yêu đáp:

—Công việc đó sau này chị em ta sẽ bàn tính. Giờ đây chị cho em biết là chị vừa phát hiện một điểm rất quái gở, là tại sao em giận ghét Mông Diện Thần Nữ quá dữ vậy? Làm như em quên cả mối thù của Lãnh Diện Vong Hồn là khác!

Bị hỏi một câu soi thấu ruột gan, Tiểu Phong bất giác ớn lạnh cả người. Chàng không miệng mồm nào dám đem câu chuyện người con gái mà mình đã trao trọn tâm tình chính là Mông Diện Thần Nữ để tỏ thật cho Bắc Yêu nghe? Nghĩ vậy Tiểu Phong liền đáp cho qua việc:

—Nếu không phải Mông Diện Thần Nữ thì em đâu có bị bắt? Suýt nữa là em bỏ mạng dưới tay của Lãnh Diện Vong Hồn. Làm sao em không căm hận nàng đến tận cốt tủy kia chứ?

—Ngoài ra không còn nguyên cớ nào khác chứ?

Tiểu Phong hoảng sợ, nhìn Bắc Yêu bằng cặp mắt kinh hãi, đáp liền:

—Không còn duyên cớ nào khác.

Bắc Yêu liền đáp:

—Không còn thì hết sức tốt. Việc báo thù sẽ nghĩ kế lâu dài. Chẳng vậy thì đừng nói chi một em mà cho mười em đi nữa cũng không giết được Lãnh Diện Vong Hồn! Theo ý chị nghĩ, nếu em cứu được đám quái nhân trong hang ra bọn họ sẽ giúp em được một tay, vì thế chẳng luận bằng cách nào em cố tâm làm sao giải cứu cho được bọn họ!

—Em cũng có ý tưởng ấy!

Bắc Yêu cười nói:

—Còn hai mươi mốt chữ của đồng tiền đã gây một nguy cơ cho nhân vật võ lâm tranh đoạt, bên trong hẳn phải có duyên cớ.

—Chị đã nói là chị tìm ra sự ảo diệu bên trong những chữ ấy rồi?

—Không sai! Chị có nói như thế. Song lẽ có bảy đồng tiền trong mình em nữa! Em có nhớ rõ những chữ trên mặt đồng tiền như thế nào?

—«Thập Nguyệt Lạc Hoa Mãn Giai Thạch».

—Em không nhớ sai một chữ nào chứ?

—Không! Em nhớ đúng từng chữ một!

Bắc Yêu ngẫm nghĩ một hồi, hỏi lại:

—Còn mười bốn chữ kia em cũng nhớ rõ chứ?

—Nhớ rõ! Em đọc lại chị nghe: «Vạn Lý Hải Dương Thiên Trùng Sơn, Hận Như Thanh Thiên Ái Tợ Phong». Đó mười bốn chữ ấy đúng là như vậy đó!

—Đúng lắm! Em nhớ không sai một chữ nào. Mà em có biết những bí mật của hai mươi một chữ ấy không?

Tiểu Phong đáp:

—Em suy nghĩ rất lâu mà chưa phát giác được. Bây giờ đây chị là chị của em, em khỏi nhọc trí tìm tòi. Bí mật của hai mươi một chữ ấy ra làm sao thế hả chị?

Bắc Yêu tươi cười rất vui vẻ nói:

—Chị cần phải nói cho em nghe, đó là lẽ dĩ nhiên. Nếu chẳng vậy thì chị đâu có nhọc công lặn lội đi tìm kiếm em làm chi? Hai mươi một chữ ấy chỉ dùng để nói lên một địa phương.

—Tên một địa phương?

—Đúng đó, không sai một tí nào cả! Trước sau theo trật tự rất thuận chiều mà sắp thì hai mươi một chữ đó chẳng phải là: «**Vạn lý hải dương, thiên trùng sơn, Hận tợ thanh thiên, ái tợ phong, Thập nguyệt lạc hoa mãn giải thạch.**» Chẳng qua chị phát giác được hai mươi một chữ ấy là chỉ tên một địa phương. Còn trong đó có những bí ảo gì, cũng như ai là người đã khắc hai mươi một chữ ấy thì...

Tiểu Phong nóng nảy thúc giục Bắc Yêu:

—Cuối cùng nó bị mất ở chỗ nào chị nói mau cho em nghe. Chị cứ nói vòng vo, em bực mình quá chị ạ!

Bắc Yêu thông thả đáp:

—Em lấy hai mươi một chữ đó, cứ một hàng rút ra chữ thứ nhất, chữ thứ tư, chữ thứ bảy, hợp chung ba chữ ấy lại còn những chữ khác thì không cần em sẽ thấy như thế nào?

Tiểu Phong ríu rít cả đầu óc, chàng nghĩ thầm trong trí: “Vạn Lý Hải Dương Thiên Trùng Sơn Hận Tợ Thanh Thiên ái Tợ Phong Thập Nguyệt Lạc Hoa Mãn Giải Thạch. Theo đúng phương pháp của Bắc Yêu thì ba hàng chữ này mỗi một hàng rút lấy chữ thứ nhất, chữ thứ tư, chữ thứ bảy, ba chữ ấy hợp chung lại đúng là: Vạn Dương Sơn. Hận Thiên Phong. Thập Hoa Thạch.”

Chàng buột miệng nói:

—Đúng là: «Vạn Dương Sơn, Hận Thiên Phong, Thập Hoa Thạch» phải không chị?

—Không sai! Thật là như vậy đó! Vạn Dương Sơn là chỗ vùng núi giáp ranh hai tỉnh Giang Tây và Hồ Nam. Hận Thiên Phong, cái tên ấy vang lừng khắp cùng thiên hạ. Cách vài mươi năm trước đây, theo lời truyền lại của giới giang hồ, thì trên đỉnh Hận Thiên Phong có một đôi võ lâm nam nữ tuổi trẻ dung mạo xinh đẹp tuyệt vời không khác Kim Đồng Ngọc Nữ trên cõi thượng giới xuống phàm trần. Cả hai yêu nhau say sưa, đắm đuối, nhưng tình duyên ngang trái không phép nào kết thành vợ chồng. Hai người cùng nhảy từ trên đỉnh cao chót vót xuống hố thẳm âm u để cùng chết với nhau cho trọn chữ thề nguyện. Các nhơn vật võ lâm nhơn đó mới đặt cho đỉnh núi ấy ba chữ «Hận Thiên Phong» (đỉnh giận trời). Cái tên Hận Thiên Phong do đó mà có. Còn Thập Hoa Thạch là chỉ vào cái gì, hai chị em chúng ta thử đến tận nơi xem thử, tức khắc sẽ rõ.

Bắc Yêu vừa mới nói đến đó bỗng nhiên gương mặt tươi đẹp như đóa hoa hồng dưới ánh dương xuân của nàng sầm lại. Nàng cất tiếng cười lạnh lót vang lên, từ trong cái túi bằng da beo bên hông, nàng lấy ba ngọn liễu điệp phi đao cầm sẵn trong tay, miệng quát to tiếng bảo:

—Bạn nào đó hãy ra ngoài này.

Biến cố xảy đến quá đột ngột, Tiểu Phong tái mặt giật nảy mình. Đương khi Bắc Yêu cất tiếng quát trong trẻo ngân vọng trong gió thì một bóng người tha thướt thấp thoáng giống như cánh bướm vờn hoa mùa bay tà áo, phớt thẳng vào khu rừng xanh ở phía sau lưng, nhanh không sao thấy kịp.

Thình lình Bắc Yêu chụp tới tốc độ không kém một ngôi sao băng. Trong lòng Tiểu Phong cũng ớn lạnh. Trước hai bóng người phi thân quá mau lẹ. Chàng bắn người bay vút theo sau lưng Bắc Yêu.

Lúc Bắc Yêu phóng người chụp tới đó, một người từ trong khu rừng xanh xẹt ra tợ một luồng gió nhẹ. Bắc Yêu dợm phóng ba ngọn phi đao trong tay vào bóng người ấy nhưng lại thôi, bèn rút tay về.

Bóng người ấy bay phớt xuống, đứng một chỗ cách chừng một trượng, Bắc Yêu cười nhạt một tiếng quát hỏi:

—Bằng hữu quả thật to gan! Bắc Yêu ta rất ghét những kẻ rình mò nghe lén.

Không đầy chớp mắt Tiểu Phong cũng đã đến tận nơi. Chàng ngược mắt ngó bỗng kêu ủa một tiếng thất kinh. Chân thụt lui liền hai bước. Mắt chàng chỉ thấy một màn đen tối.

Người ấy không ai khác hơn là nàng Bạch Cơ.

Bắc Yêu đang nói, bèn ngưng hẳn lại. Đôi mắt bồ câu tuyệt đẹp của nàng lóe ra một thứ ánh sáng hoài nghi. Nàng đảo mắt nhìn qua bóng người nọ, sau cùng, ngay mặt Tiểu Phong, cất tiếng hỏi chàng:

—Kìa em có quen biết với cô nầy sao?

Trong cơn kinh hãi, gương mặt tái mét của Tiểu Phong bỗng nổi lên những sát khí hầm hầm chàng nghiêng răng, nói:

—Không sai! Em có quen thật. Chính em đang cần đi tìm người con gái ấy.

Liên theo tiếng cười ghê lạnh, chàng bắn người vút tới chỗ thiếu nữ ấy chụp liền. Bắc Yêu hết sức kinh ngạc!

Tiểu Phong quát to tiếng hỏi:

—Bạch Cơ! Nàng nhận ra là ai không?

Bạch Cơ không khác mấy ngày trước mảy may. Trong đôi mắt biếc của nàng ngời một thứ ánh sáng thuần khiết tuyệt vời không một điểm nào lẫn lơ dâm dật. Nhìn vào gương mặt hầm hầm sát khí của Tiểu Phong, nàng lộ vẻ sợ hãi rụt rè! Thối lui lại sau một bước, nàng run rẩy đáp:

—Anh Phong! Anh làm gì thế? Em sợ quá đi mà.

Nghe đến hai tiếng «anh Phong», chàng dùng dùng nổi giận, quát lên:

—Bạch Cơ! Ai là anh Phong của mi?

Giọng nói chứa đầy oán hận, chàng lại quát tháo om sòm:

—Mi là ai? Nói mau!

Sắc mặt của Tiểu Phong cực kỳ rùng rợn. Chàng tiến tới bước một, đến chỗ Bạch Cơ đang đứng sững sờ! Tiểu Phong quả quyết người con gái nầy chính là Mông Diện Thần Nữ. Nàng biến gương mặt dâm ác thành một thuần lương thanh khiết đáng yêu để dối gạt tình cảm của mình!

Bạch Cơ dường thể bị thần sắc khủng bố của Tiểu Phong ám ảnh, nên cứ thối lui từng bước một, theo nhịp điệu của chàng.

Bắc Yêu mục kích tình cảm ấy trong lòng cũng kinh hãi buộc miệng nói to:

—Nầy em! Em làm cái chi lạ vậy?

Tiểu Phong nghiêng răng tức giận, nói:

—Em cần phải giết chết đứa con gái này mới được. Nàng lừa dối cảm tình của em!

—Nàng là ai vậy?

Tiểu Phong cất tiếng cười hả hả. Chàng trả lời câu hỏi của Bắc Yêu, bằng một giọng bức dọc rất khó chịu:

—Chị có biết nàng là ai không? Chính là Mông Diện Thần Nữ đấy!

—Hả? Mông Diện Thần Nữ hả?

Bốn tiếng Mông Diện Thần Nữ vừa thốt ra khỏi miệng Tiểu Phong làm cho Bắc Yêu nhảy dựng lên một cái. Cặp mắt của nàng lộ sắc kinh khủng cực kỳ. Nàng ngó chăm bắm vào gương mặt xanh dờn của Bạch Cơ không nháy!

—— o0o ——

CHƯƠNG 14

Sau tiếng hỏi đột ngột của Bắc Yêu, bỗng nghe òa lên một tiếng, Bạch Cơ hai tay bịt mắt, khóc rống như mưa! Tiếng khóc bi ai thảm thiết kéo dài như tiếng kêu khắc khoải của con đồ quỳn lẽ bạn giữa bụi rậm đêm trường, khiến người nghe lọt vào tai đứt từng khúc ruột.

Tiểu Phong nghe Bạch Cơ càng khóc, lửa giận lại càng phừng lên. Chàng nạt vang như sấm dậy:

—Mi tưởng dùng nước mắt lay chuyển được lòng ta à? Vô ích. Đời ta không bao giờ chịu để cho một ai lường gạt tình cảm của mình! Kẻ dối gạt ta thì phải chết dưới tay ta.

Liên theo tiếng quát, Tiểu Phong phóng người nhảy bổ tới, vỗ chụp Bạch Cơ, chẳng khác một con hổ dữ vỗ mồi. Một tay xách hông thân hình nàng như xách một con gà giò, miệng nạt bảo:

—Mi còn khóc một tiếng nữa là ta giết ngươi ngay!

Bạch Cơ dường thể sợ Tiểu Phong nổi giận nên nín im thin thít. Nàng buông thõng hai bàn tay xuống. Nhưng vẻ mặt đượm tràn lệ ngọc, chẳng kém một đoá hoa lê dưới cơn mưa vừa ráo hột, khiến người nhìn thấy phải xúc động tâm tình!

Tiểu Phong cảm giác trái tim mình mềm yếu. Thật chàng không dám tin rằng một thiếu nữ thuần khiết trung hậu đáng yêu như thế mà lại là một con đàn bà thâm ô, độc ác, giết người không gớm tay. Nhưng liền đó chàng nhớ tới những lời quái nhân trong hang khủng bố. Bọn người ấy bị nàng mà thân hình ốm nhách, mặt mũi vàng khô giống với một bầy quỷ đói. Mạng sống của họ chỉ còn một sớm một chiều giữa vùng tuyết địa, đến nỗi họ phải ăn tới thịt người.

Đương lúc chàng đang đứng nghĩ ngợi, gương mặt trái xoan của Bạch Cơ đầm ướt lệ. Gương mặt nàng trắng bạch trông thật đau khổ tiêu điều. Nàng hé hai vành môi nhợt nhạt trên cái miệng bé nhỏ như cánh hoa anh đào vừa hé nhụy, cất tiếng nghẹn ngào, kêu lên nho nhỏ:

—Anh Phong!

Tiểu Phong nghiêng chặt hai hàm răng, đưa tay tát vào má nàng một cái «chách»!

Bạch Cơ bị cái vả ấy bật ngửa ra sau suýt té.

Chàng vẫn quát tháo vang lên:

—Mi còn dám kêu ta bằng cái tiếng «Anh Phong» nữa, thì ta xáng thêm cho một cái nữa gãy cổ bây giờ!

Gò má của Bạch Cơ nổi sưng một vết đỏ bầm. Máu miệng văng ra tua tủa.

Bạch Cơ không dám khóc. Nàng chỉ mở rộng chiếc miệng anh đào, mở cặp mắt long lanh xanh biếc ngó Tiểu Phong, như cầu khẩn van lơn. Từ đôi mắt mơ màng xanh biếc, chảy dài xuống hai hàng lệ ngọc đầm đìa, hòa lẫn với những giọt máu tươi ở hai bên khóe mép dệt thành những điểm hồng lấm tấm trên vạt áo trước của Bạch Cơ!

Tiểu Phong nạt bảo:

—Bạch Cơ! Mi nói thật mi là ai?

—Tôi... tôi...

Mặt hầm sát khí, Tiểu Phong quát to:

—Mi cương quyết không chịu nói thật đừng trách ta đánh mi bể miệng, gãy răng đa! Nói mau!

—Tôi... tôi...

Nàng nghẹn ngào ngang cổ, không nói được thành tiếng.

Tiểu Phong lại càng tức giận càng hông. Chàng quát tháo ầm ỹ:

—Mi nói hay không hả?

Cánh tay mặt chàng chậm chậm giơ thẳng lên cao.

Bắc Yêu trông thấy tận mắt tình cảnh ấy lòng cảm thấy ngậm ngùi không nổi. Nàng liền cất tiếng nói với Tiểu Phong:

—Này em! Em bảo nàng là Mông Diện Thần Nữ thật sao? Chị xem dường như không phải thế đâu...

—Không phải à?

Chàng cười nhạt một tiếng, đáp lại câu nói của Bắc Yêu:

—Chị thấy nó ngoan ngoãn đáng thương, tưởng nó trung hậu hiền lành làm sao? Chẳng lẽ chính nó lợi dụng bộ mặt thuần lương, thanh khiết ấy mà giết hại bao nhiêu thanh niên, gạt gẫm bao nhiêu cảm tình của vô số đàn ông nhẹ dạ? Trong số đó có cả em.

Chỉ đáp lại một lời gọn lỏn như thế với Bắc Yêu, rồi chàng quát bảo Bạch Cơ:

—Mi nói hay không nói, hả?

Giọng nói của Bạch Cơ run run trả lời:

—Em chính là Bạch Cơ!

Tiểu Phong càng nạt lớn:

—Mi không nói ta đánh mi vỡ mồm!

Tiếng mồm vừa dứt thì «Chách, chách» hai bên gò má của Bạch Cơ bị liên hai cái tát nẩy lửa của Tiểu Phong! Lần này chàng dùng sức quá mạnh nên hai gò má của Bạch Cơ sưng vù lên hai cục đỏ tươi, như máu ứ!

Nàng không khóc cũng không kêu, chỉ lăm lét nhìn vào mặt Tiểu Phong. Đôi mắt xanh biếc của nàng biểu lộ một cái gì như hỗn nhiên, như lạng lẽ, ai thấy cũng phải xót thương!

Tiểu Phong vẫn la hét không ngớt miệng:

—Mi nói hay không?

Thình lình Bạch Cơ khóc rống lên nói:

—Anh... tôi không phải Mông Diện Thần Nữ... sao anh lại đánh tôi. Anh đánh chết tôi à?

Lời nói cực kỳ ai oán, cảm động vô cùng. Mặt đầm đìa ngấn lệ, má sưng đỏ lôm. Những cái đó in sâu vào đầu óc Tiểu Phong. Nàng vẫn là một thiếu nữ đẹp đẽ, thuần khiết như hồi nào, mà chàng đã thấy và gởi trọn quả tim chân chất yêu đương!

Nàng có đúng là Mông Diện Thần Nữ không?

Tiểu Phong nạt bảo:

—Mi không phải là Mông Diện Thần Nữ?

—Không... không phải... ngàn lần không phải. Tôi thật sự không phải mà!

Nàng vừa nói vừa khóc ồ ồ như mưa xối!

Tiểu Phong nghiêng răng trèo treo, chàng giơ mạnh nắm tay lên, miệng quát:

—Mi không phải? Ai kia mới phải?

Lại một cái tát từ cánh tay chàng giáng xuống gò má Bạch Cơ. Nư giận chưa nguôi, chàng lại vung tay lên vừa đánh xuống không ngờ bị giữ chắc lại.

Bắc Yêu nói lớn tiếng:

—Em! Thôi chớ! Em đánh nhiều quá rồi mà!

Tiểu Phong thấy nắm tay mặt của mình bị Bắc Yêu nắm cứng bèn cất một chuỗi cười dài lạnh tởm tuyết băng bảo:

—Chị cản em làm chi vậy? Thứ đồ đàn bà hư hỏng em phải giết chết để trừ hại cho đời!

Bạch Cơ càng khóc lớn, càng kêu to:

—Tôi không phải là thứ đồ đàn bà hư hỏng, tôi là một thiếu nữ tử tế.

Bắc Yêu thấy Tiểu Phong nặng tay đánh bao nhiêu thì đánh Bạch Cơ chẳng chút chống trả lại, dừng nói là Bắc Yêu động lòng xót thương làm chi, dầu ai khác đi nữa có sắt đá đến bậc nào cũng không cầm lòng cho được. Bắc Yêu nhú đôi lông mày lá liễu tỏ vẻ đắn đo suy nghĩ, nàng chậm rãi hỏi Tiểu Phong:

—Này em! Em nhứt định nàng là Mông Diện Thần Nữ đó chớ?

—Bộ chị tưởng là không phải à?

—Không... tôi không phải... Tôi cương quyết không nhận mình là Mông Diện Thần Nữ.

Bạch Cơ kêu to lên như điên, như cuồng, một hai không chịu mình là Mông Diện Thần nữ mặc dầu Tiểu Phong nhứt định Mông Diện Thần Nữ chính là nàng!

Bắc Yêu nói thầm trong bụng: “Tiểu Phong quả quyết nàng con gái này là Mông Diện Thần Nữ, nhưng theo con mắt ta thấy và lại có cảm giác không phải...”

Vì nghĩ như vậy, Bắc Yêu hỏi lại Tiểu Phong:

—Này em! Em căn cứ vào đâu mà đề quyết cho người ta là «Mông Diện Thần Nữ»?

Câu hỏi đó làm cho Tiểu Phong sững sờ. Đúng vậy! Lấy bằng cứ nào chàng bảo Bạch Cơ là «Mông Diện Thần Nữ»? Hỡi kinh chàng ngó Bắc Yêu một cái đáp:

—Căn cứ vào bộ mặt của nó.

—Bộ mặt sao đâu?

—Bộ mặt thuần khiết, lương thiện để lừa dối người ta.

—Em nhứt định người ta là Mông Diện Thần Nữ. Nhưng chưa chắc sự nhận xét của em là hoàn toàn không sai. Em không thể căn cứ vào ý nghĩ vu vơ hay

sức tưởng tượng mơ hồ của em mà đánh đập người ta đến chết đi sống lại như vậy được. Phỏng như người ta không phải là Mông Diện Thần Nữ thì mới sao?

Luận cứ của Bắc Yêu làm cho Tiểu Phong phải một phen run sợ trong lòng. Đang nắm chặt Bạch Cơ trong tay, chàng buông lời chậm chậm.

Sau khi được Tiểu Phong buông tay, Bạch Cơ ngồi bẹp xuống đất hai bàn tay ôm cứng vào mặt khóc thút thít thút thở nghe ai oán làm sao. Nàng khóc đến nỗi mềm từng khúc ruột, lệ cạn đỏ tròng!

Tiểu Phong bỗng thấy đau đớn trong lòng tự nghĩ lấy mình: “Ta yêu nàng quá đỗi lẽ nào ta nỡ dang tay đánh nàng đến thân hình ra nông nổi thế kia...”

Chàng âm thầm gần như rơi lệ!

Bắc Yêu cười một cách khổ sở náo nùng. Nàng thở dài một hơi nhẹ nhẹ, miệng nói:

—Vái van cho nàng không phải là Mông Diện Thần Nữ!

Tiểu Phong vẻ mặt dàu dàu, lẩm bẩm trong miệng:

—Hãy cầu Trời khấn Phật đừng cho nàng là Mông Diện Thần Nữ để nhẹ lòng tôi.

—Em yêu nàng lắm à?

—Thật vậy chị ạ! Em yêu nàng lắm.

Bắc Yêu vừa toan mở miệng trả lời, nhưng nghe một giọng khóc thê lương ảo não vọng vào trong tai. Nàng quay mắt đã thấy Bạch Cơ vùng mình đứng dậy. Thân hình uyển chuyển bắn vọt một cái vào trong cụm rừng xanh mát dạn.

Bạch Cơ mang theo tiếng khóc đột nhiên chạy luôn vào rừng. Cử động ấy làm cho Bắc Yêu và Tiểu Phong không sao hiểu thấu, vì ngoài cả ý liệu của hai người. Ngẩn ngơ cả hai đứng nhìn nhau không nói một tiếng.

Chợt đâu Tiểu Phong quát to một tiếng, nói:

—Mi chạy đằng nào?

Không khác mũi tên bật khỏi cây cung, Tiểu Phong bay sấn tới chặn ngay trước mặt. Bạch Cơ thấy đường lối bị cản ngăn, liền nói to như hét:

—Anh chẳng nghĩ đến tôi.

Câu nói chưa dứt, nàng đã vùng cánh tay đánh thẳng vào mặt Tiểu Phong một chưởng.

Người nàng làm như liều mạng để tìm cái chết, không còn ham sống. Đầu xông tới trước lệ như điển xẹt vào mình chàng.

Tiểu Phong trông thấy tình trạng ấy thất kinh hồn vía vội vã lách mình né tránh. Bạch Cơ dùng sức quá dữ nên tấm thân mong manh của nàng trật luôn tới trước. «Bốp» một tiếng vang lên. Nàng té chúi đầu dưới đất.

Tiểu Phong quay ngược người trở lại, chụp Bạch Cơ đỡ dậy nạt hỏi:

—Nàng muốn chết hả?

Nhìn chàng bằng đôi mắt ngây thơ đăm đũa, một chặp sau Bạch Cơ khổ sở cầu xin:

—Tha cho tôi... Tôi lầm lạc... Tôi yêu chàng một cách lầm lạc lỡ rồi. Đừng đánh tôi nữa tội nghiệp... Nhưng tôi không chịu nổi...

Nàng khóc thút thít hết sức bi ai.

Tiểu Phong cười nhạt một tiếng bảo:

—Nàng chịu không nổi! Bộ người khác lại chịu nổi sao?

Tiếng nói của chàng vừa dứt, liền đó một tiếng cười lạnh lùng vang dội núi rừng vọng đến. Một giọng nói lạt như nước ốc tiếp theo:

—Thì ra một người đàn ông hành hạ đánh đập một người con gái yếu đuối không sức chống trả bằng tay chân! Việc này đồn đãi ra ngoài, bộ không sợ thiên hạ chê cười, chửi rửa sao chứ?

Nghe tiếng nói dè siểm ấy, một bóng người từ trên cao lạnh như cắt, phớt hạ xuống đứng cạnh chừng vài trượng!

Nghe tiếng nói của người ấy, Bắc Yêu và Tiểu Phong đều biến sắc mặt. Theo tiếng nói ấy phát ra, cả hai quay mắt dòm đến, thì người ấy chính là tên đại ma đầu được liệt danh vào con số thứ hai trên chốn giang hồ: Nam Tinh!

Vẻ mặt tươi tỉnh của Bắc Yêu sa sầm ngay!

Liền khi ấy lại nghe vang trời tiếng kêu quạt quạt quái gở của những con chim ưng hai đầu và tám con khác nữa đều do Nam Tinh nuôi dạy rất độc ác, khôn lanh. Cả chín con chim ấy bay vùn vụt trên đầu!

Bầu không khí tại chỗ căng thẳng sát cơ ngay khi có mặt Nam Tinh.

Bụng hết sức kinh ngạc, Bắc Yêu nói thầm trong bụng: “Ta không ngờ Nam Tinh đến đây lệ quá vậy!”

Tiểu Phong ngó Nam Tinh bằng một con mắt lạnh lùng, quay lại nói với Bạch Cơ bằng một giọng đầy hăm dọa:

—Bạch Cơ nếu mi dám bỏ chạy thì ta giết mi ngay! Ta có biện pháp để chứng thật mi có đúng là Mông Diện Thần Nữ hay không rồi!

—Biện pháp nào?

Tiểu Phong trả lời hết sức nhặt nhẻo:

—Ta chỉ nói cho mi biết để mà liệu hồn. Lúc này hơn lúc nào hết, mi không được thừa cơ hội hiếm có mà tẩu thoát. Nếu mi chạy tức mi chính là Mông Diện Thần Nữ khỏi cần dùng đến biện pháp nào nữa cả. Ta chỉ giết chết mi là xong.

Cái biện pháp mà Tiểu Phong vừa nói là một ý nghĩ hết sức rùng rợn trong đầu óc chàng nảy sanh. Bởi vì, ngay giờ khắc này, chàng vẫn không làm sao xét đoán được một cách quả quyết Bạch Cơ có phải đúng là Mông Diện Thần Nữ chăng?

Chàng nghĩ đến một vấn đề vô cùng kinh khủng. Vấn đề ấy quan hệ một đời hạnh phúc của một người con gái... sự trinh tiết.

Mông Diện Thần Nữ bị kết án là dâm phụ thứ nhứt trong thiên hạ. Một mình nàng đã thông dâm với một số đàn ông, con trai kể đến hàng trăm. Thế thì nàng không sao còn được cái hoa con gái, không khác một đóa hoa trà mi đã để cho con ong cái bướm thông suốt đường đi lối vào! Nếu như muốn biết chắc Bạch Cơ có phải Mông Diện Thần Nữ không, chỉ dùng biện pháp khám phá sự trinh tiết của nàng là hiểu ngay! Song biện pháp ấy thật đáng khiếp sợ. Tiểu Phong sở dĩ quyết định áp dụng đó chỉ vì chàng cần biết Bạch Cơ có đúng là Mông Diện Thần Nữ không để sửa trị một cách xứng đáng, mà đến nỗi ân hận vì sự nông nổi lầm lạc do chàng đem đến!

Nhưng hậu quả của biện pháp ấy sẽ thế nào Tiểu Phong nghĩ đến chưa? Phỏng như Bạch Cơ với Mông Diện Thần Nữ chỉ là một người thì chẳng đáng kể, ngược lại nàng không phải là Mông Diện Thần Nữ mà bị Tiểu Phong làm điểm nhục đến sự trong trắng của đời nàng liệu Bạch Cơ có sống nổi không?

Có điều Tiểu Phong đã quá yêu nàng đã cột chặt cuộc đời chàng vào cuộc đời nàng, đã đem tương lai hạnh phúc chàng hòa đồng với tương lai hạnh phúc nàng, nên chàng cần áp dụng biện pháp thử ấy. Chàng không thể không biết Bạch Cơ có đúng là Mông Diện Thần Nữ hay không.

Tiểu Phong đang rối loạn đầu óc vì vấn đề của Bạch Cơ thì tai chàng nghe Bắc Yêu lạnh lùng hỏi Nam Tinh:

—Này Nam Tinh! Thật ta không dè gặp mi ở chốn này hôm nay. Có phải vì em Tiểu Phong của ta, mà mi tìm đến đây không?

Nam Tinh biến sắc hỏi:

—Nói sao? Tiểu Phong em nàng?

—Không sai! Nó kiến ta làm chị. Giờ đây có mặt ta tưởng mi đừng để mất niềm hòa khí giữa ta và mi thì hơn!

Nam Tinh buông tiếng cười ran rảng nói:

—Này Bắc Yêu! Lần trước nhân sự có mặt của nàng tại trận ta mới bỏ qua cho nó. Còn hiện giờ tình thế khác hẳn rồi. Ta đã nhận lời chủ nhân «Địa Bảo» đi bắt Tiểu Phong đem về, có thể nào ta làm ngơ cho nó đứng?

Bắc Yêu cười khỉnh một tiếng đáp:

—Theo giọng mi nói thì ta với mi không động thủ không được sao?

Mặt Nam Tinh hầm hầm sát khí. Hắn trả lời một câu đầy vẻ lạnh nhạt:

—Đúng lắm! Nếu Bắc Yêu nàng mà giúp thằng ranh con ấy thì Nam Tinh này tưởng phải thử sức với nàng một phen nữa.

Dứt câu Nam Tinh sấn tới phía Tiểu Phong.

Trên bầu trời cánh chim ưng đập chồn máy bóng!

Mặt phùng phùng lửa giận Tiểu Phong to tiếng quát nói rồn rảng:

—Nam Tinh chớ vội ỷ mình. Tiểu Phong ta tuy bất tài cũng muốn xem tuyệt học «Phi Hoàn Phiêu» cũng như oai lực chim ưng của người.

Miệng nói mà thân hình chàng đã bắn vọt tới trước Nam Tinh.

Nhưng ngay khi ấy Bắc Yêu đã vội đưa thẳng năm ngón tay búp măng của nàng tới kéo lui Tiểu Phong trở về, miệng bảo:

—Em! Để hấn cho chị!

Bị Bắc Yêu kéo lui, Tiểu Phong nhìn nàng một cái sững sờ. Chẳng biết nói sao đành đứng yên một chỗ!

Bắc Yêu đã rõ biết với công lực của Tiểu Phong lúc này không sao tránh nổi «Phi Hoàn Phiêu» của Nam Tinh. Còn về mặt võ công thì chàng cũng chưa xứng tay đối địch với hắn!

Kéo Tiểu Phong trở lui, Bắc Yêu cười nhạt một tiếng, lê gót sen chậm rãi tiến thẳng đến trước mặt Nam Tinh, lòng nàng lặng lẽ không khác một tượng cây!

Bắc Yêu và Nam Tinh vẫn là hai tên đại ma đầu khiếp danh trên giới giang hồ. Nếu cả hai động thủ thì cuộc so tài sẽ sôi nổi tuyệt luân!

Lãnh Diện Vong Hồn được tin chắc chắn là Tiểu Phong chưa chết, nên mới đặc biệt sai Nam Tinh đi bắt chàng cho được đem về. Chàng một ngày chưa chết, cái chí báo thù của chàng một ngày còn chưa phai, sự sống của «Địa Bảo» nói chung, của chính hắn nói riêng, một ngày còn bị hăm dọa. Hắn phải diệt chàng cho chết mới ăn ngon, ngủ yên. Do đó hắn không sai cao thủ nào khác mà đặc biệt giao công tác bắt Tiểu Phong cho Nam Tinh cánh tay trái của hắn!

Được Lãnh Diện Vong Hồn tín nhiệm, Nam Tinh nhận lời liền. Với võ công của hắn, việc bắt sống chàng chỉ là một trò chơi tiêu khiển chớ chẳng khó khăn, nguy hiểm chi. Nam Tinh nào ngờ Bắc Yêu đã nhận làm chị Tiểu Phong.

Lúc này lại có mặt Bắc Yêu tại chỗ nữa, tất sao nàng cũng hết lòng bảo hộ chàng. Cả hai hợp nhau thế nào cũng đem toàn lực đối phó với hắn! Cuộc diện sẽ chuyển biến khác hơn lúc hắn hứa lời mạnh mẽ với Lãnh Diện Vong Hồn khi lãnh trách nhiệm khó nhưng hắn không thối lui.

Khoảng cách giữa Bắc Yêu và Nam Tinh tuy theo mỗi bước tiến tới của cả hai mà càng rút ngắn thêm lần.

Thình lình...

Nam Tinh hét to một tiếng, thân hình nhanh như chớp, nhắm ngay người Bắc Yêu bắn bổ tới.

Tiểu Phong đứng ngoài trông thấy, thất kinh hồn vía, bụng bảo dạ rằng: “Chà thân pháp quá sức lạ lùng! Điện chớp cũng không nhanh hơn!”

Nam Tinh bắn mình bay tới, tay đánh vào mặt Bắc Yêu một chưởng. Cả hai động tác của hắn dường như cùng thi triển trong một dịp thời gian, thành thử cực kỳ hiểm ác.

Thân thủ của Bắc Yêu nào đâu có kém? Nàng xoay nhoáng thân hình uyển chuyển mềm mại tránh khỏi một chưởng Nam Tinh. Hai bàn tay ngọc ngà của Bắc Yêu vung múa vù vù bốn phía, tổng luôn hai chưởng phản công!

Cứ xem lối động thủ nhanh chóng cực kỳ ấy mà so sánh thì Bắc Yêu lại còn có phần mau lẹ hơn Nam Tinh một phần.

Bắc Yêu vận dụng công lực toàn thân phóng ra hai luồng chưởng phong mãnh liệt cực kỳ, không khác dời non lấp biển cuốn dậy một khoảng đất, ào ào một cơn gió lốc tràn tới cuộn bay.

Nam Tinh không dám chống đỡ ngay mặt nên vùng người như chớp, lánh xa ra ngoài vòng.

Một đằng đánh một đằng lui, một đằng tiến một đằng né, tiếp diễn liên liên không ngừng, cuộc giao thủ kịch liệt chưa từng thấy.

Hơn một trăm chiêu hiểm ác quái dị chưa phân hơn thua. Bóng người nhấp nháy khắp nơi khiến Tiểu Phong hoa cả mắt, không còn phân biệt Bắc Yêu là ai, Nam Tinh là ai! Chàng tự bảo thầm: “Lúc ta mới bước chân ra chốn giang hồ, ta thể quyết một câu là vùng kiếm quét sạch võ lâm, phóng chưởng dẹp băng giang hồ. Vậy mà võ công của ta vẫn chưa hơn nổi Nam Tinh.”

Chàng chưa nghĩ xong thì chợt đầu...

Một giọng cười lạnh ló từ không xé gió mang đến. Vài bóng người không khác sao xẹt bay rơi xuống tại chỗ.

Tiểu Phong ngược mắt ngó tới thì đã thấy năm người: bốn trai, một gái. Trai là bốn người độ trên bốn mươi tuổi, đều mặc áo nhuộm màu vàng. Gái là một giai nhân diễm lệ tuyệt vời, mặc chiếc áo hàng màu hoàng anh sắc sỡ!

Thiếu nữ mặc áo vàng đẹp như hăng nga giáng thế ấy, đảo cặp mắt lóng lánh gọn sóng thu ba, nhìn Tiểu Phong.

Chỉ một cái nhìn tình tứ ấy cũng đủ khiến cho Tiểu Phong rung động cõi lòng. Cô gái mặc áo hoàng anh ấy không những chỉ có một vẻ đẹp chói ngời mà bên trong cái đẹp ấy lại còn có một ma lực đặc biệt khiến ai trông thấy cũng phải đắm đuối si mê.

Cái vẻ đặc biệt ấy cùng với sắc đẹp lộng lẫy của Bắc Yêu, sắc đẹp trang trọng của Bạch Cơ lại có chỗ không giống nhau, dường thể đẹp lộng lẫy mà không lộng lẫy, trang trọng mà không trang trọng!

Tiểu Phong còn đang ngẩn ngơ như mê như tỉnh thì thiếu nữ mặc áo hoàng anh ấy nhoẻn miệng cười để lộ những chiếc răng đều như hạt dưa, trong như ngọc. Cái cười của nàng đẹp không thể mô tả, dầu cho trăm hoa cũng phải kẻ màu xinh tươi! Đã vậy mà cặp mắt của nàng lại còn mơ huyền gợi cả ai nữa...

Tiếp theo tiếng cười trong trẻo nhẹ nhàng thiếu nữ mặc áo màu hoàng anh ấy thoăn thoắt gót sen bước thẳng tới phía Tiểu Phong. Bốn người sồn sồn mặc áo vàng, mắt sáng ngời ngời, nối gót bước theo sau nàng...

Bỗng nhiên nàng nở nụ cười vui vẻ, cất tiếng du dương hỏi Tiểu Phong:

—Các hạ chính là Tiểu Phong?

Giọng nói của thiếu nữ mặc áo màu Hoàng anh ấy êm dịu, trong ngần nghe rung cảm như tiếng đàn nhấn nhịp trên dây tơ khiến Tiểu Phong mê mẩn tâm hồn. Chàng trả lời không do dự:

—Vâng. Chính tại hạ Tiểu Phong. Còn cô nương là ai đó vậy?

—Tôi à?

Nàng cười khanh khách đáp:

—Tôi tưởng người đã biết rồi chứ?

Câu hỏi ấy làm cho Tiểu Phong mọc ốc cùng mình. Mặt nổi sắc giận chàng nói lớn tiếng:

—Bọn các người vì Tiểu Phong mà tìm đến à?

—Nhầm đó! Mi thất kinh hồn vía rồi sao? Phải chăng trong người của mi có mang theo một cuốn sách ghi chép tất cả võ công của Tinh Nhãn Nhiếp Hồn?

Nghe qua câu hỏi, sát khí liền nổi dậy lên về mặt của Tiểu Phong. Chàng cười một giọng ngạo nghễ hỏi:

—Mi là Chuồng môn của môn phái nào nói nghe?

—Thất Hùng Bang!

Tiểu Phong quát vang như sấm:

—Mi là Ngọc Phi Diệp?

—Đúng lắm, đáng khen!

Chàng chợt nhớ đến một cô gái hết sức bất hạnh trên đời. Cô gái ấy lại có ơn cứu mạng cho chàng. Cô gái ấy là ái nữ của Đông Hải Long Quân tên Lưu Tiểu Huệ. Gã nhân tình của Lưu Tiểu Huệ vì si mê nhan sắc của con đàn bà nầy định tâm ăn trộm vật báu vô giá trấn sơn của phái Đông Hải. Vì cái tội ấy mà gã bị Đông Hải Long Quân giết chết bằng cực hình.

Rồi trong khoảng khắc thời gian, Tiểu Phong lại nhớ đến lời trối trăn của Tinh Nhãn Nhiếp Hồn trước khi nhắm mắt dặn chàng phải giết chết Giang Vân Tông. Không khác nào lão nhân tình của Lưu Tiểu Huệ, tên đồ đệ phản sư Giang Vân Tông nọ cũng vì si mê sắc đẹp của con đàn bà nầy mà đang tâm sát hại Tinh Nhãn Nhiếp Hồn!

—— o0o ——

CHƯƠNG 15

Tiểu Phong suy nghĩ đắn đo mọi nỗi. Ngọn lửa giết người bùng lên tận mắt, bụng bảo dạ rằng: “Con đàn bà này không thể sống.”

Chàng nghiêng răng quát bảo:

—Ta quyết tìm mi, may mắn làm sao khi mi tự đến nạp mạng.

Ngọc Phi Diệp mỉm cười, nói:

—Tìm ta để làm chi?

—Giết mi!

Ngọc Phi Diệp cười xòa một tiếng đáp:

—Mi làm được việc ấy sao?

Tiểu Phong bật một chuỗi cười ha hả nói:

—Lẽ dĩ nhiên là ta làm được mới nói! Ta hỏi mi một câu này: Giang Vân Tông có phải là người ở trong Thất Hùng Bang chăng?

—Đúng, chàng là người của Thất Hùng Bang!

Tiểu Phong cười hắc hắc bảo:

—Tốt lắm, bọn mi vì ta mà tìm đến chốn này. Ta cho biết trước là bọn ngươi sẽ không chạy thoát khỏi tay ta.

Bóng chàng liền theo tiếng nói, bắn thẳng vào người Ngọc Phi Diệp quật liền một chưởng!

Giữa Tiểu Phong và Ngọc Phi Diệp thật là chẳng có oán cừu chi sâu sắc cả. Chẳng qua vì một cô con gái bất hạnh là Lưu Tiểu Huệ mà chàng quyết giết con đàn bà có sắc đẹp nguy hiểm này. Hay là đúng hơn vì cái ơn cứu mạng mà chàng cần đền đáp bằng báo thù thay cho nàng.

Tiểu Phong vừa phóng một chưởng, lập tức bốn người đàn ông áo vàng đứng hộ vệ bên Ngọc Phi Diệp cùng vung chưởng tấn công lại chàng mỗi đứa một chưởng.

Đó là bốn cao thủ tuyệt đỉnh của Thất Hùng Bang nên bốn luồng chưởng lực của chúng vừa mạnh vừa mau.

Thừa thế một chưởng của Tiểu Phong bị bốn chưởng của bốn cao thủ Thất Hùng Bang ngăn cản Ngọc Phi Diệp quay người lại liền.

Tiểu Phong thất thế, quát to một tiếng, phát nhẹ thân hình tung cao lên. Rào một cái nổi gió chàng quét theo một chuồng «Thiên Huyền Dương Công».

Lúc ấy Tiểu Phong chỉ mang đầy trong óc một ý nghĩ phải giết Ngọc Phi Diệp nên tay trái quét một chuồng «Thiên Huyền Dương Công», tay mặt đã cầm cán thanh «Độc Long Kiếm».

«Thiên Huyền Dương Công» đẩy tới một đạo chuồng phong không khác ngọn lửa gặp trận cuồng phong làm cho bốn đứa mặc áo vàng của Thất Hùng Bang quá đổi kinh hãi, vội vã thối lui ra sau liền bốn bước.

Tiểu Phong nạt to một câu:

—Hãy đón phi kiếm của ta.

Chàng sử dụng ngay một chiêu tuyệt độc «Phi kiếm thương nhơn» phóng lưỡi «Độc Long Kiếm» vọt ra khỏi bàn tay. Một đường ánh sáng không khác một con rồng bay vút tới.

Đối phương không tài nào tránh kịp. Chỉ nghe một tiếng rú thảm thiết vang lên rung động cả không gian.

Một người đàn ông mặc áo vàng của Thất Hùng Bang bị mũi «Độc Long Kiếm» xuyên vào suốt ngực, té sấp xuống đất chết liền trên vũng máu!

Tiểu Phong lẹ như một ánh sao rơi nhảy tới rút nhanh thanh «Độc Long Kiếm» cầm lên tay quát bảo:

—Đứa nào không sợ chết thử xông vào chơi?

Thân pháp của Tiểu Phong mau lẹ quá đổi làm cho mặt Ngọc Phi Diệp tái mét. Càng hoảng sợ lui lại một bước.

Sát cơ nổi lên Tiểu Phong sấn tới gần nàng.

Ngọc Phi Diệp nhoẻn miệng cười, giọng oanh lãnh lót:

—Một chiêu Phi Kiếm của các hạ đáng được tặng là tuyệt học của võ lâm. Phi Ngọc Diệp tôi hết sức bội phục. Tuy thế cũng muốn thử chơi một phen cho biết.

Câu nói của nàng còn mới nửa chừng, Tiểu Phong đã vung người như bướm liệng, nhắm ngay vào Ngọc Phi Diệp tổng liền một chuồng bên tay trái.

Chuồng lực của chàng chưa tới thì Ngọc Phi Diệp nạt một tiếng lãnh lót, thân hình tha thuốt của nàng giống như một bông hoa bay bổng lên, trả liền lại chàng một chuồng!

Tiểu Phong khiếp đảm, tự nghĩ: “Ghê thay! Con đàn bà này lại có thể bật nhẹ thân hình phốt lên giữa luồng chưởng lực của mình sao?”

Còn đang miên mang nghĩ ngợi thì chưởng của Ngọc Phi Diệp đã công tới.

Trong thời gian chớp nhoáng ấy, chưởng lực của Tiểu Phong đã đánh trật ra ngoài mà chưởng lực của Ngọc Phi Diệp trái lại vi veo một thứ hơi lạnh buốt xương đẩy bổ tới!

Tiểu Phong sợ đống cả người. Chàng không tưởng con đàn bà này có võ công cao cường và kỳ dị đến thế này!

Chàng vận dụng «Thiên Huyền Dương Công» đánh tới một chưởng chặn lại.

Một tiếng âm vang dậy điếc tai. Ngọc Phi Diệp bị đẩy lui hơn mười bước choáng váng mặt mày! Tiểu Phong cũng bị xoay luân hai vòng mới đứng vững tại chỗ!

Ngọc Phi Diệp Cười lạnh lóét, nói:

—Chưởng lực của các hạ thật giỏi. Ngọc Phi Diệp này kể cũng như đã ném thử qua mùi vị chút đỉnh rồi. Giờ đây Ngọc Phi Diệp này không có thời giờ thông thả xin hẹn lại ngày khác sẽ lãnh giáo đầy đủ hơn!

Dứt câu, cặp mắt sáng như hai hạt kim cương của nàng rảo nhìn ba người đàn ông mặc áo vàng, bắn người bay đi!

Tiểu Phong không sao hiểu được Ngọc Phi Diệp bỏ cuộc giao đấu trốn chạy quá bất ngờ thế ấy, chàng nghiêng rằng quát rền như sấm:

—Mi chạy đằng nào?

Hai gót chân nhún nhẹ, người chàng không khác một con chim én tung mây, nhắm mé sau lưng Ngọc Phi Diệp rượt nàng theo như hình với bóng! Tay không bỏ lỏng, chàng đánh tới một chưởng!

Ngọc Phi Diệp biến sắc cả giận, nàng quay người lại quát to:

—Tiểu Phong, mi định đánh thiệt tình đó à?

—Bộ mi nói đánh giả bộ sao?

—Vây tốt lắm!

Dứt theo tiếng nói, nàng rút chiếc quạt bên hông cầm tay, nạt bảo:

—Không ngán thì thử chơi cho biết!

Tiểu Phong cười ran rằng nói:

—Hôm nay ta sẽ giết mi trước. Sau đó ta đến ngọn Thất Trụ Phong của Thất Hùng bang tìm Giang Vân Tông tính xong món nợ cũ!

—Thì cứ làm xem, hà tất nói mãi!

Tiểu Phong cười một giọng khinh thường ngạo mạn, tay vung thanh «Độc Long Kiếm» đâm ngay một nhát.

Ngọc Phi Diệp miệng nói:

—Gan đấy!

Tay cầm quạt gạt kiếm sang một bên, điểm thẳng vào huyết Tương đài của Tiểu Phong.

Chàng nói thầm: “Tại mi tìm cái chết, đừng trách.”

Thế kiếm của chàng biến liền. Một luồng ánh sáng vô số đóa hoa mai nở rộ dưới trời xuân quét khắp bốn bề vun vút.

Cây quạt trên tay của Ngọc Phi Diệp sẽ rộng chia ra phát nhanh nổi gió ô ô che chở cho thân hình óng ả của nàng thối lui mấy bước.

Tiểu Phong không biết tại sao Ngọc Phi Diệp thối lui sau bèn thâu kiếm về, lóe người phớt tới.

Bỗng nhiên hai lỗ mũi chàng ngửi có một mùi thơm kỳ dị, bụng kêu thầm một tiếng: “Nguy”. Tiếng nguy chưa dứt chàng đã cảm giác choáng váng mặt mày, người chàng xoay vòng hai cái ngã nhào xuống đất.

Nét mặt buồn rĩ rượi của Bạch Cơ hơi biến sắc tái xanh. Từ trong cặp con mắt màu xanh biếc của nàng lộ đầy sát khí. Cánh tay mặt chậm chậm đưa lên khỏi mặt đất. Nếu mà Ngọc Phi Diệp dám xuống tay hạ sát Tiểu Phong nàng sẽ hủy diệt mạng sống của con đàn bà này ngay tại trận.

Tiểu Phong sau khi trúng thuốc mê hỗn cực mạnh trong cây quạt của Ngọc Phi Diệp ngã bổ xuống. Tức thì ba tên mặc áo vàng của Thất Hùng Bang đồng rống to một tiếng nhắm ngay người chàng đánh tới một chưởng, cộng chung là ba cặp song chưởng hết sức lợi hại.

Chợt nghe tiếng oanh lãnh lóe, Ngọc Phi Diệp thét lên:

—Ngừng tay hết thấy.

Không những ba tên mặc áo vàng sửng sốt mà cả Bạch Cơ cũng ngẩn ngơ!

Ngọc Phi Diệp cười lãnh lóe nói:

—Hiện thời ta chưa tính đến chuyện giết hần. Ta vẫn còn có chỗ dùng đến hần đấy!

Nàng thò vào túi áo trong lấy ra một hoàn thuốc màu hồng đút vào miệng Tiểu Phong, xoa vào mấy chỗ yếu huyết của chàng.

Liền đó Tiểu Phong lần lần hồi tỉnh. Mắt chàng liếc nhìn Ngọc Phi Diệp một cái thoáng qua. Lửa giận phừng cháy trong gan, chàng quát to một tiếng, lưỡi «Độc Long Kiếm» đã chém tới một vòng.

Tiểu Phong hồn vía rụng rời. «Thanh Độc Long Kiếm» mới đưa lên được một phần ba, cánh tay chàng nghe bủn rủn, không sức giơ lên nữa, đành buông xuôi trơ xuống.

Thì ra mấy ngón tay của Ngọc Phi Diệp đã điểm vào huyết đạo của chàng.

Chợt nghe giọng cười giòn giả như sáo thổi của Ngọc Phi Diệp rót vào tai:

—Tiểu Phong chàng ôi! Hai đứa mình vốn không thù oán cả chi với nhau sao lại quyết đánh chém nhau kẻ mất người còn thế hử anh chàng?

Tiểu Phong tức giận đến run người. Chàng quát tháo như một con cọp giấy!

Ngọc Phi Diệp nói tiếp:

—Chàng bận lo bao đồng cho thiên hạ làm chi. Dẹp lại hết một bên đi, chưa phải lúc cho hai đứa mình đem ra bàn chuyện ấy. Giờ đây thực tế trước mắt là chàng đang nằm gọn trong lòng bàn tay của tôi đây nên đề cập việc nầy cái đã. Phải vậy không hử chàng?

—Đồ hèn hạ mặt dạn mày dầy, quen dùng thứ thuốc mê hồn của bọn hạ lưu, đầu đáng mặt là nhân vật của giới giang hồ.

—Chàng cần dùng thứ chi cũng không ngại, miễn là bắt chàng vào được trong tay ta là nắm cứng mạng sống chàng như cá bỏ vào giỏ! Nầy nói thật tình nho nhỏ cho mà nghe nhé! Giả tử như chàng biết trong quạt của tôi có thuốc mê hồn chàng không xông tới, tôi có chạy thoát chàng không nè?

Ngọc Phi Diệp lại xuống giọng nhỏ nhẹ êm ái như ru, nói nhỏ vào bên tai Tiểu Phong:

—Nầy anh Phong của em hãy nghe em nói mà nhớ lời nghe! Trên đỉnh núi Thất Trụ Phong, em Tăng Thúc Linh của em đây sẽ nóng lòng chờ đợi anh đấy. Nhưng chắc chắn là anh sẽ lên Thất Trụ Phong không? Đừng nói gạt em đa! Em sẽ giận anh nhiều lắm đấy!

Giọng nói của Ngọc Phi Diệp chứa chan tình ý không khác tình nhân hẹn nơi hộ ngộ với nhờn tình.

Nghe lời nói vuốt ve mơn trớn của nàng, Tiểu Phong cảm thấy quả tim rạo rực một cách lạ lùng. Nhưng chàng chưa kịp có thái độ nào thì Ngọc Phi Diệp đã uốn mình thon thon bay vút một hơi đi luôn. Tiểu Phong ngẩn ngơ nhìn theo bóng hình Ngọc Phi Diệp một hồi chàng mới tỉnh hồn trở lại. Chàng nghĩ tới giọng nói say sưa tình tứ của Ngọc Phi Diệp. Chàng giật mình kinh hãi bụng bảo dạ rằng: “Chết chữa! Sao mà ta si mê đến thế? Thử đồ đàn bà chai mặt như thế, ta lại để lụy vì nó à! Không ta thể với lương tâm là không. Ta cần giết nàng để báo thù cho Lưu Tiểu Huệ. Người con gái bất hạnh một đời đã có ơn cứu ta! Ta cần giết nàng để trừ cho võ lâm một ung nhọt gớm ghiếc.”

Tiểu Phong quay mặt nhìn lại Bạch Cơ thấy đôi tay ngọc của nàng còn đang chậm hạ xuống.

Tiểu Phong nghiêng rằng nhẹ, bảo thầm trong bụng: “Căn cứ vào gương mặt của nàng quả nhiên chẳng thể nào tin tưởng chính là «Mông Diện Thần Nữ» đặng. Thế mà nàng đúng là con đàn bà cực kỳ dâm ác ấy?”

Nghĩ đến đó cõi lòng Tiểu Phong se thắt, héo hon. Chàng cảm giác chính đời mình cũng bất hạnh không khác chi cuộc đời của Lưu Tiểu Huệ, mình sẽ mất đi một cái chi tha thiết, quý báu nhưt đời, để lại không sao dùng được mà lại còn nguy hiểm chẳng biết đâu lường mà bỏ đành đoạn đi thì đời cũng mất cả lạc thú để sống!

Trong đầu óc mơ hồ của Tiểu Phong lại dâng lên ý nghĩ đáng sợ là cứ thí nghiệm bữa sự trình tiết của Bạch Cơ để biết rõ một lần chắc chắn có phải nàng là Mông Diện Thần Nữ hay không? Kéo dài tình trạng hồ nghi, chàng không đủ can đảm chịu đựng, thà dứt khoát một lần để quyết định thái độ. Nếu nàng là con gái đồng trinh...

Đang nghĩ ngợi thành linh một tiếng quát xé tai vang đến.

Day mặt ngó lại thấy Bắc Yêu và Nam Tinh đã đấu trí với nhau toát mồ hôi như tắm. Chiêu thức của hai người nẩy lần lần chậm lại.

Cứ nhìn theo tình thế mà xét thì Nam Tinh bị Bắc Yêu dồn vào thế bị động, cơ hồ không chút trí sức lực nào chịu đựng thêm một thời gian rất ngắn nữa.

Ngay lúc ấy chợt nghe Nam Tinh quát to một tiếng nương theo thế chưởng của Bắc Yêu, hấn đánh lại hai chưởng với tất cả tàn lực còn sót lại trong mình. Thành linh hấn đảo thoái lui lại sau. Bất ngờ, Nam Tinh lẹ tay móc trong túi áo

lấy ba mũi «Phi Hoàn Phiêu» nhắm ngay ngực Bắc Yêu phóng tới mau lẹ như chớp.

Thứ «Phi Hoàn Phiêu» nẩy kim khí gọi bằng hoàng đồng có hơn mấy vạn năm hình thành.

Lúc Nam Tinh lấy ba mũi «Phi Hoàn Phiêu», Tiểu Phong thấy ánh sáng vàng chói sáng lòa cả mắt, không khác một đóa hoa rực rỡ sắc màu mờ áng hết hai con người. Bất giác trong lòng Tiểu Phong cả kinh.

«Phi Hoàn Phiêu» bay khỏi bàn tay của Nam Tinh một cái, khắp cả tám hướng, bốn phương đều chớp ngời những tia hòa quang vàng rực, không còn phân biệt đâu là đâu, trên trời dưới đất chi cả.

Bắc Yêu cũng khiếp hoảng. Hai bàn tay ngọc của nàng xòe ra như hai cánh quạt vung múa tứ tung. Nàng vừa bảo vệ cho mình vừa đánh liên ba chưởng, bất tung tấm thân yếu diệu bay vút ra tận ngoài xa. Thân hình Bắc Yêu nhẹ nhàng không khác một làn khói mỏng mau lẹ chẳng kém một luồng chớp nhoáng.

Ngay khi ba mũi «Phi Hoàn Phiêu» của Nam Tinh bay tới, thì với một thân pháp kỳ ảo tuyệt luân, nàng cũng đã mò lấy ba ngọn liễu điệp phi đao phóng liên khỏi tay.

«Phi Hoàn Phiêu» đến cùng lúc với điệp phi đao tới một lượt. Bắc Yêu mau lẹ quá đổi mức ấy nên vừa trông thấy thì ba ngọn phi đao đã đến ngay mặt hần.

Lanh trí tự biết dầu lách mình né tránh với tốc độ nhanh nhẹn cách mấy cũng không thể nào kịp. Hần cắn răng mím môi vận dụng nội lực vào song chưởng đưa ra đón bắt phi đao.

Hai ngọn liễu điệp phi đao bị Nam Tinh đánh rơi ra khỏi, còn một ngọn xuyên thủng lòng bàn tay của hần một đường. Chặn không thấu sự đau đớn, hần cố nín không xuể, buộc miệng kêu «ối» ra một tiếng!

Mặc dầu bị ngọn phi đao, nhưng Nam Tinh lòng dạ hiểm độc vô cùng. Lúc nguy cấp như vậy mà hần cũng vòng hai ngón tay trở và cái thành một khoen tròn đưa lên miệng huýt liên ba tiếng sáo hiệu. Tiếng sáo vừa ngân lên thì đã có những tiếng quạt rất quái gở chát tai kêu đáp lại. Con chim ưng hai đầu lẹ tợ một ngôi sao băng cắt một tiếng kêu quạt nhắm ngay Bắc Yêu từ trên không bầu xuống.

Lối bay đáp mình chụp người của con quái ưng hai đầu ấy lẹ như điện xẹt, Bắc Yêu trông thấy thất sắc, kinh hồn ba ngọn phi đao trong tay nàng phóng thẳng lên cao, quái ưng hai đầu đang từ trên không đâm bổ xuống.

Con quái ưng hai đầu có lẽ là một loài linh vật phần được Nam Tinh huấn luyện tinh vi nên nó biết thế nguy vội bay thế xốt qua một cái tung cao trở lên mây.

Tuy con quái ưng hai đầu không dám liều lĩnh bấu càn Bắc Yêu, nhưng tám con chim ưng của nó lại bổ nhào xuống, con này liền với con khác, bấu tứ tung vào người nàng.

Cái thế chụp người bằng vuốt của tám con chim ưng này lợi hại vô kể.

Thân thủ của Bắc Yêu lẹ làng, nhưng vì giao đấu với Nam Tinh trọn nửa buổi có hơn mấy trăm hiệp nên sức lực đã hao mòn quá nhiều nên cũng chậm chạp lại thêm mệt mỏi!

Tiểu Phong trông thấy tình trạng nguy hiểm ấy, quỳnh quít cả người lên. Chàng đành định liều mình mạo hiểm xông vào tiếp tay với Bắc Yêu thì chợt nghe một tiếng thét kinh hoàng vang lên trong miệng Bắc Yêu. Nghe tiếng ấy, Tiểu Phong bay hồn mất vía, rụng rời tay chân.

Chàng chưa kịp xông tới đã thấy trên lưng Bắc Yêu bị quào rách một miếng da thấu thịt, máu đào chảy xuống lưng áo lãnh trắng của nàng ướt đỏ.

Lúc ấy...

Hai con chim ưng chia nhau hai bên tả hữu bay đớp tìm chỗ hở bấu vào mình Bắc Yêu.

Thình lình liền đó...

Tiếng quát nạt ngân dội tận mây xanh. Không khác mũi tên bật khỏi cây cung, Bạch Cơ liền bắn mình một cái không khác một làn sương mờ, phóng tới chụp thẳng vào con chim ưng to lớn đang đớp móng vuốt vào mặt Bắc Yêu.

Quạt một tiếng kêu thét lên, con chim ưng ở phía hông bên trái của Bắc Yêu đã xụ cánh rơi ngay xuống đất rồi chỉ đập bạch được hai cái là nằm gục cổ chết tươi.

Biến cố quá sức đập ngay vào mắt, Tiểu Phong sợ toát mồ hôi.

Chỉ chớp mắt Bạch Cơ đã ôm Bắc Yêu bay xa ra hai trượng, tránh khỏi cuộc tấn công ác liệt của bầy chim. Đôi mắt trong biếc của nàng hiện đầy sát quang rực rỡ, ngó thẳng vào mặt Nam Tinh bảo:

—Mi còn ráng ở đây trong nửa khắc ta sẽ tiêu diệt ngay lũ chim ưng của mi không để sót một con. Có đi mau khỏi chốn này không hả?

Từ khi bước chân ra chốn giang hồ đến nay Nam Tinh chưa biết khiếp sợ một ai. Hắn sát hại chẳng biết bao nhiêu mạng rồi. Nhưng hắn cũng chưa từng thấy có một cao thủ nào mà võ công cao thâm huyền ảo đến như người này. Chỉ một cái nhún chân, vung tay mà đã giết chết một con chim ưng to lớn của hắn đầy công rèn luyện.

Nam Tinh còn đang sửng sờ, Bạch Cơ lại quát to:

—Mi có cút đi ngay không?

Trên vẻ mặt cực kỳ thuần khiết của Bạch Cơ hăm hăm sát khí. Nếu Nam Tinh còn chưa bỏ chạy lập tức nàng ta giết hắn không tha.

Việc này đến trong khoảng khắc thời gian nhanh chóng ấy khiến Tiểu Phong bay hồn, mất vía. Tự nghĩ oai phong lẫm liệt của mình mà tát tai Bạch Cơ sưng mặt, bầm má như thế đó, nếu nàng không cố nhịn nhục mà đánh trả lại, mạng chàng có sống nổi chăng? Bụng tưởng thầm như vậy chàng không ngớt hồi hộp kinh hoàng!

Cùng khi ấy Tiểu Phong lại đâm ra ý nghĩ Bạch Cơ đúng là Mông Diện Thần Nữ. Chỉ con đàn bà cực kỳ dâm ác đó mới có được võ công kinh người như vậy! Không chừng đã cứu chàng thoát khỏi thế trận của rừng tòng vẫn là Bạch Cơ chăng?

Đương khi Tiểu Phong còn nghĩ ngợi vẩn vơ thì nghe Nam Tinh huýt lên mấy tiếng sáo miệng, tung người chạy bay!

Lần nẩy ra trận Nam Tinh hoàn toàn bất lợi. Hắn đã hứa với Lãnh Diện Vong Hồn như hai với hai là bốn sẽ bắt Tiểu Phong về Địa Bảo. Vậy mà giờ đây, Tiểu Phong đã không rơi tới dặng lại còn bị Bắc Yêu phóng trúng một lưỡi phi đao trọng thương, thêm vào đó hắn mất một con chim ưng nữa.

Khi nghe tiếng sáo miệng của Nam Tinh ra lệnh, ba con chim ưng trong bầy bay vút tới cặp ba mũi «Phi Hoàn Phiêu» của hắn bị Bắc Yêu đánh rơi xuống đất ban nãy. Xong kêu «quạt» một tiếng, cả bầy bay bổng lên mây xanh.

Bắc Yêu vì giao đấu với Nam Tinh một trận kéo dài, thành thử mất sức quá nhiều mới bị một con chim ưng to lớn của Nam Tinh chụp trúng móng độc vào lưng. Máu đỏ chảy thấm ướt cả nửa thân hình phía dưới.

Tất cả những móng nhọn của bầy chim ưng do Nam Tinh rèn luyện đều có tẩm một chất thuốc độc ghê gớm nhất đời. Vì vậy chỗ vết thương của Bắc Yêu sưng vù lên bầm đen như mực! Gương mặt xinh xắn của nàng tái xanh, mất cả máu tươi. Hai bên gò má đầm ướt mồ hôi, hai hàm răng trắng trong như ngọc

cứng khít, Bắc Yêu có cảm giác như bị hôn mê. Tinh thần bàng hoàng tứ chi bải hoải.

Bạch Cơ ẵm Bắc Yêu đặt nằm trên mặt đất. Lúc ấy Tiểu Phong chạy tới một bên, mắt trông thấy Bắc Yêu bị thương nguy hiểm, trong lòng đau đớn hết sức. Vì bảo vệ cho chàng mà nàng mới ra nông nỗi đấy. Nếu không giữa Nam Tinh và nàng đâu có sự giao phong sống chết với nhau!

Vẻ mặt của Bạch Cơ hơi biến sắc. Bàn tay ngọc của nàng vung tới lẹ tợ chớp giáng xoa bóp vào mấy chỗ yếu huyệt trong thân thể Bắc Yêu để ngăn chặn chất độc không cho công phạt vào tim.

Liên khi ấy Bắc Yêu nghe thấy các yếu huyệt được Bạch Cơ xoa nhẹ vào tê cứng như cây không còn nghe nhức nhối đau đớn nữa. Nàng nhìn Bạch Cơ nở nụ cười khổ sở, cất tiếng êm ái nói:

—Cảm ơn cô hết sức.

Bạch Cơ tươi cười đáp:

—Chẳng có chi phải nhọc lòng chị cảm ơn tôi. Chẳng qua tôi chỉ ngăn chặn chất độc chạy vào quả tim chị chậm trễ thêm mấy ngày thế thôi. Chất độc chị bị trúng đây là một thứ dữ nhất thế gian. Nếu không có thuốc giải độc sẽ công phạt vào tim mà chết.

Bắc Yêu đồng ý gật đầu liên. Nàng mỉm cười khổ sở, chậm chậm nhắm cứng hai mắt.

Tiểu Phong nghe Bạch Cơ nói nội trong năm hôm nếu không có thuốc giải độc thì Bắc Yêu sẽ chết nên chàng hoảng hốt điếng người. Chàng vội vã day sang hỏi Bạch Cơ:

—Có đúng là năm ngày không có thuốc giải độc thì chết không?

—Đúng vậy đó! Giờ đây nếu anh bằng lòng để tôi trở lại tôi sẽ chạy được thuốc giải độc. Chị ấy chắc chắn mới không chết.

Tiểu Phong mừng thầm trong bụng, vụt hỏi liền:

—Nàng có thuốc giải độc sao?

—Ừa!

Bạch Cơ đáp, đầu gật nhẹ nói tiếp:

—Có điều anh chẳng chịu để tôi đi.

Nàng buông tiếng thở dài!

Tiểu Phong đối với Bạch Cơ mỗi cử động mỗi thêm nghi ngờ nàng đúng là Mộng Diện Thần Nữ. Là lòng làm sao võ công của nàng cao thâm đến mức Nam Tinh còn phải ngán sợ mà chàng tát tai nàng cái nào cái nấy tóa hỏa tam tinh, nhưng nàng vẫn cứ chịu đựng không chống trả lại mảy may nào!

Hơn thế nữa Tiểu Phong suy luận một mình: “Nếu Bạch Cơ có thật sự không phải là Mộng Diện Thần Nữ thì sao lại được thuốc giải độc của Nam Tinh để đem cứu mạng Bắc Yêu. Chàng được nghe phong phanh thì chất độc của Nam Tinh ngoài hẳn ra, trong đời này, không ai có thuốc giải cả. Thêm một nguyên nhân nữa thì sao nàng lại biết rõ Bắc Yêu bị trúng chất độc này!”

Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, Tiểu Phong nghiêng rằng tức giận bảo:

—Quả đúng vậy đó! Ta nhứt định không để nàng tìm cơ thoát thân đâu mà hòng!

Cặp mắt bồ câu của Bạch Cơ hồng hồng rớm lệ. Nàng nói bằng giọng buồn buồn:

—Chẳng may Bắc Yêu bỏ mạng dưới móng độc của con ưng ác ôn đó thì chính Tiểu Phong chàng tạo ra tấn bi kịch ấy.

Tiểu Phong hoảng kinh hồn vía, nhưng miệng vẫn nói cứng:

—Mi định lợi dụng việc này đặt mong thoát thân à?

Mặt Bạch Cơ thoáng qua một vẻ tức giận, nàng nói:

—Chỉ vì tôi không có mảy may ý định nào ra tay đối phó với anh nên để mặc anh hành hạ, đánh đập. Anh thử nghĩ xem, với võ công của anh liệu anh có ngăn cản nổi tôi hay không chứ?

Lời nàng nói hoàn toàn đúng với sự thật. Tiểu Phong cũng hiểu như vậy. Lấy võ công của chàng chơi với võ công Bạch Cơ thì không sao chịu nổi. Thế thì chàng còn ngăn trở nàng làm chi?

Bạch Cơ mỉm cười bảo:

—Anh đã không cho tôi đi thì tôi không đi. Chúng ta cứ ngồi đây xem Bắc Yêu chết vì anh nhé.

Tiểu Phong lạnh lùng nói:

—Mi định dùng biện pháp nào bắt buộc Nam Tinh phải đưa thuốc giải độc cho mi? Phải chăng mi dùng mối tình đầm ấm sẵn có giữa mi là Mộng Diện Thần Nữ với hẳn?

Bạch Cơ nghe lời nói xỉa xói của Tiểu Phong thì lòng đau như dao cắt. Hai hàng nước mắt chảy dài theo hai bên gò má. Nàng khóc rầm rức nói nghẹn ngào không thành tiếng:

—Tôi không phải là Mông Diện Thần Nữ kia mà, sao anh cứ bắt buộc...

Bắc Yêu nghe tiếng khóc náo ruột của Bạch Cơ liền nhướng hai mi mắt hỏi:

—Cái gì thế hả?

Bạch Cơ kêu lên:

—Anh cứ bảo quyết tôi là Mông Diện Thần Nữ. Ai chịu cho được?

Tiểu Phong giọng nhặt nhẹo như nước ốc nói:

—Thầy kệ mi có nhận hay không nhận, ta đã có cách biết rõ mi có phải con đàn bà ấy hay không!

Gương mặt đượm ướn lệ nhòa của Bạch Cơ biến lên một vẻ cương quyết vô cùng, nàng đồng dạc nói:

—Cách chi cứ nói ngay đi! Tôi bằng lòng vậy đó!

—Hiện thời chưa thể nói.

Bạch Cơ day sang nói với Bắc yêu:

—Tôi nói thật đấy! Nếu trong vòng năm ngày mà không có thuốc giải độc đặng cứu mạng sống của chị thì kể như chị chết chưa chôn rồi đó. Thuốc tiên cũng vô hiệu vì chất độc đã chạy theo dòng máu vào quả tim. Vậy chị bằng lòng để tôi đi lấy thuốc giải độc cứ nói ngay kéo trễ thời giờ!

—— o0o ——

CHƯƠNG 16

Bắc Yêu chẳng chút do dự, đáp lời:

—Thế à! Cảm phiền cô chịu khó giúp tôi. Cô hãy đi tự do.

Tiểu Phong cảm liền:

—Em không để nàng đi đâu.

Bắc Yêu hỏi:

—Em không muốn chị sống à? Cái hận một móng chân của con chim, chị còn cần phải trả thù chủ nó một cách xứng đáng kia mà!

Tiểu Phong rối rít cả lên. Chàng nói:

—Phỏng như nàng lừa dối tôi thì sao? Nàng đi khỏi đây không còn quay trở lại.

Bắc Yêu nói:

—Chẳng lựa là thế nào cũng không sao cả! Nàng đã có ơn cứu sống chị một lần, nàng trở lại hay không trở lại, vẫn không có chi là hại. Hơn nữa, hai chị em ta còn phải đi Hận Thiên Phong ngay không để mất thời giờ vô ích. Em nghe lời chị chứ?

Tiểu Phong đáp một cách nhật nhẽo:

—Em nghe lời chị! Phỏng như nàng không trở lại, em vẫn có cách tìm nàng.

Bắc Yêu ngó Bạch Cơ bảo:

—Cô cứ đi đi!

Bạch Cơ gật đầu. Nàng thò tay vào túi áo trong lấy ra một hoàn thuốc màu đen bóng lánh, bỏ vào miệng Bắc Yêu ân cần nói:

—Thuốc này dẫu rằng không phải là thuốc giải độc, nhưng bổ trợ cho tinh lực, chị uống xong rồi nghỉ một chập, sẽ đi đứng mau lẹ như cũ. Sau năm ngày chị nhớ trở lại nơi đây em sẽ trừ hết chất độc trong người cho chị. Chị cứ đặt hết tin tưởng vào đứa em mới gặp gỡ này đi.

Bắc Yêu nghe giọng nói chân thành nhỏ nhẹ của Bạch Cơ, lòng cảm kích vô cùng. Nàng gật đầu mỉm cười.

Bạch Cơ vung nhẹ thân hình uyển chuyển một cái, bay phớt đi nhanh không kém một làn gió thoảng.

Bắc Yêu ngậm hoàn thuốc vào miệng nghe có một mùi thơm ngào ngạt, tan theo nước miếng, chạy xuống đan điền. Thuốc chạy đến đâu trong người nhẹ nhàng, khỏe khoắn đến đó.

Uống xong hoàn thuốc ấy, nghỉ ngơi giây lát, quả nhiên Bắc Yêu thấy tinh thần phấn chấn thêm hơn, vết thương không còn đau nhức nữa. Chỉ có mấy huyết của Bạch Cơ xoa nhẹ để chặn cản chất độc tấn công vào quả tim thì vẫn tê cứng như thường! Nhoẻn môi cười một cách khổ sở, Bắc Yêu nói:

—Van vái cho nàng phải là một cô gái thuần lương, tử tế.

—Em cũng cầu mong bấy nhiêu!

Bắc Yêu lại nói:

—Thế này cũng như tạm yên. Hai chị em ta khởi hành đi Hận Thiên Phong ngay một chuyến nhé! Cần phải xem qua cho biết rõ điều bí ảo trong hai mươi mốt đồng tiền.

Tiểu Phong nhú đôi lông mày, tự bảo thầm trong bụng: “Cửu sâu của cha mẹ, của người ơn ta chưa trả đặng, làm chi đeo đẳng thêm lăm việc phiền phức vào lòng...”

Bắc Yêu vội hỏi:

—Em còn có việc chi bận nghĩ nữa?

Tiểu Phong thở ra một cái, buồn rầu nói:

—Em bước chân trên giang hồ kể cũng đã lâu thế mà thù sâu của cha mẹ chưa trả.

Bắc Yêu khuyên giải:

—Người quân tử báo thù ba năm còn chưa vội, há chi một sớm một chiều, hiện thời hai chị em ta trước phải mở cho được chìa khóa vụ kỳ bí này, sau sẽ bàn tính kế hoạch báo thù cho chu đáo. Chẳng bây giờ đây cứ chăm chú vào việc báo thù, thì không khác tìm đường lên trời, mất hết thì giờ quý báu mà chẳng bỏ ích vào đâu! Kẻ thù đâu phải dễ dàng để chúng ta lúc nào muốn báo thù cũng đặng? Theo tiến trình phác họa của chị thì sau khi xem qua Thập Hoa Thạch rồi, chị phải về Bắc Cực một chuyến thay em tìm cho đặng một người. Chỉ người ấy mới chắc chắn cứu được mấy chục người bị nhốt ở hang ăn thịt khỉ thể trận của rừng tòng. Hợp sức với đám cao thủ chết đi sống lại nầy, em sẽ có những kẻ dám đem tính mạng giúp cho em một tay mới mong đối đối phó nổi. Em há không biết kẻ thù của em chẳng những hiểm ác cực kỳ, võ công tuyệt luân, dưới tay có những cao

thủ cớ Mông Diện Thần Nữ, Nam Tinh, thêm cả một môn phái có tổ chức đứng vào hàng đầu võ lâm, mà còn liên kết với vô số tổ chức hùng hậu khác nữa sao? Lấy sức hai chị em ta phỏng có chống cự nổi không mà tính báo thù gấp rút?

Tiểu Phong ngẫm nghĩ lời giải thích của Bắc Yêu thật là tinh vi, chu đáo nên chàng vội hỏi:

—Chị nói người đó là ai mà cứu thoát được bọn người ở trong hang khủng bố nọ?

—Để đến Hận Thiên Phong xem qua cho rõ điều kỳ bí rồi chị sẽ nói cho em nghe.

Tiểu Phong khẽ gật đầu. Chàng đảo mắt liếc nhìn vào thế trận của rừng tòng trong kẹt núi, day lại nói cả Bắc Yêu:

—Em thế nào cũng trở lại chốn này. Em đã hứa lời cứu thoát bọn họ, em phải nghĩ cho ra biện pháp giữ đúng lời nói danh dự của em!

Liền đó Bắc Yêu bắn vút thân hình đi trước.

Tiểu Phong quay người lại, phóng nhanh theo sau...

Việc Tiểu Phong bị đâm trọng thương cho chim đem ra ngoài biển cả thả trôi mà không chết, chỉ vài ngày sau, đã đồn đãi khắp chốn giang hồ. Có vô số người liên quan đến chàng thấy đều run người sợ hãi! Bọn người ấy có cả Lãnh Diện Vong Hồn của «Địa Bảo», Giang Vân Tông và Thất Hùng Bang.

Nhơn việc Tiểu Phong chưa chết mà giới giang hồ sôi nổi lên một cơ sóng gió bão bùng. Đâu đâu cũng bị ám ảnh bởi cái danh hiệu đại ma đầu thứ ba trong thiên hạ được gán vào cho Tiểu Phong biến chàng thành một kẻ sát nhân ghê gớm nhất. Chàng sẽ giết người như rạ chỗ nào có gót chân của chàng giẫm lên là chỗ đó xương phải gãy, máu nhuộm đỏ rừng...

Chốn giang hồ run sợ... Giới võ lâm ồn ào xao xuyến...

Trong khi ấy...

Tiểu Phong cùng với Bắc Yêu đã đến tận Hận Thiên Phong!

Bởi vì hai mươi một chữ thần kỳ bí ẩn của hai mươi một của đồng tiền trong bao thơ bằng da dê để lại mà Bắc Yêu với Tiểu Phong lặn lội đi tìm tận nơi để xem cho rõ. Trong hai mươi một chữ đồng tiền nói những chữ giống gì toàn thể nhân vật của giới giang hồ võ lâm đem cả mạng sống ra để tranh giành, cướp đoạt? Phải chăng những chữ trên mặt đồng tiền đã nói lên một cuộc tiêu diệt gớm ghê của võ lâm? Và trong đó cũng liên hệ tới mạng sống. Nhưng khắt khe,

cay nghiệt thay cho bác trời già. Họ đắm đuối yêu đương nhau, xây mộng hoa niên với nhau nhưng yêu dang dở, mộng không thành và cùng ôm nhau nhảy từ trên đỉnh non chót vót xuống vực thẳm âm u để tìm nhơn hạnh phúc ở bên kia thế giới loài người. Cái chết của đôi thanh niên nam nữ ấy gây thành những tiếng động địa kinh thiên suốt một thời gian mấy chục năm. Trong đó còn có nguyên nhơn nào khác hơn chăng thì từ ấy đến nay chẳng một ai hiểu biết.

Những nhơn vật thông suốt sự kiện ba chữ Hận Thiên Sơn đặt cho chót núi mà Trầm Phụng Linh với Đinh Thích Phương gieo mình chọn chữ ái tình để ghi nhớ ý nghĩa giận lão Hóa công vì cố nào không cho hai người thành chồng vợ!

Hận Thiên Phong ở ngoài mỏm đá cheo leo phía Bắc trên núi Vạn Dương Sơn chính giữa một vách non cao tột mây xanh mà muôn ngàn hòn đá nhọn hoắt chĩa thẳng lên trời không khác một rừng đao kiếm.

Hiện thời ai có võ công cao siêu tuyệt chúng, dùng khinh công lên được cũng chỉ vài nhơn vật lừng danh của võ lâm nữa?

Chín chữ Vạn Dương Sơn, Hận Thiên Phong, Thập Hoa Thạch đọc đi đọc lại thấy rất bình thường, chẳng có chi là kỳ bí chứa đựng bên trong cả, không chừng chín chữ giản dị ấy thật ra lại che dấu một chuyện cũ kỹ xa xưa đã gây nên bao cuộc run sợ trong đời.

Hận Thiên Phong, cái tên ấy phàm ai là người trong giới võ lâm cũng đều biết rõ một thiên ái tình bi đát máu lệ chan hòa! Cách vài mươi năm về trước có một thiếu nữ tên là Trầm Phụng Linh được mang cái danh dự với bốn chữ «Giang hồ chi hoa» vì chẳng những nàng có sắc đẹp lộng lẫy nguyệt thẹn hoa nhường mà võ công cũng ly kỳ tuyệt thế. Nàng yêu một thanh niên có tiếng đẹp trai chưa từng thấy trong giới võ lâm trên là Đinh Thích Phương. Đôi trai gái thiếu niên ấy rất xứng đôi vừa lứa, đáng ra phải kết mối duyên lành cùng nhau để đời càng thêm ấm êm tươi sáng. Tất cả mọi người đều mong mỏi và cầu chúc diễm phúc đó cho Trầm Phụng Linh và Đinh Thích Phương.

Phía dưới Hận Thiên Phong có một cái khe nước chảy rất trong. Tiếng róc rách ai oán nghe như tiếng khóc thì thầm ai oán. Theo lời đồn thì Trầm Phụng Linh và Đinh Thích Phương đã gieo mình vào khe này. Nhưng sự thật ra sao vẫn chưa người nào thấy rõ.

Trên Hận Thiên Phong có một khoảng đá bằng phẳng ước trượng.

Bắc Yêu và Tiểu Phong ngó lên trên đỉnh một hồi. Cả hai nhìn nhau, Tiểu Phong nói:

—Em tưởng chừng trên Hận Thiên Phong cũng chẳng có chi là thần kỳ bí ẩn đâu chị ạ!

Bắc Yêu đáp:

—Chị cũng không hiểu nổi! Chẳng qua lấy việc khắc chữ trên đồng tiền cũng là một việc kỳ lạ rồi. Vả lại người khắc chữ vào đồng tiền làm như sợ người tìm hiểu được cái ý của mình trong lô đồng tiền nên cứ cách hai chữ lại lấy làm thêm tiêu chuẩn. Trí tuệ của người khắc chữ trên đồng tiền chẳng phải hạng tầm thường. Cho nên không thể quả quyết được bên trong những chữ ấy có chứa đựng điều cơ bí mật nhất định không. Người đọc những chữ ấy chỉ nghi ngờ mang máng cho là điều chi bí mật cũng được. Chính chúng ta cũng đang ở vào trạng thái mơ màng ấy.

Tiểu Phong gật đầu nói lẩm bầm trong miệng:

—Nếu chẳng vậy thì chúng ta với người ấy cùng chung một kết cuộc, chỉ sợ cũng vì hai mươi mốt chữ trên đồng tiền mà chết!

—Hai chị em ta cứ lên tận trên mà xem cho tận mắt. Chúng ta thử tìm ra mấy chữ sau cùng chỉ về Thập Hoa Thạch là thế nào!

Tiểu Phong hỏi:

—Thập Hoa Thạch?

Bắc Yêu lắc đầu lia lịa, đáp:

—Cái đó thì chị không hiểu rồi đa! Chị nói phóng chừng cho em nghe thử có lý hay không nhé! Giả tử trên Hận Thiên Phong có mười miếng đá hoa ấy.

Tiểu Phong nói:

—Cũng có lý như vậy lắm. Đâu, chúng ta thử đến đó xem có điều chi bí ẩn không, chớ ở dưới này nói phóng chừng chẳng nhằm vào đâu cả. Cuối cùng em phải cần đi lên Cửu Hoa Sơn ngay.

Bắc Yêu cười nụ bảo:

—Thế ấy thì em leo lên trước đi, chị theo sau coi chừng.

Nếu bảo Tiểu Phong bò lên Hận Thiên Phong một mình để tìm bí ẩn trên hai mươi mấy chữ đồng tiền thì chắc một ngàn lần chàng cũng không thích mấy may làm cái công việc vắn vơ ấy. Bởi vì hai mươi mốt chữ ấy nếu không phải là một báu lạ từ ngàn xưa để lại, ai công đâu bỏ những việc chánh yếu phải làm để đi tìm một thứ bí mật vu vơ? Mà bí mật chi kia mới được chứ?

Chỉ vì giờ đây Bắc Yêu đã kết nghĩa làm chị em với chàng nàng bắt buộc chàng phải đi, chàng đành cắn răng nghe theo vậy thôi. Bò từng bước một đến hai mươi trượng đỉnh non, rủi sẩy chân một cái cũng đủ bỏ mạng. Nhưng mé sau chàng Bắc Yêu lúc nào cũng cẩn thận đề phòng.

Bò lên Hận Thiên Phong phóng mắt nhìn xem một vòng, bất giác Tiểu Phong và Bắc Yêu ngẩn người sửng sốt. Bởi vì khoảng đá bằng phẳng trên đỉnh Hận Thiên Phong rộng rãi không biết đâu là cùng. Trong phạm vi vài mươi trượng lô nhô không biết bao nhiêu là những hòn đá, kỳ hình, dị dạng.

Cái làm cho người xem lấy làm quái dị chẳng phải là khoảng đá bằng phẳng rộng rãi trông như một tấm nệm bông trắng tinh trải bọc tứ bề, cũng không phải là những hòn đá kỳ hình dị trạng mà chính là ở cái chỗ đỉnh non chót vót dính liền với ngọn núi hững sâu xuống có mấy trượng trông giống hệt một cây cung đang dương lên chực bắn mũi tên bật ra!

Tiểu Phong nhăn mặt nói:

—Chị thử ngó xem, điệp điệp trùng trùng những hòn đá kỳ hình, dị dạng lô nhô khắp nơi, làm sao mà tìm cho ra mười miếng đá hoa đăng?

Bắc Yêu đáp:

—Đành là vậy. Nhưng chị em mình đã lên đến đây rồi có lý nào không tìm xem cho thấy sao chớ? Đừng nói là chắc có hay không có. Thử nghĩ nếu không có thì đã không có ba chữ «Thập Hoa Thạch» trong những chữ đồng tiền.

Tiểu Phong tưởng đâu nói qua vài câu chán nản thì Bắc Yêu sẽ bỏ ngay cái ý định đi tìm mười miếng đá hoa. Không ngờ nàng vẫn cương quyết giữ vững lập trường, khăng khăng không chịu đổi dời. Chàng nói thầm trong bụng: “Chị nhất định tìm thì tôi cũng cố ráng đi tìm với chị coi xem có những bí ẩn lạ lùng không, mà chị cứ nằng nặc.”

Nghĩ vậy Tiểu Phong bèn nói:

—Vậy thì chị với tôi thử đi tìm xem.

Bắc Yêu gật đầu. Cả hai nhắm ngay giữa cái rừng đá kỳ hình, dị dạng ấy chạy bay vào trong. Đến trước mỗi hòn đá, hai người lại dừng gót nhìn xem.

Hòn này tiếp hòn khác, đồng nọ nối đồng kia.

Hận Thiên Phong rộng cả mấy chục trượng mà hai người mò mẫm từ hòn đá một để kiểm tìm thì khó khăn cũng gần bằng đi mò kim đáy biển! Phải một cái là lòng họ kiên nhẫn cố tìm cho thấy nên vẫn hăng hái và tin tưởng.

Chăm chỉ nhìn từ hòn đá, trông cả hai khác nào như người đi kiếm một thứ báu lạ trên đời còn hơn cả những kẻ ngậm ngãi tìm trầm.

Loài người đều có tánh hiếu kỳ. Bắc Yêu và Tiểu Phong không chắc trên Thập Hoa Sơn quả thật có Thập Hoa Sơn không? Trong Thập Hoa Sơn ấy quả thật có chứa đựng giống chi bí ẩn không? Nhưng cả hai vẫn hy vọng tìm được!

Thình lình...

Tiểu Phong kêu to lên:

—Úy chà! Chị ơi! Chị đã tìm thấy Thập Hoa Thạch chưa?

Ở cách xa ngoài hai trượng tiếng Bắc Yêu thanh thót trả lời:

—Chưa tìm thấy em ạ. Ráng lên nhé!

Giọng nói ngưng. Cả hai lại yên lặng. Cuộc tìm kiếm vẫn tiếp tục không ngừng.

Sau độ nửa thời thần...

Bỗng nhiên Bắc Yêu mừng quá đổi mừng, cất tiếng nói to lên:

—Em ơi! Chị tìm thấy rồi! Em mau chạy lại đây mà xem!

Tiểu Phong nghe nói đầu óc rộn lên. Chàng buộc miệng hỏi liền:

—Chị tìm được Thập Hoa Thạch à?

—Đúng vậy. Chị bảo em lại xem kia mà!

Tiểu Phong nhóng theo tiếng nói của Bắc Yêu, len lỏi vào giữa rừng đá lô nhô chạy thẳng tới hướng đó. Trong nháy mắt, chàng đến ngay hòn đá mà Bắc Yêu đang đứng sát bên.

Vừa thấy nàng Tiểu Phong vụt hỏi:

—Đâu đâu! Chị chỉ cho em thấy đi!

Bắc Yêu lấy ngón tay trở tong như mũi nhọn bút lông chỉ vào đầu mười miếng đá nhỏ cách ngoài ba thước, đáp liền:

—Kìa em nhìn xem, không phải đó sao?

Tiểu Phong nhìn theo ngón tay của Bắc Yêu, chợt rung động, cả mười miếng đá lớn đầu lên thành một vòng tròn. Trên đầu mười miếng đá trắng trong như ngọc. Mặt đá có vô số những đường vân như hoa do thiên nhiên mà thành, chứ không phải do bàn tay người chạm trổ!

Chữ kỳ lạ chỉ rõ ràng đã hiện ra trước mắt.

Hai người sung sướng như tìm thấy một vật báu hiếm có trên đời. Hai trái tim dường như nhảy khỏi lồng ngực.

Tiểu Phong nuốt một búng nước miếng, cất tiếng hỏi:

—Phải chăng đúng là nơi này?

—Rất có thể lắm!

Tiểu Phong hỏi:

—Trên Hoa Thạch này có những bí mật chi?

—Chúng mình xem đi xem lại cho kỹ tức khắc biết rõ.

Bắc Yêu nói dứt, bước nhanh vào trong những miếng đá hoa hợp thành cái vòng tròn đó. Mỗi miếng đá hoa này rộng ước độ nửa thước dài cỡ ba thước, xem cách sắp bày thành hình chừng thể không phải là do thiên nhiên đặt để sẵn.

Những đường vân như hoa trông rất đẹp mắt, Tiểu Phong và Bắc Yêu ở giữa những miếng đá hoa ấy tìm kiếm một hồi lâu. Cả hai vẫn chưa thu lượm được một chút kết quả mong mỏi nào!

Tiểu Phong nhíu đôi lông mày, bực dọc hỏi:

—Chị, chị xem có thấy những dấu vết chi khả nghi không? Phần em, em xem chả có gì là kỳ bí ẩn ráo!

—Chưa, chị chưa tìm thấy có chút chi...

Cặp mắt sáng rõ như sao của Bắc Yêu đảo qua một cái, làm như nàng nói với mình:

—Chẳng phải bên trong vân hoa... bí mật hử ở trên những vân hoa này chẳng?

Tiểu Phong nghe nói, đầu óc rộn lên. Chàng bảo thầm trong bụng: “Không sai! Trong những vân hoa ấy sao cũng có ẩn cái chi bí mật chớ chẳng không!”

Với ý nghĩ ấy, hai người lại chăm chú nhìn ngắm vào mỗi những vân hoa trên mặt đá cố mò mẫm kiếm tìm mãi mãi!

Nhưng cả hai lại thất vọng. Trên những vân hoa mỗi miếng đá ấy chẳng ghi lại một dấu vết chi đáng lấy làm kỳ dị. Cũng chẳng thấy có bàn tay người trần bôi bỏ hoặc vẽ vờ lên những cái gì khả nghi. Trời sanh làm sao vẫn cứ y nguyên vậy.

Không tìm được bí mật nào trên mười miếng đá hoa ấy, Tiểu Phong nóng nảy, nói to lên một giọng bực tức:

—Không khéo lại cũng lừa gạt người nữa! Chẳng hạn có người nào đó trông thấy mười miếng đá hoa nầy trong sáng đẹp mắt rồi cố ý bày đặt ra những hàng chữ nọ khắc vào đồng tiền để báo hại những võ lâm nhưn vật xưa nay thường có bụng tham lam hay đi tìm tòi những dị bảo, bí kíp phải điên hồn loạn óc lên chơi. Chuyện không đâu đâu mà lẫn vào nhau mà chém giết cuồng ngậy để tranh đoạt!

Bắc Yêu nói:

—Chị quả quyết không phải như lời em nói đâu! Những chữ khắc trên đồng tiền hết sức tinh xảo. Nếu có người phá phách gạt gẫm mà chơi thì chị thiết tưởng kẻ ấy chẳng bao giờ lại có công kỹ khắc thêm phía sau đồng tiền những chữ thứ tự một, hai ba vả lại những chữ thứ tự này dùng kim nhọn rất trong mà chấm thành từng nét chẳng dễ gì xem thấy nếu không hết sức cố ý tìm tòi. Thế tất trong mười miếng đá hoa nầy phải có những lời như thiên hạ đã đồn đãi vừa quan hệ đến số kiếp của võ lâm vừa liên can đến tánh mạng vài ba người nào đó nữa!

Tiểu Phong nghe ý tứ giải thích của Bắc Yêu phải nhìn nhận là có lý. Trong hai mươi một chữ chỉ có cốt yếu chín chữ thôi. Chín chữ ấy chỉ dùng để nói rõ cái tên vùng đất nào chớ không phải nói tàn lan mơ mộng. Căn cứ sự dụng ý hết sức tế nhị của người đã khắc chữ trên đồng tiền ắt phải có những cái chi bí ẩn ghê gớm thế nào đây!

Liền lúc ấy...

Thình lình Bắc Yêu nói to tiếng lên:

—Mười miếng đá hoa nầy chắc chắn không phải do thiên nhiên sắp bày thành hình tròn thế nầy đâu. Hai chị em mình thử lung lay xem!

Tiểu Phong đang chờ mở miệng trả lời thì Bắc Yêu đã đưa thẳng cánh tay tới lúc lắc một miếng đá hoa. Quả nhiên miếng đá hoa bị Bắc Yêu rung lắc ấy lung lay chuyển động!

Sự phát giác bất ngờ nầy khiến Bắc Yêu nhẹ nhõm cả người. Nhưng ngoài một cái chuyển động của miếng đá hoa ấy ra, không còn trông thấy điều chi khác lạ nữa. Bắc Yêu lần lượt rung lắc thêm mấy miếng đá hoa kia nữa cũng chỉ thấy chuyển động một cái như nhau, rồi đâu vẫn lại nằm y nguyên chỗ ấy!

Bắc Yêu dậm ra chán nản tự bảo thầm trong bụng: “Thế thì mười miếng đá hoa nầy, kết cuộc cũng chẳng có chi làm kinh động lòng người sao? Hay cũng chẳng có chi đáng bảo là thần kỳ chẳng?”

Nàng nhìn Tiểu Phong một cái bảo:

—Chị hết còn có biện pháp nào khác hơn để khám phá cho được những chi bí ẩn trên mười miếng đá hoa nầy nữa rồi!

Bắc Yêu vừa nói dứt tiếng, sắc mặt của Tiểu Phong bỗng nhiên thay đổi. Hai con mắt của chàng không khác hai cổ lục lạc trở to lên.

—Kỳ quái thật...

Dòm ngó một cách sợ hãi, miệng nói lắp bắp!

Bắc Yêu trông thấy sắc mặt của Tiểu Phong trông giây khắc ấy trong lòng không khỏi nơm nớp kinh hãi, vội cất tiếng hỏi:

—Cái gì kỳ quái thế hả em?

Tiểu Phong nuốt nước miếng, trấn định tâm thần, sợ hãi trả lời:

—Miếng đá hoa nầy sao lại không giống với những miếng đá hoa khác thế kia?

Chàng lấy ngón tay chỉ vào miếng đá hoa ở trước mắt!

Đôi mắt Bắc Yêu lóa ra một màu ánh sáng nghi ngờ nhìn vào miếng đá hoa theo phía ngón tay của Tiểu Phong. Nàng hết sức xem xét chẳng thấy có chi là khác lạ hơn mấy miếng đá hoa khác nên vội vã hỏi lại:

—Nào? Có chi là không giống đâu?

Tiểu Phong nói:

—Chị xem kìa! Trên miếng đá hoa nầy có một cái lỗ nhỏ xíu, còn mấy miếng đá hoa khác thì lại không có!

—Lỗ nhỏ...

Bắc Yêu bị trái tim đập mạnh, nhìn vào miếng đá hoa ấy. Quả nhiên ở chính giữa miếng đá hoa ấy có một cái lỗ nhỏ phải để ý mới trông thấy.

Số là lúc đầu cả hai đều tập trung hết tư tưởng vào những vằn hoa trên mặt mỗi miếng đá để tìm kiếm bí mật. Do đó hai người không mấy xem xét một cách hết sức tế nhị những điểm khác trên mỗi miếng đá hoa. Đến lúc nầy, không tìm thấy bí mật kỳ lạ nào trên những vằn hoa. Tiểu Phong cũng như Bắc Yêu gần tuyệt vọng. Bất ngờ chàng nhìn lại một lần nữa trên mặt các miếng đá hoa nầy mà các miếng đá hoa khác lại không có.

Bắc Yêu cả mừng nói:

—Bí mật nằm trong các lỗ nhỏ này đó, em ạ.

Tiểu Phong trông thấy cái lỗ nhỏ trên miếng đá hoa, ngoài hẳn ý liệu của chàng, nên buộc miệng nói:

—Không chừng ngó vào trong cái lỗ nhỏ này, tự nhiên sẽ trông thấy giống gì đó.

—Chắc như thế đa! Em quỳ xuống ngó vào xem, chị đứng bên coi chừng cho.

Tiểu Phong bỗng nhiên có cảm giác một hiện tượng gì sắp xảy đến cực kỳ căng thẳng. Chàng đến sát bên miếng đá hoa ấy quỳ gối cho thấp xuống thật vừa tầm. Nheo con mắt bên trái lại, chàng đặt con mắt bên mặt vào chính cái lỗ nhỏ trên mặt miếng đá hoa ấy. Sắc mặt của chàng biến đổi từ từ.

Bắc Yêu hấp tấp hỏi:

—Em có thấy giống chi không?

—Chả có chi ráo!

Bắc Yêu nghe Tiểu Phong nói, bật ngật cả người. Nàng bảo:

—Em đang ra để chị xem thử mới đăng! Cái chi lại không có gì ráo!

Bắc Yêu kê con mắt bên mặt vào sát cái lỗ nhỏ trên mặt đá hoa ấy chăm chú ngó thật lâu. Nhưng nàng chỉ thấy trước mắt lỗ nhỏ những hòn đá kỳ hình, dị dạng, chớ không chi khác lạ. Bởi vì dòm qua cái lỗ nhỏ ấy thấy chung quanh thành hình tròn như cái giếng.

Bắc Yêu chậm rãi đứng dậy, nghiêng chặt hai hàm răng miệng nói:

—Không sai một mảy may nào cả. Chứ nhứt định cái lỗ này có liên quan mật thiết với những bí mật trên những đồng tiền.

—Đúng vậy thật! Thế sao lại dòm vào chẳng thấy gì cả?

Bắc Yêu lặng lẽ suy nghĩ một chập đôi mắt long lanh của nàng không rời cái lỗ nhỏ trên mặt miếng đá hoa, nàng nói:

—Chừng như phải làm thế này chăng?

—Làm cái gì đó chị?

Bắc Yêu đáp:

—Nào, mười bốn đồng tiền chị trả lại cho em đó, hãy đưa hết cho chị xem?

Tiểu Phong vẫn ngơ ngác không hiểu Bắc Yêu đòi lấy mười bốn đồng tiền ấy để làm giống gì?

Chàng cứ ngoan ngoãn nghe lời thò tay vào túi móc lấy mười bốn đồng tiền ra đưa cho Bắc Yêu.

Bắc Yêu cầm một đồng tiền lên tay giơ thử vào cái lỗ nhỏ trên mặt miếng đá hoa ấy. Đồng tiền bằng y cái lỗ nhỏ rất khít khao vừa vặn.

Nàng đặt một đồng trước miệng lỗ nhỏ trên mặt đá ấy dùng ngón tay trở ấn sâu vào trong.

Nhìn thấy tình hình ấy, Tiểu Phong mừng run cả người, bụng bảo dạ rằng: “Thế là như vậy...”

Bắc Yêu mừng rỡ quá đỗi, kêu to lên:

—Phải lắm. Làm như vậy là đúng.

—Chị trông thấy giống gì trên đó?

—Em lại đây xem, hay lắm, hay lắm cà.

Tiểu Phong xem xong, trong lòng hết sức mừng thầm. ấy vậy chàng lại nói:

—Vẫn cũng chưa thấy giống gì cả!

Bắc Yêu tươi cười đáp:

—Sao em nóng nảy quá thế. Bây giờ chị đẩy hết mười ba đồng tiền còn lại trong tay chị đây vào cái lỗ nhỏ của miếng đá hoa này mà theo số thứ tự. Sau khi chị làm xong công việc đó, tất nhiên sẽ trông thấy giống gì đến phải kinh hồn khiếp đảm chưa từng thấy bao giờ, nghe.

Nói dứt câu Bắc Yêu lấy từng đồng tiền xem xét kỹ lưỡng, theo thứ tự ấn vào bốn góc của miệng cái lỗ nhỏ trên miếng đá hoa ấy. Cứ chậm rãi từng đồng một nàng dùng ngón tay trở ấn đều vào lỗ. Trong khoảng thời gian, Bắc Yêu đã dứt hết mười ba đồng tiền với một đồng dứt trước lúc mới thí nghiệm thử, cộng chung là đủ số mười bốn đồng cả thảy!

Ấn hết mười bốn đồng tiền ấy vào những cái lỗ nhỏ trên miệng đá hoa ấy, vẫn còn lưng, chưa thật đầy!

Lấy bề dài của chặn còn lưng ấy mà độ thì ước có bảy đồng nửa mới đầy đủ vừa sát bên ngoài.

Sắp xếp xong công việc ấn đủ số mười bốn đồng tiền trên cái lỗ nhỏ trên mặt miếng đá hoa ấy xong xuôi, nàng bảo Tiểu Phong:

—Em hẳn lại đây nhìn xem cho thấy rõ có giống gì để cho em phải lấy làm thần kỳ không nè!

Tiểu Phong bước sát tới, đút con mắt vào trong miệng lỗ nhỏ trên mặt tấm đá hoa ấy mà nhìn không khác mấy người ngó vào ống dòm viễn kính. Sắc mặt của chàng biến dị thường.

Bắc Yêu đứng gần một bên trông thấy trạng thái của Tiểu Phong trong lòng cũng kinh sợ vội vã hỏi liền:

—Em, em trông thấy giống gì trong đó, mà mặt mày thất sắc vậy?

Bắc Yêu ước đoán một khi Tiểu Phong dòm vào trong cái lỗ nhỏ ở mặt miếng đá hoa đã ấn sâu mười bốn đồng tiền có chữ ấy rồi chắc chắn là đã trông thấy cái gì kinh người, chớ chẳng không! Nếu không đúng như thế đó thì mặt mày chàng đâu có tái mét một cách bất ngờ như vậy.

Nào ngờ Tiểu Phong chỉ trả lời một câu:

—Chả có chi ráo! Chỉ thấy phạm vi phong cảnh bên ngoài rút hẹp lại còn nhỏ xíu. Bây giờ mấy hòn đá kỳ hình, quái trạng lối nhỏ một vài hòn như hột lựu. Này chị nhìn vào sẽ thấy rõ!

Tiểu Phong đứng dang ra, Bắc Yêu bước sát đến miệng cái lỗ nhỏ trên mặt miếng đá hoa ấy khom lưng ngó vào. Thật quả đúng như lời Tiểu Phong vừa nói. Phạm vi phong cảnh bên ngoài rút hẹp lại chỉ còn trông thấy vài ba hòn đá nhô đầu nhỏ tít.

Bắc Yêu đã biết rõ chính những bí mật đều nằm trên đầu mấy hòn đá nầy chớ không sai.

Những bí mật ấy nhứt định có can hệ đến vận mạng võ lâm và sanh mạng vài ba nhơn vật lừng danh của giới giang hồ! Nàng nói:

—Trong mấy hòn đá đầu mà chúng ta còn trông thấy từ lỗ nhỏ trên mặt miếng đá hoa nầy nhứt định phải có một hòn chứa đựng điều bí mật cực kỳ lớn lao. Không làm sao có thể nói chắc chắn được rằng bí mật ấy là một chuyện vô cùng giá trị đối với người đời!

—Có điều là hiện thời chưa biết rõ bí mật ấy nằm trong hòn đá nào.

Bắc Yêu nói:

—Hai chị em mình còn phải cố công đi tìm cho được bảy đồng tiền mà em đã bị ăn cắp đặng lấy trở lại. Lấy hết bảy đồng tiền đó nữa ấn đây trên cái lỗ nhỏ trên mặt miếng đá hoa nầy để cho phạm vi càng rút hẹp lại chỉ còn trông thấy có một hòn đá nhô đầu trong lỗ mà thôi. Lúc bấy giờ mới biết rõ rằng là bí mật chứa đựng bên trong hòn đá duy nhứt ấy.

Tiểu Phong đối với điều bí mật trên mười miếng đá hoa ở Hận Thiên Phong này bây giờ mới nhận chân một cách chắc chắn không phải một việc khám phá dễ dàng. Không nói là trong đó phải chứa đựng một chuyện cực kỳ có giá trị đối với người đời. Theo lời Bắc Yêu đã nói nội một việc có quan hệ đến ân kiếp chung của võ lâm cũng đã là một điều rất quan trọng rồi.

Ngẫm nghĩ bao nhiêu điều, chí khí anh hùng của chàng vùng lên mãnh liệt, chàng thề quyết trong lòng một câu là nhất định phải tìm cho ra điều bí mật ghê gớm ấy!

Tiểu Phong ngó Bắc Yêu nói:

—Này chị, ở đây cũng chẳng còn ích lợi vào đâu. Chúng ta đi chứ?

—Ừ! Giờ chúng ta nên đi là vừa.

Dứt tiếng Bắc Yêu thò ngón tay mũi viết vào lỗ nhỏ trên mặt miếng đá hoa ấy lần lượt móc đủ số mười bốn đồng tiền có chữ lấy lại!

Đương khi nàng đang cúi mặt xuống móc những đồng tiền ấy, bỗng nhiên mặt nàng viển sắc trắng xanh, thân hình yếu điệu của nàng xoay lộn hai vòng choáng váng.

Tiểu Phong trông thấy trạng thái Bắc Yêu trong lòng cả sợ. Chàng hoảng hốt, hỏi dồn tới:

—Chị, chị làm sao thế?

Bắc Yêu gắng gượng trăn mình, đứng vững lại, tiếng nói hỗn hển:

—Chất độc sau lưng của chị đã bắt đầu hành hạ đau nhức. Chị nghe có một luồng hơi độc xông lên trái tim, cả người bị lạnh run lên gần té xỉu!

Tiểu Phong giựt mình kinh hãi, nói:

—Thế thì hai chị em ta phải cấp tốc đi trở về chỗ cũ tìm Bạch Cơ lấy thuốc giải độc!

Bắc Yêu gật đầu. Nàng cầm nắm tiền trao trả vào tay Tiểu Phong. Liên đó nàng quay người bắn nhanh thân mình nhắm chân đỉnh Hận Thiên Phong chạy thẳng.

Thình lình...

Ngay lúc Bắc Yêu và Tiểu Phong vừa quay người thì nghe có một tiếng «á» kêu lên làm cho cả hai thất kinh. Cả hai quay lại trông thấy phía sau lưng có một ông già, tóc râu trắng mượt như tuyết đã ngồi tại đó từ bao giờ.

Trên tay ông già ấy có cầm một cây phát trần cũng bằng những sợi tơ, trắng phau kết lại.

Tiểu Phong chợt trông thấy ông cụ già ấy lão đảo thối lui lại sau liền ba bước. Chàng nhìn đúng là ông cụ già đã làm cho chàng điên đầu, khổ thân một lần ở thành Nam Xương. Ông già thần bí này suýt đã búng gãy thanh «Độc Long Kiếm» của chàng chớ còn ai khác?

Lúc này, ông cụ già ấy lại ra mặt trên đỉnh Hận Thiên Phong làm cho Tiểu Phong không còn hồn vía chi nữa!

Ông cụ già ấy trừng cặp mắt ngời ánh sáng nhìn Tiểu Phong. Liền sau đó ông ta dờ hai luồng nhãn tuyến lên những miếng đá hoa. Bỗng nhiên ông cụ già ấy thở một hơi dài nói:

—Tiểu Phong! Mi có nhìn thấy giống gì không?

Tiểu Phong nghe giọng nói của đối phương nặng nề dường thể nhấn mạnh từng tiếng, bất giác chàng nghĩ đến vận kiếp của giang hồ mang máng tự chính một tay chàng tạo nên! Chàng đáp bằng một giọng nhặt nhẹo:

—Ông là ai?

—Chẳng lẽ mi còn không nhận được ta là ai sao?

—Tôi nhìn được ông đã một lần. Nhưng có điều tôi chưa còn biết tên hiệu của ông.

Đương khi Tiểu Phong và cụ già đầu bạc ấy nói chuyện thì Bắc Yêu đã mò trong áo cầm sẵn ba ngọn liễu điệp phi đao trong lòng bàn tay. Bởi vì sự có mặt của đối phương không được công khai rõ ràng nên nàng không thể không đề phòng tìm cách đối phó?

Lúc Bắc Yêu mò túi áo móc phi đao, cặp mắt sáng quắc như ngôi sao của cụ già đã nhìn thẳng vào gương mặt của nàng. Cụ già ấy cười nói:

—Ma nữ quay đầu trở về nẻo chánh đó là cái phước lớn cho giới võ lâm giang hồ. Lẽ nào nàng đối với lão còn có ý xem như kẻ cừu địch vậy?

Bắc Yêu cười lạnh lùng nói:

—Vì lẽ ông đến đây không được đường đường chánh chánh, tôi phải cảnh giác đề phòng!

Cụ già đầu bạc ấy cười hỏi:

—Thôi cô hãy cất mấy ngọn liễu điệp phi đao ấy đi!

Giọng nói của cụ nghe như thường mà bên trong lại có một oai lực đặc biệt rất mạnh. Sau khi nghe cụ già ấy bảo, Bắc Yêu quả nhiên cất mấy ngọn liễu điệp phi đao trên tay vào túi áo.

Cụ già đầu tóc bạc phơ lại liếc mắt sang mười miếng đá hoa cất tiếng bảo:

—Tiểu Phong ta hỏi mi một câu nhé? Mi xuất hiện trên chốn giang hồ được mấy ngày rồi?

—Nhiều lắm không quá mười ngày!

—Báo thù được chưa?

Tiểu Phong nghe cụ già đầu bạc nhắc đến mối thâm thù, hổ thẹn đến đỏ mặt, chàng trả lời bằng một giọng kiêu ngạo cực kỳ:

—Đó là việc của tôi không can dự tới ông.

—Đúng, đó là việc riêng của mi. Có điều mi quá đổi kiêu ngạo. Từ hôm mi xuất hiện trên chốn giang hồ đến hôm nay, mối thù đường biển non chưa trả được phần nào mà thủ đoạn độc ác của mi đã lấy lòng khắp nơi rồi. Từ cổ chí kim, biết bao nhiêu anh hùng hảo hán chết vì kiêu, bại vì ngạo. Cái dũng của đứa thất phu không khi nào lãnh đạo được quần chúng nhơn dân.

Tiểu Phong nói một giọng nhạt nhẽo:

—Không lẽ ông đến đây để làm thầy đời với tôi?

—Mi dùng hai tiếng thầy đời hơi quá đáng một chút. Nhưng nếu mi chưa đến trước Hận Thiên Phong đây thì lão phu quyết chẳng bao giờ mở miệng nói với mi cái lẽ thiệt hơn ấy. Chỉ vì hiện giờ mi đã đến trước Hận Thiên Phong đây rồi, căn cứ vào sự thông minh mẫn tuệ của hai đứa mi đã tìm thấy được cái điều bí mật của giang hồ từ mấy mươi năm qua, ta không thể ngồi yên để mà ngó!

Giọng nói của ông cụ già rất chậm rãi nặng nề, nặn từ chữ, nhấn từng tiếng. Ngừng một lúc ông cụ già đầu bạc ấy lại nói tiếp:

—Lúc đầu lão phu không tính lên đây. Vì lẽ, trong công việc này có chứa đựng rất nhiều tình tiết cực kỳ hệ trọng thành thử lão phu mới phải cất bước ra đi một chuyến.

—Ông có điều chi dạy bảo tôi chẳng? Điều cần nên dạy bảo mi là hai chữ «kiêu» và «ngạo» kể là chữ «sát». Kiêu ngạo sẽ khiến cho người ta mạng chết, danh vùi, cũng như sư phụ mi là Huyền Thiên Tôn Giả vậy đó.

—Làm sao ông biết được sư phụ tôi là Huyền Thiên Tôn Giả?

—Thanh «Độc Long Kiếm» và môn «Thiên Huyền Dương Công» hồi một trăm năm trước đây vang danh trên khắp chốn giang hồ ai nghe đến cũng đều phải kinh hồn, vỡ mật một thời. Phỏng như năm đó mà sư phụ mi không sanh tánh kiêu ngạo thể quyết một câu: «Chưởng dẹp giang hồ, kiếm quét võ lâm» thì đâu phải bị đẩy vào ngõ bí, đường cùng? Tự tay tiêu diệt môn phái Huyền Huyền?

Tiểu Phong nghe ông cụ già nói, dường như bên trong có hàm ý nhắc lại một chuyện cũ của cuộc đời sư phụ chàng lâu nay bị che giấu kín đáo vì vậy tấm lòng hiếu kỳ của tuổi trẻ dậy lên trí óc. Tiểu Phong không tưởng nên biết qua tại sao mà Thiên Huyền Tôn Giả chết. Với ý nghĩ ấy, chàng hỏi cụ già đầu bạc ấy:

—Sư phụ tôi chỉ «kiêu ngạo» mà làm tiêu diệt giáo phái Huyền Huyền à?

—Quả đúng như vậy đó. Trí tuệ và võ công thời ấy Thiên Huyền Tôn Giả xem như là bậc kỳ tài của võ lâm. Mấy năm mà oai danh của sư phụ mi làm kinh hoàng cả hai giới hắc bạch! Quạt khởi trong vòng ba năm thôi mà sư phụ mi đã được liệt ngang hàng với giang hồ tứ đại kỳ nhơn là: «Đông Quỷ», «Tây Thần», «Nam Quân», «Bắc Xà»...

Bỗng nhiên, Bắc Yêu nổi xen vô câu chuyện của ông già đầu bạc phơ ấy:

—Bắc Xà sao?

Cụ già đầu bạc phơ ấy cười bảo:

—Ta biết rõ sư phụ nàng là Bắc Xà lâu rồi!

Cụ già cười một hơi rồi lại nói tiếp:

—Thêm một Huyền Thiên Tôn Giả nữa cái danh giang hồ tứ đại kỳ nhơn thành ra «Ngũ Đại Kỳ Nhơn». Sau khi đứng ngang bậc với bốn người kia Thiên Huyền Tôn Giả quyết đem gan dạ anh hùng tạo sự nghiệp ngàn thu. Huyền Thiên Tôn Giả thâm phục tất cả lực lâm hảo hán trong thiên hạ dựng nên một môn phái là Huyền Huyền giáo trong hang Quỷ Cốc. Sau đó năm năm Tôn giáo Huyền Huyền trấn áp mọi nơi, tên tuổi chói lòa, đẩy các đại môn phái khác vào trong bóng tối. Thiên Huyền Tôn Giả trở tánh kiêu ngạo cực kỳ đậm ra huênh hoang tuyên bố khắp thiên hạ là bất luận có một ai bị lão đánh trúng một chưởng «Thiên Huyền Dương Công» mà không tan xương nát thịt ngay tại chỗ thì tức khắc lão ta giải tán Huyền Huyền Giáo, không thềm ra mặt với đời nữa. Xem nội bấy nhiêu đó cũng đủ biết Thiên Huyền Tôn Giả kiêu ngạo đến mức quá lỗ rồi. Lời nói của lão ta làm khiếp sợ cả thiên hạ, không một người nào dám chịu để lão đánh thử một chưởng. Bởi vì không một ai mà chẳng rõ môn «Thiên Huyền Dương Công» của lão ghê gớm có một trong đời! Ngờ đâu một hôm cách nay độ tám mươi năm,

bồng có một người tìm đến trao tận tay Thiên Huyền Tôn Giả một tấm danh thiếp. Trong đó thách cuộc với lão ta là mình bằng lòng đứng yên một chỗ cho Thiên Huyền Tôn Giả đánh luôn ba chưởng «Thiên Huyền Dương Công» mà không đánh trả lại một chưởng nào hết. Thiên Huyền Tôn Giả như lão phu đã nói là kiêu ngạo đến nỗi xem dưới mắt không người, nên sau khi đọc qua tấm danh thiếp ấy liền đi ngay đến nơi ước hẹn cuộc thử thách ấy ở tại Cửu Khúc Nhan trên ngọn núi Bần Nhan Dân Sơn. Cùng lúc Thiên Huyền Tôn Giả nhận được tấm danh thiếp ấy thì tất cả nhơn vật võ lâm có chút tên tuổi khắp chốn giang hồ cũng đều nhận được mỗi người một tấm danh thiếp như vậy, khác hơn là được mời xem cuộc thách thức ấy với Thiên Huyền Tôn Giả. Việc này năm ấy, lão phu cũng được mời đi xem. Sau khi đến Cửu Khúc Nhan xem qua tất cả những người được mời, đều giật mình sợ hãi. Bởi vì người đã gởi thiếp thách đố Thiên Huyền Tôn Giả ấy chỉ là một cô gái mặc áo quần trắng tinh như tuyết, tuổi xuân độ chừng mười lăm mười sáu là nhiều. Một thiếu nữ diễm kiều tha thướt như một đóa hoa như thế, mà dám đứng yên một chỗ để cho Thiên Huyền Tôn Giả đánh ba chưởng «Thiên Huyền Dương Công» mà không cần đánh trả lại bảo ai mà chẳng hết hồn? Lúc ấy Thiên Huyền Tôn Giả cười vang lòng kiêu ngạo càng sôi nổi hơn bao giờ hết. Trước mặt hơn vài ba trăm cao thủ có mặt tại chỗ, lão ta lại lặp lại câu tuyên bố của mình. Nếu đối phương quả thật chịu nổi ba chưởng thì Thiên Huyền Tôn giả ta đây tự nguyện tiêu diệt Huyền Huyền Giáo, vĩnh viễn không lộ mặt ra ngoài chốn giang hồ! Một việc kỳ lạ không một ai có thể tưởng tượng nổi là thiếu nữ ấy chịu cho Thiên Huyền Tôn Giả dụng đầy đủ mười hai thành công lực vào song chưởng đánh liền ba chưởng «Thiên Huyền Dương Công» dễ dàng như chẳng hề thấm thía vào đâu cả. Nàng đứng yên lặng hai tay buông xuôi, mặt hồng hào tự nhiên để tha hồ cho Thiên Huyền Tôn Giả đánh đâu thì đánh! Võ công thiếu nữ ấy cao siêu, kỳ diệu đến cõi xuất thần nhập hóa huyền ảo thông linh khiến tất cả cao thủ võ lâm có mặt tại trận rung động hãi kinh không ai biết tên họ nàng là chi, chỉ nghe nàng nói ngoại hiệu mình là Vạn Thế Tiên Cơ thôi. Sư phụ mi sau khi thua cuộc, quả thật không lộ mặt ra ngoài đời. Huyền Huyền Giáo cũng tiêu diệt mất. Nếu sư phụ mi không kiêu ngạo thì đâu đến nỗi?

Tiểu Phong lại hỏi nữa:

—Còn người tự xưng là Vạn Thế Tiên Cơ đó?

—Biệt dạng luôn! Sau khi thắng cuộc, chẳng một ai nghe biết tin tức nàng đi đâu, ở đâu! Nè Tiểu Phong, lão phu đây với cha mi ngày trước có chút tình quen biết qua lại với nhau nên khuyên mi từ rày về sau, bất luận làm việc chi cũng ráng nghĩ suy chín chắn trước đã. Chẳng vậy, với cái dũng của kẻ thất phu

xem thiên hạ bằng cặp mắt kiêu ngạo đã không làm cho thiên hạ kính phục mình mà còn đưa mình vào chỗ bại vong. Cách xử thế ấy khó nổi dựng nên sự nghiệp lớn. Mi nên thận trọng ghi nhớ lời dạy của lão phu.

Tiểu Phong vội vòng tay:

—Vâng! Tôi sẽ hết sức thận trọng.

Cụ già đầu bạc ấy gật đầu, rồi lại nói:

—Mối thù nhà là việc nhỏ...

Tiểu Phong lạnh lùng ngắt ngang câu nói của cụ già đầu bạc phơ ấy:

—Thù sâu của cha mẹ không chung đội trời, sao cho là việc nhỏ được?

—Sau khi mi phát hiện những bí mật của miếng đá hoa ấy, bấy giờ rồi mi sẽ biết. Phải chăng mi bằng lòng nghe theo cái điều bí mật cực kỳ lớn lao, quan trọng đó không? Bí mật ấy có năng lực khiến mi xương tan thành khói, thịt nát ra tro, chết không chỗ chôn chôn, mà cũng có năng lực đưa mi đến oai danh cực điểm, chiếm địa vị bá chủ hai vùng Nam Bắc con sông Trường Giang.

Tiểu Phong nghe ớn lạnh cả người, sợ hãi hỏi kỹ lại cụ già đầu tóc bạc phơ ấy:

—Câu nói ấy có nghĩa là sao?

Cụ già đầu tóc bạc phơ ấy nhấn mạnh từng tiếng:

—Mi có biết trong đó sự kiện liên quan như thế nào không?

—Liên quan đến mạng sống một vài người, liên quan đến cả vận kiếp của võ lâm!

—Đâu có phải rẻ rẻ có bấy nhiêu đó?

Tiểu Phong thất kinh hồn vía vội hỏi:

—Phải chăng còn có điều chi hệ trọng lắm sao?

—Nếu chỉ có bấy nhiêu công việc giản dị như lời mi nói thì người khắc chữ để lại trong hai mươi một đồng tiền đầu đến đổi khổ cực trí bày ra lắm chuyện phiền phức cho người sau. Hai mươi một chữ cổ yếu chỉ có chín chữ: «Vạn Dương Sơn, Hận Thiên Phong, Thập Hoa Thạch»!

—— o0o ——

CHƯƠNG 17

Tiểu Phong càng nghe lòng càng ớn lạnh. Cứ theo lời cụ già đầu tóc bạc phơ ấy nói thì dường thể mười miếng đá hoa nọ chứa đựng một ám ảnh cực kỳ khủng bố cho nên võ lâm không còn phải nghi ngờ mấy may chi cả.

Bắc Yêu đứng một bên nghe nói cũng sợ hãi xanh mặt. Nàng lén nhìn cụ già đầu tóc bạc phơ ấy mà trái tim không ngớt nhảy thình thịch.

Cụ già ấy lại nói:

—Tiểu Phong, nếu mi không muốn chết một cách bi thảm không đất chôn thân, hay hùng bá giang hồ thì thời giờ chưa phải trễ lắm đâu! Mi hãy phá hủy mười miếng đá hoa ấy đi để cho sự kiện khủng bố võ lâm đó mãi mãi không còn xuất hiện nữa là xong.

Tiểu Phong buột miệng trả lời:

—Không. Tôi quyết xem thử cho biết điều chi bí mật bị chôn cất kín đáo bên trong đó kia mà!

—Sau này mi không ăn năn chớ?

—Không bao giờ ăn năn cả!

—Quả là ý trời xui khiến, sức người không ngăn cản nổi. Thật vậy đó là ý trời. Cây đèn rùng rợn kia xuất hiện chốn giang hồ...

«Cây đèn rùng rợn», Tiểu Phong nghe nói mặt vẫn tự nhiên. Nhưng bắc Yêu chợt nghe tới cả người nhảy dựng ngược lên không khác một cái lò xo tự động! Nàng vội vã cất tiếng run rẩy hỏi:

—Ông định nói «Cây Đèn Ma» chẳng?

—Phải đấy! Cây đèn có ma... Cây đèn rùng rợn... Trong mười miếng đá hoa nọ cách hai mươi năm về trước đã tạo thành một cây đèn ma, một cuộc tàn sát chưa từng thấy trong lịch sử. Nay Tiểu Phong, Cây Đèn Ma một khi đã xuất hiện, máu sẽ chảy thành sông, thân sẽ chất thành gò. Lão phu mong mỗi mi nên suy nghĩ cho chín chắn năm lần bảy lượt trước khi hành động!

Tiểu Phong nói:

—Cớ nào ông biết được trong mười miếng đá hoa nọ có «Cây Đèn Ma» đó! «Cây Đèn Ma» đó như thế nào? Vì lẽ gì cái đó gây nên cuộc giết người rùng rợn?

Tiểu Phong ra chốn giang hồ chỉ mới mười ngày là lâu, lẽ tự nhiên chàng chưa được nghe chuyện «Cây Đèn Ma». Chẳng vậy thì một khi nghe nói đến, chàng cũng đã bay hồn, mất vía, có đầu bình tĩnh, tự nhiên như không biết lo sợ là chi cả?

Cụ già râu bạc phơ ấy day qua hỏi Bắc Yêu:

—Nàng đã có nghe qua câu chuyện «Cây Đèn Ma» rồi chớ?

—Tôi được nghe sư phụ của tôi kể lại!

Tiểu Phong bèn chận hỏi:

—Chị à! «Cây Đèn Ma» là cái gì hả chị?

—Một bình đèn!

—Một bình đèn thì làm sao tạo thành một cuộc tàn sát võ lâm?

Bắc Yêu sực nhớ lại lời đồn đãi trước kia về «Cây Đèn Ma», trong lòng bỗng ớn. Nàng liền nói:

—Em hãy hỏi vị tiên bối đây sẽ hiểu.

Đôi mắt Tiểu Phong hiện ra những tia sáng nghi hoặc nhìn vào cụ già râu tóc bạc phơ ấy.

Cụ già thở ra một hơi, rầu rầu bảo:

—Trong mười miếng đá hoa nọ có chắc chắn đủ trăm phần là có liên quan đến cây đèn khủng khiếp đó, ta chỉ lo ngại rất có thể như thế thôi. Ta chỉ mong ước một điều là ý nghĩ của ta không đúng để tránh cho võ lâm một họa kiếp cực kỳ khủng khiếp.

Cụ già ấy lại thở ra một hơi nhẹ nhẹ, nói tiếp:

—Còn việc hai mươi năm về trước, lúc mà «Cây Đèn Ma» xuất hiện trong chốn giang hồ cho đến bây giờ không ai dám nhắc nhở tới, bởi vì cái bình đèn kỳ quái đó đã làm thiệt có hơn mấy trăm cao thủ võ lâm!

—Vì sao thế?

—Người được cây đèn làm chủ nhân cây đèn. Mà chủ nhân cây đèn hồi ấy lấy hiệu Vô Cực Thiên Tôn, tên họ thực chính là Châu Vĩ. Võ công của người này cao thâm huyền diệu vô biên nên được hai giới hắc bạch giang hồ đưa lên làm lãnh tụ. Sự thông minh, trí tuệ của Vô Cực Thiên Tôn tưởng người đời chẳng một ai bì kịp. Chẳng kể một vấn đề khó khăn đến bậc nào, hễ qua óc một lần tức khắc thấu hiểu ngay, không sai trật. Vốn hần là một nhân vật của chánh phái,

lòng ngay dạ thẳng, lấy sự hiệp nghĩa làm đạo lý, dùng lễ từ bi làm cứu cánh, con người của Vô Cực Thiên Tôn được các môn phái võ lâm kính nể yêu vì. Do đó thiên hạ đặt cho cái hán danh hiệu «Vô Cực Thiên Tôn» hết sức vinh dự. Thế mà sau khi được «Cây Đèn Ma» đó, Vô Cực Thiên Tôn đã xuống tay hạ độc thủ sát hại võ lâm thiên hạ không biết đến con số nào mà kể! «Cây Đèn Ma» đó đã chỉ huy tinh thần và hành động của Vô Cực Thiên Tôn khiến phải giết tan xác mọi người...

Tiểu Phong vụt nói:

—Ấy chính là Vô Cực Thiên Tôn giết người, chớ đâu phải «Cây Đèn Ma»?

—Không! Ngàn lần không, chính là «Cây Đèn Ma»!

—Nói kiểu đó không sao hiểu nổi!

—Nếu không phải «Cây Đèn Ma» bắt buộc Vô Cực Thiên Tôn làm chuyện giết người một cách điên cuồng hung ác đến như thế cả! Mi không biết đó thôi, chớ «Cây Đèn Ma» đó có một oai lực vô cùng vô tận. Người được nó sai khiến giết người không phép chối từ.

—«Cây Đèn Ma» đó từ đâu mà có?

—Chỉ có người được «Cây Đèn Ma» ấy mới hiểu rõ nguồn gốc thôi.

Tiểu Phong nói:

—Câu chuyện kể ra sao mà quá đổi thần kỳ. Một bình đèn lại sai khiến nổi một người? Bắt buộc phải giết người?

Bắc Yêu xen vào bảo chàng:

—Đó là sự thật đúng cả ngàn lần, muôn lần không sai tí nào đâu! Em không thể không tin!

Tiểu Phong lại hỏi:

—Cuối cùng Vô Cực Thiên Tôn ra sao?

Cụ già tóc bạc phơ ấy vội đáp:

—Chết không chỗ chôn thây!

—Còn cái bình đèn nọ?

—Mất tích trên chốn giang hồ.

Càng nghe Tiểu Phong càng thấy rắc rối nên lại hỏi nữa:

—Bình đèn nọ mất tích ra làm sao?

—Chẳng một người nào hiểu biết. Các nhân vật võ lâm trong thiên hạ đối với việc «Cây Đèn Ma» đột nhiên mất tích trong chốn giang hồ, mất tích ở đâu, vẫn còn xem như là một chuyện mơ màng đầy khủng khiếp!

—Có người nào trông thấy tử thi của Vô cực Thiên Tôn không?

—Cái đó thì không hiếm chi người, tất cả những cao thủ không bị bỏ mạng dưới «Cây Đèn Ma» đó đều có trông thấy rõ Vô Cực Thiên Tôn chết tại Hận Thiên Phong này!

—Tại Hận Thiên Phong?

—Đúng vậy, không sai! Chết tại Hận Thiên Phong. Có người bảo là chết bằng một tiếng nổ tan thân. Có người bảo là bị giết rất thê thảm cuối cùng chết cách nào cũng chẳng ai biết rõ vì lời đồn đại rất khác nhau. Điều chắc chắn là chết không đất chôn thân, chết lỏa lồ thân thể.

Tiểu Phong hiểu không nổi thế nào là một bình đèn lại sai khiến đặng một người, gây nên cuộc tàn sát khốc liệt cho giới giang hồ.

Cái đó không những chỉ một mình Tiểu Phong không sao hiểu nổi mà dầu cho tất cả nhơn vật võ lâm khắp cùng trong thiên hạ cũng không sao tài nào tìm thấu được cái lẽ ảo diệu bên trong. Nhưng hễ nghe nhắc đến «Cây Đèn Ma» là tất cả nhân vật võ lâm đều sợ hãi mất vía.

Cái bình đèn khủng khiếp đã từng gây nên một cuộc tàn sát gớm ghê nhưt trong lịch sử võ lâm, máu chảy thành sông, thịt chất thành gò, đó là một sự thật hiển nhiên mắt người chứng kiến, không còn phải ngờ nghi!

Chẳng một người nào biết được nguồn gốc của bình đèn đó, cũng chẳng một người biết được vì cớ nào lại giết người. Vì vậy trong đầu óc ai nấy vẫn cứ lảng vảng một sự bí mật đầy đầy khủng bố!

Tiểu Phong vẫn cứ tiếp tục hỏi tới:

—Thưa lão tiền bối, ông do đâu mà tin rằng mười miếng đá hoa nọ từng có liên can với «Cây Đèn Ma»?

Cụ già râu tóc bạc phơ ấy, đáp:

—Đó chẳng qua là ta có cảm giác chớ đâu có bằng cớ xác thật để cụ thể hóa ước thuyết của ta. Nếu điều ta dự đoán không sai thì hồi ấy Vô Cực Thiên Tôn nhơn có xem qua những chữ trên hai mươi một đồng tiền nên mới tìm được cái bình đèn khủng khiếp đó.

Tiểu Phong cười nói:

—Chỉ e lão tiên bối võ đoán quá vội vàng. Đã chưa có một bằng cứ chứng minh sự thật mà ông cho rằng «Cây Đèn Ma» đó chứa dấu trong mười miếng đá hoa nọ thì chắc là không đúng!

—Ta cũng cầu mong là không đúng để hy vọng nó không xuất hiện trong chốn giang hồ lần thứ hai. Bởi lẽ một khi cây đèn khủng khiếp ấy mà lộ ra, thế tất không sao tránh khỏi máu chảy thành sông.

Tiểu Phong hỏi:

—Tôi cần xem cho thấy tận mắt cái bình đèn ấy ra làm sao!

Cụ già đầu tóc bạc phơ ấy hoảng sợ, hỏi lại:

—Tiểu Phong, người cương quyết xem cho được điều bí mật trong mười miếng đá hoa nọ à?

Tiểu Phong chẳng chút do dự:

—Không cần biết mười miếng đá hoa nọ có liên can chi với «Cây Đèn Ma» hay không, tôi cũng quyết một điều phải tìm cho ra sự ảo diệu ở bên trong!

Cụ già đầu tóc bạc nói:

—Đã vậy thì ta cũng lo chuẩn bị trước.

—Ông chuẩn bị thế nào?

—Đối phó với mi!

—Đối phó với tôi?

—Không sai! Nếu quả thật mi tìm được cái bình khủng khiếp đó thì mi cũng giống hệt Vô Cực Thiên Tôn một thứ. Bọn ta không cần hỏi cũng biết rõ rệt như ban ngày rồi. Một khi mi đã biến thành Vô Cực Thiên Tôn thứ hai thì bọn ta liên hiệp vài mươi cao thủ thượng thặng võ lâm bao vây giết chết mi, đồng thời phá hủy diệt luôn cái bình đèn đó nữa.

Tiểu Phong nghe giọng nói quyết liệt của cụ già, ớn lạnh cả người. Chàng lỗ cặp mắt sợ hãi nhìn cụ già đầu tóc bạc ấy, nói:

—Ông chính vì việc ấy đã đến tận nơi đây?

—Đúng là như vậy đó. Ta băng bộ đến đây chỉ có vậy, không có mục đích nào khác hơn, ta cần biết cho chắc chắn là mi định cương quyết khám phá điều bí mật đặt trong mười miếng đá nọ hay không? Ví dụ mi không kiên quyết khám phá cho được điều bí mật ấy thì ta sẽ thay mi phá hủy mười miếng đá hoa nọ, chẳng cần phải biết trong đó có «Cây Đèn Ma» hay không?

Tiểu Phong nói:

—Vậy thì, nói cùng mà nghe, trong mười miếng đá hoa nọ có chứa đựng cây đèn khổng bố ấy hay không, thật ra ông cũng như hai chị em tôi đây đều không biết chắc kia mà.

—Ví dụ có chứa đựng thật?

—Ví dụ không có chứa đựng thật?

Cụ già đầu tóc bạc phơ ấy nói:

—Ví dụ không có chứa đựng «Cây Đèn Ma» khổng khiếp đó thì khỏi cần bàn đến nữa, kể như chẳng có chi đáng bận lòng ta, mi tự tiện làm chi thì làm, mặc ta không can thiệp tới. Người lại ví dụ có chứa đựng cây đèn ma khổng khiếp đó thật thì bọn ta sẽ xem mi chẳng khác chi Vô Cực Thiên Tôn hồi hai mươi năm về trước. Mi sẽ bị cây đèn ma đó sai khiến mà gây nên một cuộc tàn sát gớm ghê cũng giống hệt như Vô Cực Thiên Tôn vậy!

Tiểu Phong bị câu nói ví dụ của cụ già đầu tóc bạc phơ ấy làm cho kinh hãi thâm trong lòng.

Cụ già ấy hỏi:

—Này Tiểu Phong ta hỏi kỹ mi lại một lần nữa là mi không cần xem cái bí mật trong mười miếng đá hoa nọ không được sao? Giờ đây ta cần biết chắc chắn câu trả lời chân thật của mi.

Tiểu Phong liếc mắt ngó Bắc Yêu như muốn hỏi ý kiến.

Bắc Yêu hơi nhíu đôi lông mày lại cất tiếng nói:

—Này em! Theo ý chị thì đừng cầu xem là tốt hơn. Chẳng may mà em biến thành Vô Cực Thiên Tôn thứ hai ấy...

Tiểu Phong giãy nảy chặn ngang câu nói của Bắc Yêu:

—Không. Em không chịu đâu chị ạ. Em cần được biết điều bí mật trong mười miếng đá hoa nọ!

Cụ già đầu tóc bạc phơ ấy lạnh lùng nói:

—Đã như vậy rồi, lão phu Tây Thần này đi ngay! Nhưng mong rằng, lần sau gặp lại, mi không phải là chủ nợ «Cây Đèn Ma». Còn như mi có chết không chỗ chôn thân thì chính là do tánh kiêu ngạo của mi hiện giờ.

Nói dứt câu, Tây Thần một trong bốn vị kỳ nhơn đã sống hơn trăm tuổi ấy phất mình một cái đi nhanh như gió thoảng!

Bắc Yêu nói thầm trong bụng: “Té ra cụ già ấy chính là Tây Thần...”

Tiểu Phong nhìn theo bóng hình mé sau lưng Tây Thần khuất xa trong làn mây khói, lòng cảm thấy sự kiện hôm nay cực kỳ nghiêm trọng. Nếu quả thật mười miếng đá hoa nọ có liên can tới «Cây Đèn Ma» đó thì chàng có thoát khỏi cái cảnh chết không chỗ chôn thân không?

Tây Thần, vị kỳ nhơn sống ngoài trăm tuổi ấy đã lo sợ chàng trở thành Vô Cực Thiên Tôn thứ hai, ông ta cần liên hợp với những bậc cao thủ thượng thừa của võ lâm thiên hạ quyết tâm đối phó với chàng. Sự kiện ấy đáng khiếp sợ không vừa.

Điều đáng nói là Tiểu Phong vốn có tánh kiêu ngạo hơn người nên chàng không thể vì một câu nói của Tây Thần mà bỏ qua cái ý định khám phá điều bí mật chứa đựng trong mười miếng đá hoa nọ. Hơn nữa chàng chưa chắc mười miếng đá hoa nọ có liên can chi đến «Cây Đèn Ma». Nghĩ thế chàng cũng không quyết định phải phá hủy diệt mười miếng đá hoa nọ theo lời khuyên của Tây Thần một cách quá đối vu vơ!

Nhưng Tiểu Phong suy nghĩ: “Nếu quả thật trong mười miếng đá hoa nọ là chỗ giấu cất cây đèn ma đó thì tất nhiên chàng sẽ biến thành Vô Cực Thiên Tôn và chết không chỗ chôn thân!”

Tưởng lại điều đó, Tiểu Phong liên tiếp ớn lạnh mấy lần.

Mắt chàng nhìn vào Bắc Yêu, thấy trong khóe mắt của nàng chảy dài hai hàng lệ nhỏ, chàng đau khô vò cùng. Sợ sệt Tiểu Phong hỏi:

—Chị, sao thế hả chị?

Bắc Yêu thoáng một nụ cười hết sức rầu rĩ ai hoài khiến người trông thấy không khỏi tan nát cõi lòng. Nàng đưa bàn tay lên lau qua những ngón lệ trên hai má, nói bằng một giọng buồn buồn:

—Chị cảm xúc đấy thôi!

—Chị nghĩ gì mà cảm xúc?

—Chị nghĩ đến rất nhiều chuyện. Chị nghĩ đến em. Này em ạ! Theo ý chị nghĩ thì em không nên xem cái điều bí mật chi đó trong mười miếng đá hoa nọ. Nếu như chẳng may mười miếng đá hoa nọ thật có liên can đến «Cây Đèn Ma» đó.

Tiểu Phong nói:

—Không đâu chị ạ! Em nghĩ hai việc ấy chẳng liên can chi với nhau cả!

—Phỏng như hai việc ấy liên can với nhau mật thiết thì em sẽ liệu sao?

Lòng nàng hết sức đau khổ. Hai hàng nước mắt lại la chả tuông rơi.

Mối tình ấy bộc lộ quá rõ rệt khiến Tiểu Phong xốn xang, bứt rứt. Chàng không hiểu Bắc Yêu đã nghĩ ngợi thế nào dưới đáy sâu lòng nàng. Phải chăng may mà Tiểu Phong biến thành chủ nhơn thứ hai của Cây Đèn Ma đó thì nàng ra thế nào?

Thật vậy, nàng yêu Tiểu Phong thâm thúy đậm đà. Nhưng nàng cố che đậy để không biểu lộ ra ngoài. Bởi vì nàng xét qua tất cả các khía cạnh của mọi điều kiện ái tình, nàng thấy mình không thể kết duyên với chàng thành đôi chồng vợ.

Về tuổi tác, nàng lớn hơn Tiểu Phong đến năm tân xuân. Vì lòng tự ty mặc cảm nàng thấy mình xấu hổ đi yêu một kẻ đáng tuổi em mình.

Ngoài điều kiện tuổi tác ra, nàng vẫn còn ám ảnh mãi một khoảng đời quá khứ của mình. Nhớ đến quá khứ ấy, nàng choáng váng mảy mặt xây xẩm muốn té.

Nhưng mà hiện tại, nàng rất quan tâm đến Tiểu Phong. Tự nàng không sao hiểu nổi mối quan tâm ấy có phải do tình yêu mà ra chăng? Hay là do mối tình chị em kết nghĩa mà có? Hay hơn thế nữa, cả hai mối tình ấy đều có cả mối tình thứ nhứt chứa một phần to hơn.

Tiểu Phong nhìn Bắc Yêu đầm đìa lệ ngọc, cất tiếng nói:

—Em rất đổi cảm ơn chị quan tâm đến tương lai em như thế. Nhưng chị đừng quá lo sợ. Theo ý em nghĩ thì mười miếng đá hoa nọ rất có thể là không dính dấp chi đến «Cây Đèn Ma» đó đâu.

—Rủi ro trong muôn một có dính dấp nhau?

Tiểu Phong nói:

—Rủi ro trong muôn một mà hai việc lại dính dấp với nhau thì em cần xem thử sự thực có đúng như lời đồn đãi không!

—Vậy thì em phải chết không chỗ chôn thân...

Tiểu Phong biết chắc Bắc Yêu hiện đang rất lo sợ cho mình nên chàng liền nói:

—Chị, chị không nên quá đổi lo lắng cho em!

—Bộ em bảo chị đừng lo lắng cho em sao chứ?

Tiểu Phong cảm động nói:

—Giờ đây em mới biết rõ chị là một người con gái hết sức tử tế. Lúc ban sơ em đánh giá chị rất sai lầm.

—Không! Em đánh giá chị không sai lầm đâu! Trước kia khi chưa gặp em, thật sự chị không phải là một người con gái tử tế đâu. Cho đến lúc chết chị mới nói rõ quá khứ của chị cho em nghe. Bây giờ thì không thể đợi?

Bỗng nhiên Tiểu Phong nói:

—Này chị, em định nhờ chị một việc.

—Việc gì?

—Đối với mười miếng đá hoa nọ thế nào em cũng quyết khám phá cho rõ điều bí mật mới đợi, ý em đã nhất định tưởng trên đời này không một ai có tài ngăn cản nổi. Nếu quả thật lúc biến thành một Vô Cực Thiên Tôn thứ hai, em yêu cầu chị giúp em hai chuyện!

—Thì em cứ nói cho chị nghe thử, nào?

—Điều thứ nhất, nếu quả thực em biến thành Vô Cực Thiên Tôn thứ hai, lẽ tất nhiên các cao thủ giang hồ đã ẩn cư kéo nhau trở ra đặng đối phó cùng em. Thế là phù hợp với câu chết không chỗ chôn thân. Ngày nào xảy ra như vậy em yêu cầu chị một việc là tự tay chị giết chết em đi, đừng để kẻ khác giết chết em, chị nhận lời chớ?

Nghe Tiểu Phong nói, vẻ mặt Bắc Yêu tái ngắt. Nàng hoảng sợ thối lui một bước, miệng run rẩy hỏi lại:

—Em... em nói giống gì?

Tiểu Phong mỉm cười một cách đau khổ, nói:

—Nếu quả thật em biến thành Vô Cực Thiên Tôn thứ nhì chị làm ơn ra tay giết chết em đừng để em chết trong tay kẻ khác.

—Em biểu chị... giết em?

—Đúng thế. Nếu có một ngày nào em trở thành như vậy.

—Không! Em... em ạ... Chị không thể... Chị không thể làm điều ấy, chị đâu có nỡ lòng nào giết em.

Nàng khóc thảm thiết:

—Không... chị không thể làm được.

—Nhận lời đi chị ạ! Chị nỡ lòng nào để cho em chết trong tay kẻ khác?

Bắc Yêu mím chặt hai bờ môi, cố dần nổi cảm xúc, hỏi:

—Được rồi!

Nàng lạnh lùng nói tiếp:

—Nếu thật quả có một ngày ấy, chị sẽ giúp em ước nguyện!

Tiểu Phong lại nói:

—Chuyện thứ hai là em yêu cầu chị hạ sát Lãnh Diện Vong Hồn vì hắn là kẻ tử thù đã giết hại mạng sống của cha mẹ em. Làm con mà không trả đặng thù sâu cho cha mẹ, còn mặt mũi nào dám ngó thấy trong vong linh cha mẹ nơi suối vàng. Chị cũng sát mạng Giang Vân Tông giúp em, vì đó là chị rửa hận cho người ơn của em. Lúc sắp thở hơi cuối cùng ân nhơn của em chỉ trời trăn có bấy nhiêu lời, em không thể phụ lòng người nơi chín suối.

—Hai việc ấy, chị sẵn sàng hứa lời giúp em được thỏa điều tâm nguyện!

Tiểu Phong thở ra một hơi dài, nói:

—Giờ đây chị đã nhận lời giúp em hoàn thành hai việc ấy rồi em cương quyết khám phá sự bí mật trong mười miếng đá hoa nọ, chẳng còn phải do dự may mắn nào nữa. Đó là trách vụ lớn lao quan trọng nhứt trong đời mà đã được vững lòng khỏi lo ngại không làm xong một khi nhắm mắt yên nghỉ một giấc ngàn thu. Chẳng qua còn một vài công việc nhỏ nhen khác trước nhứt tự tay em lo liệu đầy đủ cho vẹn toàn, sự chết sống đối với em chỉ là một trò đùa, không đáng nghĩ ngợi.

—Một vài công việc chi đó nữa hả em?

—Công việc thứ nhứt là tìm kẻ ăn cắp lấy lại bảy đồng tiền có chữ đã bị mất, công việc thứ nhì là lên tận Cửu Hoa Sơn thăm người chú ruột của em một chuyến xem thử ra làm sao! Công việc thứ ba là nghĩ được biện pháp nào giải cứu hơn hai mươi người đang bị giam trong hang rừng rợn trong thế trận của rừng tòng!

Bắc Yêu hoàn toàn tán thành nên gật đầu lia lịa luôn mấy cái, Tiểu Phong nói tiếp thêm:

—Này chị! Có thể nào chị nói rõ cho em được biết cái người nào đó đủ tài cứu thoát hai mươi mấy người kia?

—Được rồi. Chị vui lòng chỉ bảo cho em rõ. Khắp cả thiên hạ hiện nay, trừ một mình Mông Diện Thần Nữ ra, người có đủ tài phá trận Thiên Cương ấy may lắm còn được Xích Cước Đại Tiên mà thôi.

—Xích Cước Đại Tiên?

Tiểu Phong hỏi lại một cách sợ hãi.

—Đúng vậy! Em có biết Xích Cước Đại Tiên sao?

Tiểu Phong lắc đầu, trả lời:

—Không. Em không biết là ai. Chỉ vì lúc mẹ em gần tắt thở, từng nói qua cho em nghe rằng nếu như năm nọ chẳng nhờ có Xích Cước Đại Tiên cứu sống cho một phen thì mẹ em đã chết từ lâu rồi, trong cuộc bao vây của bọn người «Địa Bảo»!

—Thì ra có chuyện như vậy! Ngặt một nỗi đi tìm cho được Xích Đại Tiên vẫn không phải là một chuyện dễ dàng. Hành tung của con người quái gở ấy chẳng biết ở đâu cho nhút tịnh mà kiếm!

Tiểu Phong nói:

—Không kể với giá nào em cương quyết làm sao cũng tìm cho Xích Cước Đại Tiên vì em đã trót hứa lời cứu thoát bọn người đáng thương trong hang rừng rợn ấy ra khỏi cảnh giam hãm của thế trận rừng tòng.

Bắc Yêu nói:

—Nếu mà quả thật Bạch Cơ lấy được thuốc giải độc cho chị thì chị sẽ đưa em đi tìm Xích Cước Đại Tiên.

—Thế thì hai chị em ta nên gấp rút trở về chốn cũ đón Bạch Cơ nghe chị?

Tiểu Phong và Bắc Yêu giã từ Hận Thiên Phong, nhắm nơi hẹn cũ với Bạch Cơ mở hết sức khinh công tuyệt kỹ quay gót trở về.

Lúc quay về đến chốn cũ nàng vừa ngã người xuống nghỉ ngơi, vết thương ở trên lưng của nàng bỗng nhiên nổi to lên. Chung quanh miệng vết thương bầm đen như mực, mỗi khắc thời giờ mỗi lan rộng ra mãi.

Tiểu Phong mắt nhìn thấy tình cảnh ấy đau đớn vô cùng. Chàng nhúu đôi lòng mày ra chiều suy nghĩ bần khoản. Nếu mà Bạch Cơ quả thật không đến thì tánh mạng Bắc Yêu khó sống nổi dưới sức công phạt chất độc trong vấu nhọn con chim của Nam Tinh theo mạch máu sâu trong tim.

Ba ngày qua rồi, hình bóng Bạch Cơ vẫn còn chưa thấy tới. Ngày thứ tư cũng đã qua, Bạch Cơ cũng còn làm cái đích trông chờ mỗi mắt từng khắc từng giây của Tiểu Phong. Chàng hết sức nóng nảy lo sợ trong lòng. Lúc Bạch Cơ giã từ ra đi, há không nói một cách quả quyết là nội trong ba ngày sẽ lấy thuốc giải

độc đem tới cứu Bắc Yêu sao? Thế mà bốn ngày trôi qua, hình ảnh nàng vẫn mịt mờ giữa bầu trời mênh mông bát ngát, bóng chim tăm cá biết đâu mà tìm?

Hôm nay đã quá ngày ước hẹn!

Ám ảnh nghi ngờ giữa Bạch Cơ và Mông Diện Thần Nữ càng sâu sắc thêm hơn. Bạch Cơ không phải là Mông Diện Thần Nữ thì có lẽ nào lúc này nàng lại không lấy thuốc giải độc đem đến cứu mạng Bắc Yêu? Lý do ấy thật hết sức rõ rệt, Bạch Cơ chắc chắn là Mông Diện Thần Nữ chớ chẳng sai, nàng định bụng ăn cắp thuốc giải độc của Nam Tinh. Chỉ vì thời giờ gấp rút quá đổi nàng không tài phép nào lấy được thuốc nên mới phải sai ngày ước hẹn.

Liên khi ấy chàng liếc mắt nhìn Bắc Yêu đang ngồi tựa lưng vào gốc cây táo, cười nhạt một tiếng, cất tiếng hăm hực nói:

—Chị ơi! Em chỉ sợ Bạch Cơ không bao giờ tới nơi này nữa! Chị mà có mệnh hệ nào, em nói thiệt, em sẽ...

Cặp mắt hòa điệu của Bắc Yêu hơi nhường lên ngẩn ngơ đáp lại:

—Đúng thế! Chị e ngại rằng nàng không đến đây như lời nàng đã hứa hẹn!

—Phải chi lúc ấy em biết chắc nàng là Mông Diện Thần Nữ thì em đâu buông tha cho nàng có dịp thoát thân! Thà em liều mạng với nàng.

—Ấy, đừng em ạ! Nếu nàng đúng là Mông Diện Thần Nữ hay không, nàng cũng đã cứu mạng chị một lần!

—Giá như em còn giáp mặt nàng một phen nữa, em sẽ tìm xem nàng quả có đúng thật là Mông Diện Thần Nữ hay không?

—Em dùng biện pháp gì?

Tiểu Phong liếc nhìn Bắc Yêu, bỗng nhiên buột miệng hỏi ngay:

—Chị, chị không phản đối việc em yêu Bạch Cơ chớ?

—Sao chị lại phản đối? Nàng là người yêu lý tưởng của em kia mà!

—Đến như em dùng biện pháp nào để xem rõ ràng có đúng là Mông Diện Thần Nữ hay không sau rồi chị sẽ biết rõ. Giờ đây em không thể nói.

Chàng thiết tưởng vấn đề thí nghiệm màng trinh của một cô gái là biện pháp công hiệu hay hơn hết. Có điều nói giả tử mà nghe, Bạch Cơ chẳng phải Mông Diện Thần Nữ, hậu quả của biện pháp ấy mới đáng sợ. Chàng sẽ xử trí thế nào?

Nhưng Tiểu Phong vẫn cương quyết thi hành kế hoạch của mình.

Ngày thứ năm cũng sắp trôi qua, bóng hình Bạch Cơ vẫn như cũ, không thấy tăm hơi đâu cả.

Tâm thần, trí não của Bắc Yêu bắt đầu hoang mang, chẳng còn sáng tinh nữa. Nàng nhướng cặp mắt nhìn Tiểu Phong, miệng nói ầm ớ:

—Em... em ơi! Chị sợ không sống nổi nữa... Chị sắp chết... đến nơi.

Gan ruột Tiểu Phong chẳng khác bị dao đâm kiếm cắt, vừa đau đớn vừa buồn rầu hết sức. Chàng nói ngập ngừng trong sự ghen ngào nơi cuống họng và hai dòng lệ ứa tràn:

—Chị ơi! Chị... à! Bạch Cơ đã lừa dối hai chị em chúng mình rồi! Song lẽ... em không thể cho chị chết đặng...

—Em thật tình thương chị đến thế lận à?

—Đúng như vậy đó chị. Em thương chị không mức nào mà đo lường...

Hai vành môi của Bắc Yêu nở một nụ cười khổ sở mà sung sướng. Nàng cảm kích nói:

—Chị chết không còn chút ân hận nào. Chi tội nghiệp cho em quá! Chị để đau khổ... cho em...

—Không! Chị không thể chết! Em không để chị chết đâu. Này chị! Trừ thuốc giải độc của Nam Tinh không lẽ chẳng còn thứ thuốc giải độc nào khác nữa sao?

Bắc Yêu lắc đầu. Nàng mỉm một nụ cười khô héo trên vành môi nhợt nhạt, cất tiếng buồn bã đáp:

—Phỏng như có thuốc nào khác đi nữa thì hai chị em mình cũng chẳng ai có mà cầu xin.

Nói đến đó, nàng ngừng ngang nửa câu. Mặt nàng chợt thoáng qua một tia sáng hy vọng. Nàng nói tiếp:

—Chị vụt nhớ tới một người.

Tiểu Phong mừng quýnh lên, hỏi hồi hải:

—Ai?

—Trong Thần Hồ có một dị nhơn là Thần Hồ Chân Quân, người ấy có nhiều thuốc hay lạ... Bất luận người nào bị chất độc ghê gớm mấy, gây thành thương tích trầm trọng đến mức nào đi nữa cũng đều cứu khỏi. Chỉ vì đường đi từ đây đến đó quá diệu vợi. Hai chị em mình có chạy mau lắm cũng mất hai ngày trời.

Tiểu Phong nói:

—Này chị, nếu như em dùng nội lực của em tạm chuyển sang qua cho nhẹ bớt vết thương của chị, liệu chừng chị có thể ráng sống thêm được hai ngày nữa không?

—Cái đó thật khó nói chắc chắn đằng! Có thể được mà cũng có thể chết nửa chừng. Giờ đây chị tự biết chất độc đã bắt đầu thấm lần vào dòng máu ở tim. Cái chết như sắp đến một bên chưa biết lúc nào.

Tiểu Phong nói quả quyết:

—Chẳng cần ra sao cũng mặc. Em cứ thí nghiệm ngay bây giờ để thương tích của chị bớt công phạt. Sau đó hai chị em chúng ta cùng khởi hành đi Thần Hồ ngay. Có hết sức người mới biết mạng Trời chị ạ!

Dứt lời, chàng chậm rãi chuyển dẫn chân nguyên thất tinh tinh mạch...

Đối với Bắc Yêu trừ mối tình thâm thiết ghi chặt trong quả tim yêu ra chàng còn cần phải nhờ sức nàng mới khám phá nổi điều bí mật trong mười miếng đá hoa, nhứt là sẽ thay chàng hoàn thành nhiệm vụ cực kỳ trọng đạo mà chàng đã giao phó và nàng đã nhận lời: trả thù cho cha mẹ và cho người ơn một khi chàng trở thành Vô Cực Thiên Tôn thứ hai!

Quả như trong mười miếng đá hoa nọ có cất giấu cây đèn ma đó, Bắc Yêu sẽ tự tay giết chàng, tự tay giết Lãnh Diện Vong Hồn và Giang Vân Tông giúp chàng hoàn thành mấy điều tâm nguyện.

Do đó sự thám hiểm trên Hận Thiên Phong giữa Bắc yêu và Tiểu Phong có một mối dây liên can chặt chẽ. Nàng mà chết lúc này, cả một công trình của chàng đều thành mây khói, cả một kế hoạch của chàng đều đổ vỡ tan tành.

Liên đó Tiểu Phong vận công vào bàn tay ấn lên huyết Bá duy của Bắc Yêu...

——— o0o ———

CHƯƠNG 18

Thoạt đầu...

Vừa đúng lúc Tiểu Phong đặt hai bàn tay vào yếu huyệt của Bắc Yêu, một bóng người nhanh dường chớp nhoáng bay vút đến nơi. Từ giữa không trung bóng ấy buông rơi hai chân xuống nhẹ nhàng không một tiếng động khẽ.

Tiểu Phong hoảng kinh hồn vía. Chàng vội rút hai bàn tay trở về, ngược lên nhìn. Chính là Bạch Cơ!

Gương mặt bỗng lộ vẻ tức giận, Tiểu Phong nhớn miệng cười một tiếng nói:

—Ngờ đâu nàng còn trở lại. Có lẽ đang thuốc hay đến với hai bàn tay không?

Mặt Bạch Cơ lộ ra vẻ nhột nhột, dường thể rồi rít, lo âu, nhận xét sắc mặt của nàng, Tiểu Phong đoán chừng đã xảy ra một việc chi cực kỳ nghiêm trọng. Bạch Cơ làm như cắn chặt từ chiếc răng ngó thẳng vào Tiểu Phong sau đó mới nhìn sang Bắc Yêu. Bạch Cơ lặng thinh, không trả lời câu hỏi Tiểu Phong.

Thấy thần sắc nàng thay đổi đột ngột như vậy chàng sợ hãi trong bụng. Nhưng chàng thấy Bạch Cơ chậm rãi bước chân đi lại chỗ Bắc Yêu đang ngồi tựa lưng vào cây táo.

Tiểu Phong vẫn nghi ngại nên chàng vội vã tung mình chạy đến chân đường Bạch Cơ không cho tới gần mình Bắc Yêu, chàng quát hỏi:

—Nàng có lấy được thuốc không hả?

Tiếng nói gắt gỏng của Tiểu Phong vừa thốt ra bỗng nghe một tiếng thét rền vang trong không khí dội đến.

Tiếng ấy làm cho mặt Bạch Cơ biến sắc tái xanh. Nàng cúi xuống nói nhỏ:

—Chạy mau kéo nguy!

Ọc một cái, Bạch Cơ mửa vọt ra một búng máu tươi. Thân hình nàng xoay tròn hai vòng, lảo đảo suýt ngã.

Tiểu Phong nhảy nhồm cả người!

Tiếng thét từ xa mỗi lúc mỗi gần thêm mãi lại.

Nhưng sau khi mửa vọt một búng máu, tay mặt của Bạch Cơ tổng ngay người Tiểu Phong một chưởng. Thế đánh của nàng nhanh như điện xẹt. Tiểu Phong bị bắn văng xa hơn hai trượng!

Ngay lúc ấy Bạch Cơ khom lưng xuống đỡ Bắc Yêu dậy, ôm xốc thân hình mềm mại của nàng chạy bay vào giữa cụm rừng xanh miệng gọi to:

—Chạy mau...

Tiểu Phong biết việc sắp xảy đến quá đổi nghiêm trọng nên chỉ ngơ ngác một cái chàng cũng xoay mình nhắm phía sau lưng Bạch Cơ rượt theo.

Xuyên qua cụm rừng xanh lại một cụm rừng xanh, Tiểu Phong rồi rít cả người cứ bay vút theo Bạch Cơ như điên.

Chớp mắt nhìn sơ địa hình một cái, cả người Bạch Cơ xoay nhanh như sao xẹt bỗng nhiên nhắm thẳng một hang núi chạy bay như tên bắn chui vào.

Khi vào trong miệng hang, tiếng thét lại càng nghe gần như đến sát một bên.

Sắc mặt của Bạch Cơ nhợt nhạt như tờ giấy bạch. Nàng nghiêng rằng nói với Tiểu Phong như truyền hiệu lệnh:

—Tiểu Phong, mi phải giữ chặt cửa động không được để cho người nào vào bên trong này. Trái lời ta giết mi ngay.

Tánh cách của Bạch Cơ thay đổi bất ngờ khiến Tiểu Phong ớn cả xương sống, chàng mừng tượng Bạch Cơ quả thật đã hiện nguyên hình Mông Diện Thần Nữ không sai.

Một đám bốn người xuất hiện.

Tiểu Phong nói:

—Bọn các người xem ra hình thù cao lớn như thế mà nói với ta bằng một giọng cụt ngủn khó nghe quá! Nếu thật bọn các người chưa biết sợ thanh «Độc Long Kiếm» trên tay ta thì cứ thí nghiệm thử xem.

Ba tiếng «Độc Long Kiếm» vừa thốt khỏi miệng Tiểu Phong, bốn lão già quái gở đang bước tới hung sùng ác sát ấy biến ngay sắc mặt.

Như cái máy tự động, hấn thụt lui lại một bước, buộc miệng hỏi:

—Các hạ chính là Giang Hồ Đệ Tam Ma Tiểu Phong đã đại náo «Địa Bảo» đây chăng?

—Đã nghe danh hiệu của ta, sao chưa chịu cút ngay còn đứng xố rở làm cho bẩn mắt ta?

Lão già quái gở ấy cất tiếng cười ha hả chưa dứt thì một chuỗi cười «khếch khếch» quái gở khác chêm vào.

Một bóng người chẳng khác một làn khói mỏng dừng chân đứng trước lão già quái gở ấy độ ngoài ba trượng, nơi phía trong cụm rừng xanh!

Bóng người nầy bay xót tới quá đổi lạ làng, hấn buông mình rơi xuống đất cũng nhẹ nhàng hết sức, chẳng hề nghe có một tiếng động. Trừ Tiểu Phong giữ ngoài cửa hang ra cơ hồ bốn lão già kia chẳng hề nghe thấy chi cả.

Người đứng cách ba trượng ấy, tuổi cỡ năm mươi mặt lẫm lì chẳng có một mảy may nào giống với gương mặt của người sống. Muồng tượng như là mang một chiếc mặt nạ bằng da người.

Liên ngay khi ấy, tiếng cười ha hả của lão già quái gở ấy ngừng lại. Hấn nói:

—Các hạ ra mặt trên chốn giang hồ chưa đầy một tháng mà danh hiệu vang dậy khắp nơi. Hôm nay Chấn Nam Tứ Quỷ hân hạnh được gặp bậc cao nhơn, âu cũng là một phước lớn từ ba kiếp người giành sẵn.

Nói xong hấn chậm rãi tiến bước sấn tới!

Cái tên Chấn Nam Tứ Quỷ ấy mới nghe lần đầu, Tiểu Phong chẳng rõ là hạng người nào.

Không ngờ đó là bốn nhơn vật mà giới giang hồ nghe đến đều mất vía, kinh tâm.

Anh cả của Chấn nam Tứ Quỷ là Lang Nha Quỷ. Thứ hai là Đại Đầu Quỷ. Thứ ba là Thủ Nhãn Quỷ. Người thứ tư tức em út là Bĩ Lận Quỷ!

Chấn Nam Tứ Quỷ là bốn anh em ruột. Thủ đoạn tàn nhẫn của chúng khét tiếng giang hồ. Danh hiệu đúng với con người nên hề thấy mặt là người người ghê sợ.

Lang Nha Quỷ cười «khếch khếch» để lộ hai cái răng cửa bén nhọn giống như hai cái nanh của con chó sói già. Cặp song câu trên hai bàn tay của hấn cầm đưa thẳng tới phía trước bụng Tiểu Phong.

Tên Quỷ đầu sở hành động tới đâu, ba tên Quỷ đàn em cũng làm theo đến đó. Chúng hươ vũ khí chuyên môn trên tay nhằm cửa động tiến sát tới.

Tiểu Phong nghiêng răng trạo trạo quát bảo:

—Ta hãy hỏi các người đối với cô gái ấy có liên can với nhau thế nào đã?

—Bọn ta vâng mạng lệnh sai khiến đến đây. Thế thôi!

—Vâng mạng lệnh, được rồi! Mà mạng lệnh của ai mới được chớ?

Lang Nha Quỷ đáp bằng một giọng lạnh lùng:

—Việc ấy tưởng các hạ không cần biết. Phỏng như người ỷ thị mình là đệ tam ma có thể ngăn cản được chúng ta thì cứ làm theo ý định của mình, cần chi phải hỏi sang chuyện của người khác?

Tiểu Phong cười rả rả hết sức ngạo nghễ, nói:

—Ta thì cứ đứng chặn cửa hang này các người định vào trong hang thì cứ hành động thử!

Tiếng chàng vừa dứt. Tay trái chàng đã vận đủ công lực, tay phải chàng cầm kiếm giữ thế.

Bầu không khí trước cửa hang hết sức căng thẳng.

Lang Nha Quỷ cười hắc hắc bằng giọng cười nham hiểm miệt:

—Này Đệ Tam Ma nếu thật tình ngươi không nhường đường thì bọn ta sẽ bắt sống mi giải về cho «Địa Bảo».

Tiểu Phong cả giận, nạt vang như sấm:

—Bọn mi là người lũ tay sai của «Địa Bảo»?

—Đúng mà không đúng! Không phải tay sai của «Địa Bảo» nhưng chính là bè bạn của Lãnh Diện Vong Hồn, giả như ngươi là kẻ biết rõ thời vụ không can thiệp vào công việc làm của bọn anh em ta thì chúng ta xem mi...

Tiểu Phong nghe bốn đứa Chấn Nam Tứ Quỷ ấy tự xưng là bè bạn của Lãnh Diện Vong Hồn, Trưởng giáo «Địa Bảo» thì lửa thù trong lòng chàng phùng cháy lên tận mặt. chàng cười một cách gay gắt giận dữ nạt át câu nói của Lang Nha Quỷ:

—Này Chấn Nam Tứ Quỷ, hôm nay là ngày ngọc hoàng sai ta giữ sổ cả bốn đứa mi. Thế thì đừng một đứa nào hy vọng còn sống sót mà trở về nhé.

Câu nói của chàng dứt, sát khí trên mặt chàng càng dày. Đồng thời trong đầu óc chàng cũng nảy sinh ý Mông Diện Thần Nữ đúng là Bạch Cơ. Chẳng vậy thì sao nàng lại bị người của «Địa Bảo» sai khiến rượt theo đặng giết?

Lòng chàng đã sẵn có ngọn lửa giận nhen nhúm không nghi giờ lại nghe bốn tên kia xưng là bè bạn của Lãnh Diện Vong Hồn, có khác nào lửa chế thêm dầu. Chàng chỉ quyết giết cho nó tận tuyệt tất cả những ai có dính líu với «Địa Bảo».

Song chỉ một nháy mắt qua Tiểu Phong lại đâm ra ý nghĩ hồ nghi: “Mông Diện Thần Nữ thì võ công của nàng đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa, vì cố nào

nàng lại bị bốn tên già kỳ hình quái tượng này đánh trúng đến nỗi trọng thương? Không lý võ công của bốn tên này lại còn cao siêu hơn Bạch Cơ bậc nữa? Hay là đánh Bạch Cơ trọng thương lại là một kẻ nào khác hay hơn bốn tên này nữa?”

Tiểu Phong còn đang nghĩ ngợi phân vân, Nha Quỷ đã quát to tiếng, nói:

—Nói tử tế không chịu nghe đề roi bổ vào mông mới chịu phép, nè xem chiêu này của ta.

Song câu trong tay hấn vụt tới. Một màu nhấp nháy toàn những bóng song câu đập tưởi vào mình Tiểu Phong nhanh như điểm chớp.

Lang Nha Quỷ vừa ra tay thì cây «Đả cầu bổng» trên tay của Đại Đầu Quỷ cũng ào ào đẩy gió quét tới một trận cuồng phong.

Đại Quỷ tấn công phía tả. Nhị Quỷ tấn công phía hữu. Thế đánh của hai đứa lệ làng như chớp, cùng hợp sức một lượt, oai lực quả dữ dội không vừa.

Tiểu Phong trông thấy biết ngay bọn này võ công đứng vào hàng cao thủ hạng nhứt trong giới võ lâm. Do đó, chàng thét vang lên một tiếng. Thanh «Độc Long Kiếm» trên tay chàng sử dụng một chiêu «Tiến lý tàn đao» chém trích mũi nhọn về hướng Lang Nha Quỷ.

Tay mặt đã vung kiếm, tức khắc tay trái của chàng cũng vung lên một thế «Thiên Huyền Dương Công» bao gồm sức mạnh đổ núi xô non cuộn quét ngang qua mé Đại Đầu Quỷ.

Tiểu Phong sử dụng chiêu «Tiến lý tàn đao» là một chiêu tuyệt kỹ, bên trong chứa đựng kín đáo những biến thể kinh người chưa có chiêu nào sánh bằng, vì chàng không dám khinh thường bọn Chấn Nam Tứ Quỷ.

Lúc Tiểu Phong tấn công bằng «Độc Long Kiếm» vào hấn, Lang Nha Quỷ buông ra một tiếng cười nhạt. Hấn xoay tít như một cái chong chóng né khỏi lưỡi kiếm của chàng. Thét to một tiếng quái gở, hấn bắn người chụp tới luôn.

Thế chụp của Lang Nha Quỷ lệ như điện chớp. Liền trong thế chụp ấy, Tiểu Phong quát to tiếng bảo:

—Đón ta một kiếm nè.

Liền theo tiếng quát, chàng thi triển cấp kỳ một tuyệt chiêu «Phi kiếm thương nhơn». Múa «Độc Long Kiếm» bắn thẳng vào ngực hấn.

Một chiêu tuyệt học ấy, mấy mạng đã chết dưới tay chàng rồi. Liền đó Lang Nha Quỷ thấy một chuỗi ánh sáng lạnh tợ tuyết xẹt vào ngay ngực. Hấn kêu thầm một tiếng: “Nguy”, nhảy tạt người sang một bên, lệ không thể tưởng.

Võ công của Lang Nha Quỷ đầu cho có cao siêu gấp đôi hơn nữa cũng không tài nào tránh khỏi cả thân hình. Một tiếng rú thê thảm to như xé vỡ không gian dội lên, cánh tay trái của Lang Nha Quỷ, theo tiếng rú ấy hấn rút xuống đất máu me đầm đìa!

Vì dùng sức quá mạnh, thanh kiếm bay vút tới thẳng mé trước không khác mũi tên bị bắn khỏi cây cung trúng lão già đứng cách xa ngoài ba trượng, lão đưa thẳng cánh tay tới bắt luôn.

Sau khi cầm «Độc Long Kiếm» vào trong tay, vẻ mặt lão già ấy vẫn tự nhiên như cũ chẳng lộ mảy may thần sắc nào.

Thanh «Độc Long Kiếm» đã bị kẻ khác lấy mất, bất giác Tiểu Phong thất kinh hồn vía.

Lúc ấy Lang Nha Quỷ bị trúng chất độc ghê gớm như thế giang trong lưới «Độc Long Kiếm» đến nỗi chịu đau không thấu lẫn lộn trên mặt đất mấy vòng. Cả người hấn thâm đem như mực giấy chết một cách rùng rợn vô cùng!

Lão già thần bí nọ long lanh hai con ngươi sáng ngời lạnh băng như tuyết đảo khắp thân hình Tiểu Phong qua một lượt nhoèn miệng nói:

—Tuyệt chiêu! Trường kiếm thế kim phiêu tuyệt chiêu võ lâm.

Lão già nọ như nói lẩm bẩm một mình mà cũng như nói với Tiểu Phong. Chàng băn khoăn trong bụng chẳng hiểu lai lịch lão già gầy như thế nào.

Tên Quỷ đầu nào đã chết dưới tay Tiểu Phong, còn ba tên Quỷ mặt mày đều biến đổi xanh dờn. Bí Luận Quỷ múa Thiết toán bàn quát gầm như chó sói tru:

—Bọn ta đã mất mạng một người, các hạ phải trả đủ món nợ máu!

Liên theo câu nói cái thiết toán bàn trên tay hấn ngân vang những tiếng rào rào đánh tới tấp ngay mặt Tiểu Phong.

Ngọn lửa giết người cháy bốc lên, chàng nạt bảo:

—Bọn mi đi tìm đường xuống âm phủ đó.

Tay mặt chàng đánh tới một chưởng.

Cùng khi ấy Thử Nhãn Quỷ sử dụng một chiêu «Thiên ngoại lai vân» đập bổ ngay sọ dừa chàng một ngọn Bạch cốt tiên (Cây roi xương trắng). Thế đập của hấn lẹ không còn thế nào lẹ bằng.

Tiểu Phong giết chết Lang Nha Quỷ không khác khêu gợi tánh giết người của ba con quỷ sống. Hai tên quỷ cùng tấn công chàng một lượt, oai thế mãnh

liệt vô cùng. Huống nữa Chấn Nam Tứ Quỷ khét tiếng giang hồ là giết người trong nháy mắt nên võ công của bốn đứa hần chưa chắc một cao thủ hạng nhứt võ lâm đã bì kịp.

Tiểu Phong đã mất thanh «Độc Long Kiếm», trên tay nên lúc đối phương liên thủ tấn công như điên vào người, chàng bắt buộc phải thối lui ra sau liền mấy bước.

Thừa cơ hội ấy Bĩ Luận Quỷ và Thử Nhãn Quỷ không khác hai đợt sóng trào lên bực bay mình chụp bổ theo.

Tiểu Phong nghiêng chặt hai hàm răng đánh ngay tới Thử Nhãn Quỷ một chưởng.

Chiêu ấy của chàng là kế dụ địch, Bĩ Luận Quỷ thấy có cơ hội tốt không thể bỏ qua, lúc hần thấy Tiểu Phong mắc đánh Thử Nhãn Quỷ một chưởng, hần bay người vọt tới đập liền vào đầu chàng một Thiết toán bàn.

Thân pháp Tiểu Phong sánh với Bĩ Luận Quỷ có phần lẹ làng hơn nên ngay lúc ấy, một chưởng bên tay trái của chàng đẩy mạnh tới! Chưởng ấy, Tiểu Phong vận dụng đầy đủ mười thành công lực nên sức chưởng đã mạnh còn mang theo sức nóng của lửa đốt tấp thẳng mặt Bĩ Luận Quỷ!

Hần không ngờ Tiểu Phong xuất thủ mau lẹ dường ấy phi người ra sau né tránh.

Tiểu Phong đâu chịu để đối phương thối lui. Chàng hét to một tiếng bảo:

—Nè! Hãy tiếp ta thêm một chưởng.

Cánh tay mặt vung thẳng tới, một chưởng «Thiên Huyền Dương Công» bồi theo.

Lại một tiếng rú thê thảm thét lên, Bĩ Luận Quỷ tránh không kịp chưởng lực của Tiểu Phong bị trúng ngay vỡ mặt bể đầu óc máu văng xối như mưa rây. Hồn bắn theo Lang Nha Quỷ tìm về âm phủ!

Bất đồ, đương khi Tiểu Phong đánh chết Bĩ Luận Quỷ, Đại Đầu Quỷ lạnh chân lách mình chạy thẳng vào trong hang.

Đại Đầu Quỷ bắn mình bay vọt vào trong hang không khác một con chim cú lượn theo tường nhà lẹ làng như chớp. Tiểu Phong vừa ngó ngoắt lại thì Đại Đầu Quỷ đã vào sâu bên trong.

Trong một khắc giây lẹ tựa đá văng lửa nháng đó, chợt thấy lằn ánh sáng lạnh như tuyết băng bắn sả vào sau lưng Đại Đầu Quỷ. Lằn ánh sáng xẹt mau

quá sức tưởng tượng, thậm chí Tiểu Phong vừa kịp ngó thấy thì đã nghe một tiếng rú thảm thiết vang dội lên. Đại Đầu Quỷ ngã liền theo tiếng rú ấy. Thanh «Độc Long Kiếm» cắm phập sâu vào giữa lưng hắn!

Tiểu Phong rợn ốc cùng mình. Chàng liếc mắt nhìn về phía lão già thần bí nọ còn đứng yên một chỗ mặt lì dửng dưng.

Tiểu Phong thật hú hồn hú vía một phen. Nếu không nhờ lão già ấy phóng thanh «Độc Long Kiếm» giết chết Đại Đầu Quỷ thì một khi hắn vào đến tận sâu trong hang rồi hậu quả chẳng biết đo lường ra sao?

Tiểu Phong băn khoăn nghĩ ngợi không hiểu vì cớ nào mà lão già thần bí này lại ra tay giúp mình?

Liên khi ấy, bốn Quỷ chỉ còn sống sót có một Thử Nhãn Quỷ. Thấy ba Quỷ anh em đã bỏ mạng, hắn rống to một tiếng thề trước vong hồn ba Quỷ bất hạnh:

—Nầy ranh con! Ta liền chết với mi để trả thù.

Ngọn Bạch cốt tiên trên tay hắn vung múa ào ào quét tới tấp vào thân hình Tiểu Phong.

Trước hết hãy tạm gác chuyện một quỷ còn sống sót trong bốn Quỷ của Chấn Nam Tứ Quỷ để nói lại công việc Bạch Cơ và Bắc Yên hai người tận sâu trong hang, tình thế nguy cấp tuyệt luân.

Khi Tiểu Phong quay gót trở ra canh gác cửa hang thì Bạch Cơ ẵm xốc Bắc Yêu chạy thẳng vào tận sâu đáy hang, Bạch Cơ đặt Bắc Yêu ngồi xuống.

Lúc ấy Bạch Cơ nội thương cực kỳ nghiêm trọng. Nàng cắn chặt hai hàm răng trong trắng như ngọc đặng cố chịu đau. Thò tay vào túi áo lấy ra một cái ve nhỏ. Trong ve có chứa một thứ thuốc bột màu trắng.

Bạch Cơ ngồi sát bên mình Bắc Yêu ngó vào miệng vết thương bên lưng. Bỗng nhiên nàng thấy hai mắt lờ mờ, đầu óc choáng váng, tấm thân yếu điệu tựa như mất hẳn thăng bằng, xính vính gần ngã sắp mặt té chúi xuống. Nàng nhắm mắt cắn răng, lấy bàn tay sờ vào miệng bình lần mò mở nắp.

Bạch Cơ cảm giác trong người chẳng còn chút xíu sức lực nào cả. Bàn tay của nàng như không đủ khả năng cầm vững ve thuốc cho khỏi rớt nữa là khác, ngay khi ấy từ ngoài cửa hang một tiếng rú thê thảm thét lên vọng vào tai nàng. Nghe tiếng rú tinh thần nàng vùng sống dậy!

Bạch Cơ mò trong bọc rút ra một lưỡi dao rất bén đưa vào miệng Bắc Yêu cạy hai hàm răng cho hé ra, nàng bỏ vào một hoàn thuốc nhỏ. Thấy hai hàm răng

ngọc của Bắc Yêu cắn lại cứng ngắc sau khi rút lưỡi dao ra, nàng thở dài một tiếng nhè nhẹ, lại đặt mũi dao lên miệng vết thương phía sau lưng Bắc Yêu rạch xuống một đường.

Dùng sức rạch một đường như vậy, đừng nói là miệng vết thương làm chai dầu cho là da liền, thịt nguyên đi nữa cũng phải lủng rách.

Bắc Yêu kêu lên một tiếng ối đau đớn thấm ruột non. Toàn thân lão đảo mồ hôi nhỏ dài hai bên má. Sau tiếng kêu thảm thiết ấy người Bắc Yêu tĩnh lại, ngồi dậy tinh thần đã sáng suốt không còn mê man nữa.

Thấy Bạch Cơ ngồi gục dưới đất, mặt mày trắng xóa, trong mắt lờm lờm sát quang, bèn gọi lên:

—Nàng giết mạng ta đấy à?

Bạch Cơ lắc đầu lia lịa, lưỡi dao trên tay chĩa tới miệng nạt bảo:

—Năm trở xuống mau!

Bắc Yêu nói một cánh lạnh lùng:

—Thật ai có ngờ nàng lại giết ta!

—Không phải thế đâu! Chị đừng nghĩ vẩn vơ! Tôi bị trọng thương trong mình, không thể nói chuyện được nhiều. Chị mau nằm xuống.

—Năm xuống à? Năm đợi chết sao?

Bạch Cơ rới rít cả đầu óc. Hai hàng nước mắt tuôn xuống hai bên gò má. Nàng nói bằng một giọng đầy xúc động:

—Tôi vì chị không tiếc mạng sống, mạo hiểm lắm mới được thuốc giải độc đem về thế mà chị lại ngờ oan cho tôi giết chị.

Tiếng chị sau cùng vừa thốt máu tươi trong miệng Bạch Cơ trào ra, tấm thân kiều diễm của nàng ngã ngửa xuống đất. Ve thuốc trong tay kêu một tiếng rớt liền theo!

Lúc ấy phía ngoài cửa hang vọng vào một tiếng rú thét lên thê thảm nữa.

Liên theo tiếng ấy thân hình Bạch Cơ, lão đảo xoay tròn một vòng lại té xuống đất. Vẻ mặt chân chất hồn nhiên đượm tràn ngấn lệ. Đồng thời cũng bộc lộ một sắc giận hờn.

Quả như lời nàng nói, vì món thuốc giải độc ấy, nàng đã không kể đến tánh mạng mình. Còn phải mang một vết nội thương trầm trọng chạy chết tới đây vậy mà lại còn bị Bắc Yêu ngờ oan cho Bạch Cơ định tâm giết nàng nữa?

Sau khi ve thuốc giải độc rời khỏi tay Bạch Cơ, may mắn chưa vỡ tan nhưng bột thuốc đổ tràn trên mặt đất.

Trong hang sâu, Bạch Cơ và Bắc Yêu đều nằm im thín thít. Chỉ khác chẳng là một máu tươi từ trong miệng trào ra, còn một đàng thì máu bầm ở miệng vết thương tuôn xối.

Phía ngoài cửa hang, Tiểu Phong đã giết chết ba Quỷ.

Lúc Thử Nhãn Quỷ liều mạng tấn công chàng thì bỗng đâu lão già thần bí nọ quát to tiếng nạt bảo:

—Dừng tay...

Tiếng quát ấy rền vang không khác một tiếng sấm nổ khiến Thử Nhãn Quỷ giựt mình hãi sợ vội thu tay lại, thối lui ra sau hai bước!

Thân hình lão già thần bí nọ vung nhanh một cái đã đứng chặn ngang chính giữa hai người.

Tiểu Phong lập tức đưa thẳng cánh tay tới rút thanh «Độc Long Kiếm» trên lưng Đại Đầu Quỷ.

Vẻ mặt lão già thần bí vẫn lăm lì như cũ. Lão ta lạnh lùng hỏi Thử Nhãn Quỷ:

—Mi là bè bạn của Lãnh Diện Vong Hồn?

—Không lăm.

Lão già thần bí ấy cười nhạt bảo:

—Thế thì tốt lắm! Bốn tên Quỷ chỉ còn một mi sống sót, hãy cắt ngay đi.

Tiểu Phong hậm hực ngắt ngang:

—Không được! Tôi không cho hấn tẩu thoát!

—Vậy mà ta lại bảo hấn đi ngay.

Tiểu Phong lộ vẻ giận dữ. Chàng gần giọng nói:

—Không lý ông cũng là bè bạn của Lãnh Diện Vong Hồn sao?

—Đúng thế. Ta chính là bè bạn của Lãnh Diện Vong Hồn đây.

Tiểu Phong nói bằng một giọng gay gắt:

—Ông đã nhìn nhận là bè bạn của Lãnh Diện Vong Hồn thì cả ông cũng không cho thoát khỏi chốn này!

Lão già thần bí nọ vẫn cười nhạt bảo:

—Với thanh «Độc Long Kiếm» của người có chi?

—Không chừng vậy đã!

Lão già thần bí nọ cười vang rào mắt nhìn về phía Thử Nhãn Quỷ, bảo:

—Thử Nhãn Quỷ nếu mi không mau chạy khỏi nơi đây thì bốn mạng đều mất cả bốn không sống sót đứa nào, sau đừng hối hận.

Lão ta ngưng tiếng nói thò tay vào trái áo lấy ra một phong thơ, dặn hần:

—Đem thơ này giao tận tay Lãnh Diện Vong Hồn, rồi đi mau cho khỏi nơi đây tức thời!

Thử Nhãn Quỷ chẳng hiểu người này định chơi cái trò vừa sát hại Đại Đầu Quỷ lại vừa nhìn nhận là bè bạn của Lãnh Diện Vong Hồn? Cực chẳng đã tình thế trước mắt đối với hần hết sức nguy hiểm nên liền đó hần cười gằn một tiếng, nói luôn một hơi:

—Được rồi! Ba người anh em của ta đã chết tại đây, sau này ta nhứt định tìm cho được lão đề đòi đủ món nợ của ngày hôm nay.

Dứt câu hần dứt phong thơ vào túi áo bắn mình chạy bay.

Tiểu Phong quát to tiếng bảo:

—Mi định trốn thoát à? Đâu có dễ dàng như vậy đặng?

Người chàng lao bắn vọt tới, quyết rượt theo giết cho được Thử Nhãn Quỷ.

Lão già thần bí vươn mình chớp nhoáng chặn đầu chàng lại.

Tiểu Phong múa thanh «Độc Long Kiếm» vù vù, miệng nạt vang như sấm dậy:

—Người muốn chết?

Lưỡi kiếm trong tay chàng đã đâm bổ tới.

Lão già thần bí nọ cười hả hả nói:

—Chiêu này của mi không còn sức tiếp tục chiêu khác nữa, mi thua rồi đây.

Lời nói của lão ta rất bình thường tự nhiên. Nhưng thân hình của lão nhanh nhẹn như chớp không còn thấy đâu.

Cầm tay của Tiểu Phong bỗng tê buốt, thanh «Độc Long Kiếm» rời khỏi tay chàng, rớt xuống đất. Tiểu Phong bay hồn mất vía tái mặt mày. Chàng chẳng rõ lão già thần bí dùng thứ thủ pháp chi làm cho chàng phải tê tay buông kiếm! Chàng thối lui ra sau một bước.

Lão già thần bí nọ mỉm cười nói:

—Giờ đây thì ngươi đã tin là ngươi thua ta rồi chứ?

Tiểu Phong thật không thể tin rằng võ công của lão già thần bí nọ cao cường ghê gớm đến thế. Chàng còn ngần người thì Thử Nhãn Quỷ đã thừa dịp may hiếm có ấy vọt ra xa ngoài năm trượng.

Chàng quát to tiếng hét lên:

—Hãy đỡ ta một chưởng.

Chưởng phong trong tay chàng thoát bổ ngay vào mặt lão già thần bí đó!

Chiêu ấy của Tiểu Phong gồm cả hiểm ác lệ làng quyết liệt, nếu là một người nào khác chắc chắn phải bị đánh trúng trọng thương ngay.

Nhưng lão già thần bí nọ chỉ lách mình nhẹ nhàng chẳng khác ánh sao băng thành thử Tiểu Phong đánh trượt ra ngoài.

Cách lách mình ấy khiến Tiểu Phong nhảy dựng người vì chàng thấy rõ đối phương đã sử dụng một võ công tuyệt học cao siêu nhất đời.

—— oOo ——

CHƯƠNG 19

Tiểu Phong chưa hết hoảng kinh thì lão già thần bí ấy đã bật cười lãnh lút nói:

—Này các hạ! Phỏng như lão đây mà dùng cả hai tay thì các hạ còn thua xa lơ xa lắc hơn nữa.

Tiểu Phong là một thanh niên tràn đầy máu nóng tánh tình kiêu ngạo nhất đời nên nghe lão già thần bí ấy nói giọng khinh thường miệt thị quá đổi thì lửa giận cháy phừng mặt mày đỏ tía. Chàng vung hai tay đánh luôn tới hai chưởng với mười thành công lực.

Lão già thần bí thản nhiên nói:

—Các hạ chưa chịu thua, lão sẽ làm cho các hạ phải thua một cách hết sức rõ ràng để các hạ miệng phục mà lòng cũng phải phục mới đáng.

Tiếng sau cùng vừa thốt khỏi miệng, bàn tay của lão cũng vung lên.

Thế vung của lão trông sơ sài chẳng có chi là kỳ lạ nhưng Tiểu Phong chạm trúng đã thất kinh hồn vía kêu thầm trong bụng một tiếng khổ. Chưởng thế cuốn cuộn ập đến Tiểu Phong. Chàng không thể nào ngờ được mạng mình lại chết oan uổng như thế. Chưởng hình của lão già đang búa xuống chột biến hóa một cách mau lại thành thế chụp.

Tiểu Phong còn bản thần chưa kịp phản ứng thế nào thì lão già thần bí đã khống chế huyết Kiên tĩnh của chàng. Lão trầm giọng nói:

—Các hạ đã chịu thua chưa? Nếu bây giờ lão phụ muốn lấy mạng các hạ thật dễ hơn trở bàn tay.

Hai mắt Tiểu Phong cứ lơ ra nhìn lão già ấy mà không nói được tiếng nào. Từ lúc dẫn bước trên giang hồ chàng chưa hề gặp một cao thủ tuyệt luân nào như vậy. Tiểu Phong chột nghĩ đến Tây Thần, lòng chàng ớn lạnh. Chẳng lẽ lão già thần bí này lại chính là Tây Thần giả dạng? Ngẫm nghĩ như thế, chàng nói:

—Tại hạ đã khâm phục võ công của lão.

Lão già cười mỉa nói:

—Nếu đã phục thì sao người không vào trong hang để xem coi thương tích của bạn người như thế nào?

Tiểu Phong vừa định cất bước thì nghe tiếng nghiêm nghị của lão vang lên:

—Ta khuyên người từ nay về sau bớt tính kiêu ngạo đi. Đừng nhìn thiên hạ dưới mắt mình. Núi cao còn có núi cao hơn, tính kiêu ngạo chỉ đưa người đến chỗ chết.

Tiểu Phong nghe hết câu liền quay lại:

—Đa tạ lời chỉ giáo của lão tiên bối.

Chàng bắn mình vào trong động chẳng khác một cơn gió thoảng.

Lão già thần bí nhìn theo khe thở dài.

Chàng vừa vào tới trong nhận ra Bạch Cơ đang nằm thoi thóp. Có lẽ nàng bị trọng thương. Cạnh bên là Bắc Yêu hai mắt nhắm nghiền. Trên tay Bạch Cơ là lưỡi dao bén ngót. Trong đầu Tiểu Phong mối hoài nghi càng rõ nét, Bạch Cơ chính là Mộng Diệu Thần Nữ. Nhưng thấy Bạch Cơ ý nghĩ ấy lại tan biến mất. Trong suy nghĩ của chàng là một mớ hỗn độn khó giải. Nhưng trước tiên chàng phải cứu tỉnh Bạch Cơ. Tiểu Phong liền vận công xoa bóp các đại huyệt bị máu dồn của nàng.

Một thời thần sau, Bạch Cơ tỉnh dậy. Nàng bật đứng lên, thân mình của nàng lảo đảo vì trọng thương.

Tiểu Phong găm mặt, tia mắt chàng không rời đôi hoa tai bằng ngọc. Chàng hỏi:

—Nàng có phải là Mộng Diệu Thần Nữ không, hãy nói cho ta biết.

—Ta là Bạch Cơ. Ta không biết ai hết...

Ý tưởng hoài nghi lại bốc lên: “Nàng có phải là Mộng Diệu Thần Nữ hay không. Nếu nàng là Mộng Diệu Thần Nữ sao nàng lại cứu sống mạng chàng?”

Nghi vấn ấy vẫn còn bao trùm trong một bức màn đầy bí mật!

Tiểu Phong nói:

—Thế là nàng đã lừa dối ta vì lẽ gì?

—Ta lừa dối mi à Tiểu Phong? Lừa dối giống gì đâu?

—Lừa dối cảm tình của ta.

Bạch Cơ lại cười mỉa mai:

—Tiểu Phong mi có cảm tình gì để cho người ta lừa dối kia chứ? Ngay lúc mới gặp nhau, mi đã thổ lộ vào tai ta trước, nào ta có mê hoặc chi mi mà mi đổ thừa cho ta lừa dối?

Nàng lại cười chua chát nói luôn:

—Ta đã lầm lạc nghe theo lời dụ dỗ của một chàng sở khanh, đã mắc bẫy một hạng người xảo quyệt. Ta đã vì người yêu của mi mà liều mình đi lấy thuốc cứu mạng cho nàng. Bạch Cơ này đã xử với mi đến mức đó tự hỏi lòng không thấy xấu hổ là đủ rồi.

Dứt lời nàng quay mình chạy ra cửa hang.

Tiểu Phong bắn vút tới trước chặn đường, nạt to tiếng bảo:

—Nàng định bỏ đi à? Ta nhất định không cho nàng ra khỏi nơi đây.

Lửa giận ửng đỏ mặt mày, Bạch Cơ quát lớn tiếng, thét lên:

—Tiểu Phong, ta hỏi mi tránh đường hay không?

Giọng nói của nàng có một sức lực mãnh liệt vô cùng, Tiểu Phong rợn óc cả người. Nhìn vào gương mặt lạnh tanh như băng giá của Bạch Cơ, bất giác chàng thối lui ra sau một bước, nói cách lo lắng:

—Ta bảo là giờ đây ta không để nàng bỏ đi khỏi nơi này.

Bạch Cơ lại bật lên một chuỗi cười nhạt đáp lại:

—Không lẽ Tiểu Phong mi còn có công việc nào cần nhờ nhõm đến ta nữa chăng?

Nàng lại cười một tiếng nói tiếp:

—Có phải mi chưa biết cách cứu thương tích cho nhơn tình của mi cậy ta giúp đỡ một tay? Ta chỉ vẽ giùm cho mi nhé. Vết thương của nàng đã được chính tay ta cắt giùm thành miệng rồi giờ đây chỉ cần nặn hết máu bầm đã bí hơi độc chứa đọng trong đó ra. Khi nào thấy có máu tươi, bấy giờ mi hãy rắc thuốc bột trong ve lên chỗ miệng vết thương ấy. Thế là hoàn toàn vô sự khỏi lo sợ chi nữa cả!

Nói xong nàng chậm rãi bước chân đi thẳng ra phía cửa hang.

Mặt Tiểu Phong biến sắc, chàng kêu to lên:

—Nàng dám bước chân đi thêm một bước nữa ta sẽ đánh nàng một trận không tha.

Bạch Cơ dừng bước lại nhoẻn một nụ cười tươi tỉnh, nói:

—Mi cần chi ta nữa?

—Nàng phải ở lại đây!

—Ta chỉ vẽ cách thức chữa trị thương tích cho mi cứu mạng người yêu đây đủ rồi đó. Mi vẫn còn cần ta việc chi khác nữa sao?

Tiếng nói của nàng tuy có vẻ hòa nhã mà mặt nàng lại thoáng hiện một màu sát khí hầm hầm. Nàng quay gót nhắm thẳng phía Tiểu Phong đi thẳng tới.

Bạch Cơ lúc ấy đang bị vết thương lòng hành hạ đau đớn khôn tả. Nàng không ngờ mình hy sinh tánh mạng vào chỗ hiểm nguy để lấy thuốc cứu mạng cho Bắc Yêu mà lại bị Tiểu Phong đối xử tàn nhẫn quá đỗi như thế kia! Dầu cho nàng là con đàn bà dâm ô đệ nhất thiên hạ là Mông Diện Thần Nữ thì Tiểu Phong cũng đã thỏa lòng khoái chí đầy đủ hẳn rồi...

Cánh tay mặt của Tiểu Phong từ từ cao lên, miệng quát bảo:

—Nàng bước thêm tới một bước nữa ta sẽ ra tay ngay!

Bạch Cơ giả như chẳng nghe thấy cứ thông thả bước đi. Liền khi ấy Tiểu Phong thét to lên một tiếng, cánh tay đánh liền tới một chưởng.

Bạch Cơ không ngờ Tiểu Phong nói là làm. Nàng nạt to một tiếng thân hình kiều diễm của nàng bật cao lên cùng liền theo đó, nàng đánh trả lại chàng một chưởng.

Chưởng thế của Bạch Cơ lẹ như chớp, Tiểu Phong chợt thấy bóng người hoa lên trước mặt thì chưởng phong của nàng đã đến ngay ngực chàng.

Tiểu Phong khiếp thềm trong bụng bất giác lui ra sau. Tuy vậy chàng nhận thấy Bạch Cơ không đánh chưởng ấy vào người.

Đánh xong chưởng, Bạch Cơ đầu óc choáng váng tối đen như mực. Thân hình kiều diễm của nàng xoay tròn luôn hai vòng. Chân không còn gượng nổi, nàng ngã nằm trên mặt đất.

Bạch Cơ là người đang bị thương cực kỳ trầm trọng trong mình. Nàng chết giấc trong hang tuy bị Tiểu Phong xoa mạnh vào mấy chỗ yếu huyệt hồi tỉnh dậy nhưng nàng chưa tài nào điều trị nội thương, thành thử vừa ra tay đánh một chưởng thì nội tạng không còn chịu đựng được nữa.

Bạch Cơ vừa nằm xuống, Tiểu Phong bật lên một chuỗi cười lạnh như tiền. Chàng đưa thẳng cánh tay tới chụp đỡ nàng dậy, miệng nói to lên:

—Đâu nàng thử đi khỏi chỗ này xem?

Cặp mắt mơ huyền của Bạch Cơ có tròng to như hai viên ngọc bích. Châu lệ từ trong khóe mắt nàng chảy xuống ròng ròng đầm ướt hai bên gò má. Cuối cùng nàng từ từ nhắm lại.

Nàng khóc! Nhưng khóc không ra tiếng, khóc đau đớn như dút từ khúc ruột mềm. Cái khóc âm thầm ấy còn khổ sở gấp trăm lần cái khóc ồ ồ như rống. Nước mắt của nàng phản kháng hành động của Tiểu Phong dường như trong đó chứa đựng nỗi oán hờn. Tiểu Phong vì cố nào mà đối xử với ta tệ bạc nhẫn tâm như thế này?

Tiểu Phong cười chua chát nói:

—Nàng không chịu nhìn nhận chính mình là Mông Diện Thần Nữ. Ta sẽ làm cho nàng phải nhìn nhận mới nghe!

Cánh tay mặt của chàng ôm gọn thân hình mềm mại, nồn nà của nàng vào lòng cất bước chạy một hơi vào sâu trong đáy hang. Chàng đặt Bạch Cơ nằm dài trên mặt đất.

Tiểu Phong y theo lời chỉ dạy của Bạch Cơ nắm mạnh năm ngón tay lên vết thương của Bắc Yêu.

Bắc Yêu giật mình tỉnh dậy la lên!

Tiểu Phong mừng quá hỏi liền:

—Chị! Đau lắm hả chị?

Nghe giọng nói của Tiểu Phong kể sát bên tai Bắc Yêu xúc động tâm tình, mở hí hai rèm mi nhìn chàng đáp:

—Đau chết đi được! Còn Bạch Cơ đâu?

—Nàng nằm trong đáy hang còn mê man chưa tỉnh!

Bắc Yêu cắn chặt hai hàm răng ngà ngật gật đầu.

Tiểu Phong lại đặt bàn tay lên vết thương bóp nặn máu độc rịn ra như cũ. Lúc mới đầu máu bầm đen như mực mùi tanh hôi muốn ói mửa. Càng nặn máu bớt màu đen bớt sậm, mùi tanh hôi cũng giảm dần.

Tiểu Phong nặn cho tới máu hôi không còn nữa, đến lượt máu đỏ tươi chảy ra mới ngưng tay. Lúc ấy chàng mới cầm ve trúc miệng xuống cho thuốc bột rắc lên miệng vết thương còn sưng húp của Bắc Yêu.

Công hiệu lạ lùng của thứ thuốc này thật đáng là tiên dược không sao có thể tưởng tượng Bắc Yêu cảm giác toàn thân nhẹ nhàng, thơ thới cực kỳ. Nàng nghe trong người bớt đi hơn phân nửa.

Tiểu Phong nhìn lên chỗ vết thương thấy miệng mỗi lúc mỗi nhú da săn thịt nhỏ lại dần. Chỗ sưng vù ban nãy lặn tiêu đâu mất.

Sau khi Bắc Yêu vận khí trị thương một hơi, trong người hoàn toàn mạnh khỏe như lúc chưa bị trúng thương.

Bắc Yêu nhìn vào Bạch Cơ còn nằm dài trên mặt đất, hai mắt nhắm híp, gò má còn đầm ướt ngấn lệ, gương mặt nhợt nhạt mà hiền từ, bất giác đem lòng hối hận vô cùng.

Nàng cảm động không ngăn được hai hàng nước mắt chảy xuống như mưa rơi. Cất giọng buồn buồn, nàng than thở:

—Ta biết phải nói với nàng những lời nào để an ủi nàng đây! Tánh mạng ta còn sống lần này đều nhờ nàng ra công gắng sức. Không nàng, ta đã chết thê thảm vì chất độc của Nam Tinh. Thế mà ta lại ngờ oan cho nàng. Nói những tiếng nặng nề không phải với nàng.

Bắc Yêu xót xa, đau đớn vô cùng.

Tiểu Phong nói:

—Theo chị nhận xét nàng có phải đúng là Mông Diện Thần Nữ hay không?

—Không cần biết nàng là ai. Chỉ biết nàng đã cứu mạng chị! Không nàng chị đã thành cái thân ma chết rồi!

—Đúng vậy thật, em không cãi chối nhưng mà em cần chứng minh nàng có đúng là Mông Diện Thần Nữ hay không mới được.

—Chỉ cần nàng đối xử với em hoàn toàn tử tế là được, phải hay không phải Mông Diện Thần Nữ điều ấy chẳng quan trọng chi đến đời sống của chị em mình.

—Quả thật em chứng minh đầy đủ bằng cứ nàng là Mông Diện Thần Nữ em cương quyết giết nàng không tha! Em không để nàng có ý sửa dạng, đổi hình, mang bộ mặt nguy trang lừa gạt kẻ khác!

—Nhưng nàng đối xử với em hết sức chu đáo nàng không phá hại đời em kia mà!

—Em hiểu biết rành rẽ điều ấy. Song dầu sao đi nữa em cũng cần phải chứng minh sự kiện ấy để tìm ra sự thật trước khi em khám phá điều bí mật trong mười tiếng đá hoa trên Hận Thiên Phong nhất định em không dễ bị nàng lừa gạt.

Gương mặt Tiểu Phong hiện lên một vẻ kiên quyết dị thường. Chàng nhấn mạnh từng tiếng nói:

—Này chị, với chị không điều chi có ở trong lòng mà em chẳng nói ra miệng cho chị nghe cả. Chị nên biết là em yêu nàng đậm đà thắm thiết, dám hy sinh tất

cả cuộc đời em cho nàng. Trong hoàn cảnh ấy mà chẳng may nàng chính là Mông Diện Thần Nữ. Con đàn bà dâm ác một thiên hạ đã hãm hiếp vô số đàn ông thì chị tha thứ cho nàng đừng không?

Bắc Yêu gật đầu nói:

—Phải. Chị biết rõ em yêu nàng. Chị không mảy may nào phản đối, trái lại còn nhiệt liệt tán thành mối tình của em và nàng là khác nữa. Chẳng qua còn một điều chị cần hỏi em mà em cũng cần thành thật trả lời chị. Nếu như chính nàng là Mông Diện Thần Nữ. Nàng đã bắt em giao cho Lãnh Diện Vong Hồn định giết em suýt nữa bỏ mạng thì em có đủ can đảm xuống tay hạ sát nàng không?

Tiểu Phong trợn to đôi mắt, trả lời một cách rất quả quyết:

—Em hạ sát nàng không chút gớm tay.

Bắc Yêu thở ra một hơi u oán nói:

—Em dùng biện pháp nào để nhận xét không sai lầm là nàng có phải đúng là Mông Diện Thần Nữ hay không?

Tiểu Phong không rụt rè e ngại trước mặt Bắc Yêu tí nào cả. Chàng trả lời mạnh dạn:

—Thử nàng còn là con gái tân hay mất trinh.

Nghe câu này trả lời của Tiểu Phong, mặt mày Bắc Yêu tái nhợt. Nàng hỏi to lại:

—Thử trinh?

—Chỉ có biện pháp ấy là hữu hiệu.

Bắc Yêu ớn lạnh cả người:

—Chị hiểu rõ! Giả tử nàng đúng là Mông Diện Thần Nữ thì chẳng khác nào một đoá hoa trà mi đã để cho con ong cái bướm tỏ rõ hết đường cái lối vào. Còn như không phải thì vóc hình nàng ví chẳng khác một viên ngọc bích nguyên lành không vết rạn đường nứt. Có điều này khi nghĩ đến biện pháp đó, em luôn đã nghĩ tới hậu quả sau cuộc thí nghiệm táo bạo ấy của em chưa? Này chị cắt nghĩa em nghe nhé! Nếu đúng nàng là Mông Diện Thần Nữ thì mọi sự kết như chấm dứt, nghĩa là em giết nàng không gớm tay về cái tội lừa dối cảm tình em, cả về cái tội phản trắc đưa em vào chỗ chết dưới tay của kẻ thù chẳng đội trời chung của em. Thế là đã đành số phận đối với nàng rồi. Em cũng chẳng cần phải ân hận chi cả. Trái ngược hẳn, nếu nàng không đúng là Mông Diện Thần Nữ chẳng có lỗi chi nhỏ nhen, mà còn có ơn dày nghĩa nặng như kẻ tái sanh cả em và chị thì em mới

tính lẽ nào? Vì tiết trinh của một thiếu nữ em nghĩ sao? Hậu quả khốc liệt không thể lường được em ạ!

—Hậu quả chi mà ghê gớm quá đỗi, thế hả?

—Em chớ tưởng lầm đó nghe. Biện pháp của em tuy là hợp tình hợp lý đối với em hết sức. Nhưng mà rủi ro một khi em chứng minh nàng không đúng là Mông Diện Thần Nữ thì... Điều này chị tưởng đến bảy phần mười là không đúng rồi đa... nguy hiểm không sao đo lường được trước nổi. Sau khi nàng bị em làm hoen ố mảnh băng trinh, thế bắt nàng sẽ tự tử! Vì nếu chẳng vậy thì nàng đâu phải là một em gái biết quý sự trong trắng? Nàng còn mặt mũi nào ngó ai kể cả em nữa. Dẫu là vợ chồng chánh thức, nhưng trước khi công khai làm lễ động phòng hoa chúc người con gái vẫn chưa được để cho vị hôn thê của mình ăn nằm. Cái tội tiền dâm hậu thú, tức lấy nhau trước cưới nhau sau là một điều cấm kỵ đối với lễ nghi, một vết nhơ không bao giờ rửa sạch của người con gái. Huống nữa nàng đối với em mới là một cặp tình như trên danh nghĩa còn chưa phải là vị hôn thê thì nàng chỉ còn có một nước là tuần tiết, nghĩa là tự tử để bảo vệ tiết trinh của mình theo đường lối tiêu cực xưa nay! Em hiểu rõ chớ?

Tiểu Phong ơng ơng cãi lại:

—Nhưng nếu nàng không đúng là Mông Diện Thần Nữ theo sự tin tưởng của chị thì sau khi em đã chứng minh rõ ràng biện pháp ấy thì em lại càng kính yêu nàng gấp ngàn vạn lần hơn trước nữa. Em nhất định không để nàng chết, chỉ có điều này hỏi thiệt chị là chị có bằng lòng hay không bằng lòng để em thực hiện biện pháp linh diệu ấy? Chị. Thân thể em bơ vơ cô độc. Trên đường đời vạn nẻo không cha, không mẹ không một người thân nào để chia xẻ với em những nỗi cay đắng ngọt bùi. Đời em cảm thấy quạnh hiu, trống rỗng. Được gặp chị, được chị nhận làm em bao nhiêu an ủi cho lòng em đều gửi hết cho chị. Đã vậy chị còn hết sức thương em chẳng khác nào đứa em ruột. Chị còn nhận lời giúp em những việc nặng nề nguy hiểm nếu chẳng may em trở thành Vô Cực Thiên Tôn thứ hai? Vì vậy chị bảo sao em sẵn sàng nghe theo chị nên em mới hỏi chị câu đó?

—Chị rất yêu em, chỉ lo cho tánh mạng em. Chị muốn em hạnh phúc. Nhưng chị cũng không phải là một người duy nhất chiếm cả tâm hồn, thể xác em làm vật sở hữu riêng của chị. Làm sao chị lại nỡ không bằng lòng để em tìm hiểu sự thật về cuộc đời bí ẩn của người con gái mà em quyết xây dựng tổ uyên ương? Sở dĩ chị phải giải thích rành rẽ cho em nghe là vì chị sợ sau cuộc thí nghiệm sẽ đưa đến một hậu quả tàn khốc không tài nào vãn cứu nổi! Bây giờ em có hối hận thế mấy nữa cũng đã trễ quá rồi...

—Chị ơi! Lòng em đã quyết. Chị không cản ngăn thì em cần thực hiện biện pháp của em thà biết rõ một lần, cứ để nghi ngờ ầm ức hoài trong bụng em chịu không thấu! Chị cứ an tâm đừng âu sợ hãi quá nhiều mà khổ tâm mệt trí!

—Đã đành là vậy thì em cứ thí nghiệm xem. Em vững tin nơi chị đi. Em yêu người con gái ấy thì chị cũng yêu nàng không khác chị yêu em!

Nói dứt câu Bắc Yêu tung mình đứng dậy liếc mắt ngó vào thân hình Bạch Cơ còn nằm sải tay trên mặt đất, hai mắt nhắm lại, dung nhan diễm lệ tuyệt luân khác nào một đóa hoa hải đường phong nhụy dưới ánh xuân nồng. Nàng đẹp ...

(thiếu một đoạn)

... phập mũi dao xuống lưng Tiểu Phong.

Do đó một tấn kịch rừng rợn xảy ra...

Ngoài hang đêm tối âm u gió thổi rơi lác đác những chiếc lá vàng úa. Trong sâu hang đang tiếp diễn một cảnh cực kỳ khủng bố ghê gớm...

Bắc Yêu rảo hai chòm con người chói ngời khắp bốn phía. Quả nhiên càng hồi hộp. Nàng thò tay vào túi áo đột nhiên mò dụng ba ngọn liễu điệp phi đao. Nàng tỉnh thần quát hỏi:

—Lão trượng phải...

Cụ già ấy lạnh lùng chặn lại, nói luôn:

—Cái gì? Nàng định thử chơi với ta vài ngọn phi đao?

Bắc Yêu đỏ rần da mặt, trả lời:

—Lão trượng không cho biết tới đây để làm gì. Nên khó được hòa khí giữa chúng ta!

Cụ già ấy cười nhạt hỏi:

—Lão có một việc cần hỏi nàng.

—Việc chi, lão trượng cứ nói rõ nghe.

—Chàng chanh niên đẹp trai nọ phải là Tiểu Phong không?

—Thưa vâng! Chính là Tiểu Phong!

Cụ già mặt lạnh như sương ấy gật đầu, suy nghĩ giây lát rồi hỏi:

—Cha có phải là Bình không?

Bắc Yêu ư nói:

—Tiện nữ không đăng biết rõ?

—Mẫu thân là phải Tần Thiện Anh không?

—Tôi lại càng không biết hơn nữa!

Cụ già hơi biến sắc, nói:

—Người biết thì cho lão biết! Hay thật tình không biết?

Bắc Yêu nhìn lão già đáp:

—Tôi chưa bao giờ chịu nói dối bất cứ một ai cả. Mà cụ hỏi tôi cho biết để làm gì?

—Vì chuyện riêng của lão với nó!

Cụ già hỏi tiếp:

—Nó có nói chuyện của nó cho nàng nghe qua lần nào chưa?

—Không bao giờ! Chàng chỉ vắn tắt cho tôi cha mẹ chàng đều bị sát hại bởi một tay Lãnh Diện Vong Hồn, thủ lãnh «Địa Bảo» thế thôi!

Cụ già ấy ngửa mặt lên trời dăm chiêu suy nghĩ một hồi sau cùng, dường như có một tâm sự chi hết sức uất hận đau buồn, ông ta buông hơi thở dài. Ngó thẳng vào Bắc Yêu, cụ già ấy nói:

—Làm nhọc nàng mất công trả lời, lão cáo từ nàng nhé!

Ông ta quay người đi mau vun vút, Bắc Yêu nhú mày liếc, có nhiều điều khúc mắc khó hiểu.

Cụ già ấy vừa quay mình Bắc Yêu đã bay vút tới chặn ngang lối đi. Cụ già biến sắc hỏi:

—Nàng có ý giữ ta lại đây à?

Bắc Yêu đưa mấy ngón liễu điệp phi đao lo le trong tay:

—Lão trượng đã hỏi han đến cuộc đời của Tiểu Phong tất phải có liên quan mật thiết thế nào. Và mà mục đích cụ đến đây để làm chi tôi quyết hỏi lại cho ra lẽ.

Cụ già nhìn trời nói:

—Liễu điệp phi đao của nàng lợi hại thật nhưng đối với những kẻ nhát gan sợ hãi chớ với lão thì đừng nên hăm dọa. Chẳng qua lão chẳng có ý định giao đấu với nàng. Còn như giữa Tiểu Phong với lão phu có sự liên can đến nhau!

—Liên can ra làm sao?

—Sau khi đã chứng thật, lão sẽ bảo cho nàng biết. Bây giờ còn quá sớm!

Bắc Yêu lạnh lùng hỏi:

—Lão là người của «Địa Bảo»?

Mặt cụ già hơi lộ vẻ vẻ tức giận nói:

—Nàng ước đoán như vậy hả?

—Cũng không phải hoàn toàn đúng lắm. Tôi phán đoán một cách hồ vầy thôi.

Cụ già ấy cười trên gương mặt lạnh lùng sừng sững nói:

—Phỏng chừng cũng có phần nào không sai. Lão phu là bè bạn của Lãnh Diện Vong Hồn cũng không phải người của «Địa Bảo», phỏng như lão chứng thật được Tiểu Phong quả là con trai của Phấn Diện Thiết Nhơn La Bình thì giữa lão và Lãnh Diện Vong Hồn là hai kẻ cừu thù!

—Cừu thù?

—Phải đó! Cừu thù! Giờ đây nàng có thể nhường đường cho lão đi rồi chứ?

Bắc Yêu trộm nhìn cụ già ấy nói thầm trong bụng: “Ông lão này quyết chẳng phải là nhân vật của phe tà gian.”

Ngẫm nghĩ như vậy, nói:

—Thưa lão tiên bối! Có một việc tôi mạo muội xin hỏi có phải lão tiên bối mang một chiếc mặt nạ da người để che gương mặt thật bên trong?

Cụ già nhìn nàng mỉm cười:

—Nàng có cặp mắt tinh tế lắm đó! Chẳng qua nàng đã nói, lão không dấu giếm nữa.

Cụ già nói dứt câu, tay đã đưa lên, cụ già ấy lột phăng chiếc mặt nạ bằng da người rất mỏng ấy xuống.

Đúng lúc cụ già ấy vừa buông tay ra, bỗng nhiên Bắc Yêu nhìn sững hai đôi mắt, miệng kêu á lên một tiếng kinh hoàng, thối lui ra một bước!

Cử chỉ đột ngột bất ngờ ấy khiến người xem thấy phải sợ hãi giật mình!

Sau khi cụ già đã lột chiếc mặt nạ bằng da mỏng mảnh bao trùm lên gương mặt xong bỗng nhiên biến thành một thư sinh độ chừng ba mươi đến bốn mươi tuổi trở lại là cùng.

Cái điều làm cho Bắc Yêu kinh hoảng kêu chính là mặt mũi của người nầy giống hệt với Tiểu Phong như khuôn đúc!

Bắc Yêu kinh hoảng chưa từng có. Nàng là cô gái hết sức thông minh. Nàng nghĩ thầm: “Chừng như người nầy là cha ruột của Tiểu Phong sao mà?”

Nghĩ như vậy, nhưng rồi nàng lại tự cải chánh ý kiến của mình ngay! Cha ruột của Tiểu Phong đã chết dưới tay Lãnh Diện Vong Hồn không lý sống dậy?

Người thơ sinh ấy nhìn gương mặt kinh hoảng của Bắc Yêu vội cất tiếng hỏi:

—Có phải nàng thấy tôi có điểm nào giống Tiểu Phong chẳng?

Bắc Yêu hòa điệu thái độ trả lời một giọng thân mật:

—Không phải chỉ giống một vài điểm mà hoàn toàn giống hệt không khác một tý nào cả!

—Thật vậy sao?

Bắc Yêu gật đầu giọng nhỏ nhẹ nói:

—Người có phải là cha ruột của Tiểu Phong không?

Người thơ sinh ấy cười nói:

—Nàng ước đoán sai rồi? Tôi chẳng phải là cha ruột Tiểu Phong đâu. Cha của nó là La Bình há chẳng phải đã chết bởi tay của Lãnh Diện Vong Hồn rồi sao? Ngoại hiệu của tôi người ngoạ huyết hay Ngoạ Huyết Nhon cũng vậy.

Bắc Yêu ớn lạnh cả người hỏi lại cho kỹ:

—Ngoạ huyết nhơn?

—Thế nào? Cái ngoạ hiệu đó không hợp sao?

—Dường như vậy!

Ngoạ Huyết Nhon nói:

—Cũng đúng thế. Ngoại hiệu ấy nghe nó cô hồn dữ quá. Sát nghiệp cũng dài quá. Chẳng qua tôi lấy ngoạ hiệu chỉ vì tôi họ La.

Bắc Yêu thất kinh hồn vía hỏi dồn tới:

—Ông họ La à! Thế sao lại không phải là cha ruột của Tiểu Phong?

Ngoạ Huyết Nhon nói:

—Không Tôi không phải là cha ruột của hã. Nàng cứ bảo tôi là cha của Tiểu Phong tức là nàng đẩy tôi vào cái cảnh không đất sống.

Bắc Yêu hết sức lấy làm kỳ quái:

—Khuôn mặt thơ sinh với Tiểu Phong không khác một điểm, cả hai lại cùng là họ La nữa! Nhưng lại không chịu nhận là cha của Tiểu Phong vậy thì là ai? Đây là một sự kiện lạ lùng khó hiểu!

Ngoạn Huyết Nhon phớt qua một nụ cười:

—Tôi không thể nói rõ cho nàng ngay hết được. Sự thực tôi chỉ nói được với nàng bấy nhiêu đó thôi.

Bắc Yêu cười nói:

—Thế thì tiền bối cứ tự tiện, văn bối không dám vô lễ hỏi nhiều hơn nữa!

Dứt lời nàng đứng tránh đường sang một bên.

Ngoạn Huyết Nhon cười bảo:

—Sự an toàn của Tiểu Phong, tôi tha thiết mong nàng chiếu cố giúp cho nó nhiều hơn nữa!

Tiếng nói vừa ngưng, người của Ngoạn Huyết Nhon đã đi mau như một cơn gió nhẹ.

Bắc Yêu đứng trầm ngâm ngó theo bóng hình phía sau lưng Ngoạn Huyết Nhon khuất xa trong làn mây khói giữa đêm trăng mờ ảo huyền. Nàng cứ mãi nghĩ vẩn vơ trong đầu óc: “Người ấy là ai? Có liên can chi với Tiểu Phong? Sao mà lại...”

Bắc Yêu còn thả hồn trong những suy tư chợt đâu nghe vang dội tiếng cười lạnh lạnh vọng tới. Nghe tiếng cười ấy mặt mày nàng tái ngắt!

Ngay lúc ấy, mấy bóng người từ trên không tung rớt xuống nhẹ nhàng như những con chim ăn đêm xủ cánh đớp mồi.

Cầm sẵn ba ngọn liễu điệp phi đao thối lui ra sau một bước. Nàng ngược mắt ngó tới thấy một người đàn bà chưa quá bốn chục tuổi, tay cầm một cây đòn tỳ bà chân bước chậm chậm về phía Bắc Yêu.

Sau lưng mù ta có cả thảy ba người, đều là ba lão già mình vận áo dài đen, cùng nhau một cỡ. Bắc Yêu chỉ vừa trông thấy đã nhận ra họ là người «Địa Bảo».

Người đàn bà cầm cây đòn tỳ bà ấy đến trước mắt Bắc Yêu dừng hẳn bước đứng lại. Hai con người của mù ta bắn vút tới một thứ ánh sáng ngời ngời vào thẳng mặt Bắc Yêu. Bằng một giọng nói ghê lạnh, mù ta cất tiếng hỏi:

—Nàng là Bắc Yêu đó chăng?

Vừa trông thấy là có thể đoán ngay bọn người này đến đây chẳng có ý tốt, nàng trả lời một cách ngang tàng, cứng cỏi:

—Đúng vậy rồi. Ta chính là Bắc Yêu. Hỏi để làm chi?

Người đàn bà sồn sồn ấy đưa ngang cây đàn tỳ bà xiên xiên ra trước, buông một chuỗi cười lạnh lạnh. Mắt mụ rảo qua tử thi ba tên Quỷ còn phơi sương trên mặt đất, mặt lộ sắc giận dữ miệng hỏi gay gắt:

—Chấn Nam tam quỷ, chính tay nàng hạ sát đó chi? Giỏi lắm!

—Ừ. Ta giết chúng đó! Có sao không?

—Ta tin chắc nàng không dám...

Gương mặt tươi như đoá hoa phù du dưới làn sương khuya mát dịu bỗng nhiên tái sắc. Nàng ngắt lời mụ ta, đáp lại bằng một giọng khinh miệt:

—Ai dám làm chi được ta mà ta không dám?

Người đàn bà sẵn tay nâng cây đàn tỳ bà nhẹ lên trùng to con mắt:

—Nàng gan ruột lắm, đáng khen! Có điều cứ theo Thử Nhãn Quỷ lúc báo cáo cho ta nghe thì không phải nàng kẻ lấy tánh mạng ba Quỷ của nhóm Chấn Nam là Tiểu Phong với một người vào trạc ba mươi tuổi ngoài.

—Suy đoán cũng trúng!

—Nhưng ai giết bọn chúng?

—Ta nhận là ta ra tay hạ sát đó, thế đủ rồi!

—Tiểu Phong và gã đó đâu?

Miệng gần từng tiếng mà mặt mụ ta tràn đầy sát khí. Hai mắt ngó Bắc Yêu lườm lườm!

Bắc Yêu vẫn giữ vẻ thờ ơ trả lời:

—Mụ không quyền hỏi.

—Không quyền hỏi?

Người đàn bà sồn sồn cười hắc hắc bảo:

—Nàng không nói thì ta cũng đã biết hẩn ở trong hang đây rồi! Hẩn dất đứa học trò cường nghịch phản trắc của ta đem dẫu đi đâu?

Bắc Yêu nghe hỏi, đầu óc rối nùi, nàng buộc miệng hỏi lại mụ ta:

—Bạch Cơ là đồ đệ của mụ?

—Không. Đứa học trò phản nghịch đó dám cả gan ăn trộm của ta ve thuốc hạt đích tam tụ phấn. Đã thế lại còn dám chống cự lại ta nên bị ta đánh trúng một chưởng, nó phóng người chạy thoát khỏi. Ta liền sai Chấn Nam Tứ Quỷ rượt theo bắt lại cho kỳ được, ta thật không ngờ tên giang hồ Đệ Tam Ma đó dám ra mặt đối địch với Âm Sát Quỷ ta đây. Hắn đã không chịu đem con nghịch đồ đó giao lại cho ta mà còn giết chết ba đứa trong nhóm Chấn Nam Tứ Quỷ của ta sai đi nữa ta quyết tìm xem cho thấy tận mặt Đệ Tam Ma là nhơn vật có bản lãnh đến bậc nào mà to gan lớn mật quá đến vậy?

Người đàn bà sồn sồn tay cầm cây đòn tỳ bà tự miệng xưng ra ngoại hiệu của mình, khiến Bắc Yêu thất kinh hồn vía ớn lạnh cả người trong giới giang hồ mỗi khi nghe tới.

Nghĩ tới đó nàng lại sức nhớ lại nàng Bạch Cơ giờ đây Bắc Yêu mới vỡ lẽ thì ra thứ thuốc giải độc mà Bạch Cơ đã phải hy sinh mạng sống của nàng để cứu sống mình quả thật không phải nàng lấy bởi từ tay Nam Tinh mà chính là ăn trộm của sư phụ nàng! Cũng vì chỗ rắc rối ấy mà Tiểu Phong hiểu lầm Bạch Cơ đến nỗi tạo thành một trường khoái lạc rừng rợn!

Bắc Yêu đã nghĩ đến Bạch Cơ không nài nguy hiểm không tiếc tánh mạng đến nỗi sau khi bị sư phụ đánh một chưởng trọng thương vẫn còn gắng gượng chạy đến tận nơi để đem thuốc cho mình. Lòng Bắc Yêu cảm xúc dường thế xót xa như dao cắt.

Bỗng nhiên Âm Sát buông ra một tiếng cười the thé lạnh lùng. Không khác tia điện xẹt, mụ ta lách người chạy vào cửa hang, sát khí trào dâng bầu lửa giận, nàng quát to tiếng nạt bảo:

—Mụ vào trong hang định làm giống gì hả?

Cánh tay mặt chậm chậm đưa tay lên.

Âm Sát Nữ vội dừng bước lại cả giận quát lớn:

—Bắc Yêu! Nàng thật cản đường?

—Ừ! Ta cấm mụ bước thêm một bước nữa!

Âm Sát Nữ cất tiếng cười vang, nói:

—Ta cứ đi vào trong hang. Coi ai có tài cản đường ta đừng không cho biết!

Tiếng vừa ngưng thân hình xuyên đi như lặn đèn, chỉ nháy mắt một cái xẹt bắn vào trong hang. Thân hình tuy xẹt vào hang đồng thời tấn công liền một chưởng vào Bắc Yêu.

Thủ pháp của Âm Sát quá cao siêu tuyệt đỉnh, Bắc Yêu trông thấy tình trạng toàn thân nổi da ốc, thân mình mềm mại uyển chuyển của nàng như một chiếc lá đưa thoi, bắn ra sau nữa bước từ bàn tay nàng bỗng thẳng tới một chưởng ào ào dậy gió.

Bắc Yêu đã biết trước võ công của đối phương lợi hại không thể đo lường nên một chưởng ấy đánh ra chẳng những đã vận dụng đầy đủ kinh lực mà lại còn ẩn tàng thêm bên trong ba thế biến hóa kỳ ảo vô song!

Bởi vì Bắc Yêu đã nhận định trúng, nếu lần này mà nàng để thất bại dưới tay Âm Sát thì tánh mạng của Tiểu Phong khó nổi bảo toàn đã đánh mà sự sống của Bạch Cơ cũng không mong thoát khỏi.

Chưởng lực của nàng mãnh liệt đến mức ấy mà Âm Sát Nữ vẫn đứng vững cật tiếng cười vang động cả khu núi rừng. Người mù thoảng không khác một bóng quế trong đêm tàn vừa né tránh cùng lúc vừa đánh trả lại Bắc Yêu liên tay hai chưởng.

Mụ ta tay không khác nào đá văng nháng lửa. Chưởng lực của Bắc Yêu chưa kịp tới mụ giờ mà chưởng hình của mụ đã đẩy bổ vào ngực nàng!

Bắc Yêu khiếp quá, kêu lên một tiếng sợ hãi thất thanh. Liên theo tiếng kêu từ cửa miệng thốt ra, ba ngọn liễu điệp phi đao từ trong lòng bàn tay trái của nàng cũng đã phóng ra nhanh tới như ba mũi tên bắn.

Đúng lúc ba ngọn liễu điệp phi đao bay ra khỏi tay Bắc Yêu thì ba lão mặc áo dài đứng sau lưng Âm Sát Nữ bỗng nhiên xoay mình như điện chớp xông vào cửa hang.

——— o0o ———

CHƯƠNG 20

Ba ngọn liễu điệp phi đao bay xẹt tới Âm Sát Nữ hải kinh cực độ. Cây đồn tỳ bà trên tay mục ta vung múa tứ giăng vụt, vụt.

«Rẻng! Rẻng! Rẻng!» Ba tiếng ngân vang lên cả ba ngọn phi đao đều bị đánh rơi xuống đất.

Thế là, thừa một khoảnh khắc thời gian nháy mắt ấy, ba lão mặc áo dài đen của Địa Bảo đã lọt vào khỏi cửa hang.

Thình lình...

Có mấy tiếng kêu rú thảm thiết như xé nát bầu không gian êm lặng của đêm trường trong hang đá. Hai lão già mặc áo đen chạy trước vào được trong hang sau hai tiếng hú thảm thiết ấy, đã không khác hai khối thịt mềm ngã lăn xuống đất. Người như khúc củi. Miệng mửa máu tươi!

Biến cố xảy ra quá đổi bất ngờ chẳng những khiến một mình Bắc Yêu kêu lên hoảng hốt mà cả Âm Sát Nữ cũng hải hùng. Mục ta vội vã thối lui lại sau nửa bước. Bắc Yêu không hện cũng nhảy trái nửa bước ra sau.

Cả hai cùng một lúc chẳng ai bảo ai đều đổ dồn bốn luồng nhãn tuyến ra phía ngoài cửa hang đá mắt vừa trông thấy Âm Sát Nữ cùng Bắc Yêu buột miệng la lên ăn rập! Hai người đều thất kinh hồn vía đứng sững nhìn trân!

Sờ sờ đứng ngay trước mặt họ là Ngoạn Huyết Nhon, cái ngoại hiệu mà người này tự xưng.

Thế là cả hai cùng kêu hoảng như nhau. Nhưng tiếng kêu hoảng kinh ấy lại không giống nhau. Một người thì kinh sợ. Một người thì mừng rỡ.

Sắc mặt của Âm Sát Nữ xanh dờn như tàu lá chuối loạng choạng thối lui liên liên ba bước, cây đồn tỳ bà trên tay chậm chậm buông xuôi xuống chạm trên mặt đất!

Cử chỉ của Âm Sát Nữ khiến người ta phải kinh ngạc! Vì cố nào vừa trông thấy Ngoạn Huyết Nhon mà mục ta biến sắc kinh sợ quá đổi đột ngột?

Ngoạn Huyết Nhon vẫn lạnh lùng chưa từng trông thấy loài quỷ. Người trùng to đôi mắt sắc bén như gươm chĩa hai luồng nhãn điện thẳng vào mặt lão áo đen còn sống cất giọng lạnh lùng:

—Mi là người của «Địa Bảo»?

Lão già ấy sợ hãi đến mặt không còn máu. Hấn run rẩy đáp liền:

—Dạ... ừ... ờ... vâng. Hấn, người của «Địa Bảo».

—Đã là người «Địa Bảo» thì ta không thể để mi sống...

Tiếng sống chưa ra khỏi miệng thì đã nghe một tiếng quát vang dội tứ bề. Thân hình Ngoạn Huyết Nhon chẳng nhìn thấy kịp ở đâu, chỉ thấy nháng tới một chưởng!

Lão già ấy trong cơn sợ hãi nhưng thấy chưởng của đối phương đánh tới, bản năng tự vệ đẩy cao cánh tay hấn tổng liền một chưởng trả lại.

Chưởng lực của hấn vừa ra nghe từ miệng hấn rú lên tiếng thét vang thảm thiết.

Một chưởng ấy của Ngoạn Huyết Nhon bổ xuống thẳng băng vào sọ dừa của lão già mặc áo dài đen chính xác không khác chiếc búa tạ đập xuống hòn đá! Óc máu trong đầu của hấn bể nát văng tung xối ra như mưa rây. Hấn lại còn bị sức chưởng tổng văng ra ngoài một trượng, chết không toàn thân!

Thân thủ của Ngoạn Huyết Nhon ai trông thấy phải kinh hãi rụng rời. Chỉ vung múa sơ sài tay chân, mà Ngoạn Huyết Nhon giết chết ba tay cao thủ của «Địa Bảo» dễ dàng còn hơn lấy đồ trong túi áo.

Sau khi đánh táng mạng lão già mặc áo dài đen của «Địa Bảo», mục quang của Ngoạn Huyết Nhon dờ vào gương mặt tái mét của Âm Sát Nữ. Vẫn rục rục như say máu giết người, trừng hai con ngươi đỏ, Ngoạn Huyết Nhon cất tiếng oai nghiêm rang rang hỏi Âm Sát Nữ:

—Mụ cũng là người của «Địa Bảo» đây à?

Âm Sát Nữ im lặng thụt lui ra sau một bước, mụ nén kinh hãi trong lòng để nghe tiếng nói của Ngoạn Huyết Nhon bảo mụ.

Mụ còn đang nghĩ thầm: “Đúng là chàng... Chàng chưa chết... Chàng đã bị Lãnh Diện Vong Hồn xô xuống dưới giếng... Bất ngờ, bỗng nhiên chàng trở về dương gian...”

Mụ vẫn còn nghi ngờ nên cố tình hỏi lại Ngoạn Huyết Nhon:

—Người... là... ai?

Tình hình ấy làm cho Bắc Yêu ngơ ngác. Âm Sát Nữ dường thể đã nhìn ra Ngoạn Huyết Nhon lại mừng tượng không nhìn được Âm Sát Nữ! Thế thì giữa hai người đã cố gì liên hệ với nhau từ xa xưa.

Bắc yêu đang còn ngờ vực trong lòng thì Ngoạn Huyết Nhơn đã hỏi mắc lại Âm Sát Nữ:

—Ta hỏi mụ trước đã. Mụ trả lời ngay cho ta rõ mụ có phải là người của «Địa Bảo» không?

—Không phải. Tôi chỉ là bạn bè của Lãnh Diện Vong Hồn. Còn người có phải...

Nói nửa chừng đến đó mụ ta lại ngập ngừng một chút. Mụ ta hồi hộp trái tim nhảy rộn rã gần văng ra lồng ngực. Với một giọng nói sợ hãi run run Âm Sát Nữ nói:

—Người họ La?

Ngoạn Huyết Nhơn nhặt nhổ đáp:

—Đúng, không sai chạy tý nào ráo. Ta chính họ La!

Chỉ nhận mình chính là họ La, Ngoạn Huyết Nhơn mà đã làm cho Âm Sát Nữ lạnh toát cả mồ hôi cùng người. Sắc mặt xanh dờn biến thành trắng sát như thây ma chết sinh. Chỉ trong khoảnh khắc thời gian không đầy một cái chớp mắt mà gương mặt của Âm Sát Nữ biến đổi không biết bao nhiêu màu sắc dị thường. Mụ bàng hoàng nói bằng một giọng ngập ngừng ngượng nghịu:

—Người họ La tên Bình. Đúng là La Bình đó chứ?

—La Bình! Ta tên họ là La Bình!

Âm Sát Nữ buột miệng kêu lên một tiếng hoảng hốt. Cả người run rẩy như cái đuôi thần lân bị ngắt đứt.

Bắc Yêu lúc ấy cũng thất kinh cả hồn vía, «ý» lên một tiếng hãi hùng. Vì lẽ Ngoạn Huyết Nhơn bảo mình không phải cha đẻ của Tiểu Phong mà sao giờ đây vì cớ nào lại chịu thật họ tên mình là La Bình tên của đấng sanh thành đứa em mà nàng yêu thương không khác sanh mạng thứ hai của nàng? Nàng không sao thấu hiểu nổi lẽ thật bên trong câu chuyện lạ lùng, rắc rối như thế này?

Âm Sát Nữ choáng váng, mụ ta xây xẩm mặt mày lão đảo vừa thối lui vừa hô:

—Người có đúng thật là La Bình không?

—Lẽ nào lại là giả?

Với ý nghĩ xảo quyệt Âm Sát Nữ vụt hỏi:

—Người có nhận được tôi hay không?

Trong giọng nói của mẹ không còn mang theo cái hơi sợ hãi nữa mà chứa đựng một mối cảm tình thâm kín. Bởi cách hai mươi năm Âm Sát Nữ đã yêu đương đắm đuối La Bình như dại, như ngây như một kẻ tình si mất cả linh hồn và lý trí! Cái chết của La Bình dưới độc thủ của Lãnh Diện Vong Hồn một phần lớn là do mẹ ta gây nên.

Nghe câu nói của Âm Sát Nữ, mới đầu Ngoạn Huyết Nhơn hơi sửng sốt, sau cất tiếng cười gay gắt lạnh lùng:

—Việc Âm Sát Nữ gia nhập vào «Địa Bảo» khiến người thiên hạ không sao liệu trước được. Oán cũ hận mới chồng chất thêm nhiều. Song hiện thời ta cũng tạm tha chết cho mẹ một thời gian chưa chắc là bao lâu. Mẹ hãy về tỏ vẻ lại bên tai Lãnh Diện Vong Hồn biết là bắt đầu ngay từ giờ khắc này mỗi ngày Ngoạn Huyết Nhơn ta sẽ giết của hắn ba mạng, cho đến sau cùng, tức là không còn một tên «Địa Bảo» nào nữa là ta sẽ giết nốt hắn với mẹ để bế mạc trò chơi giỡn máu của ta! Ngoạn Huyết Nhơn có nghĩa là người giỡn máu...

Câu nói để trả lời câu hỏi vừa rồi của Âm Sát Nữ thật là lơ mờ bí ẩn. Người này có phải đúng thật là La Bình còn sống không, rốt lại Âm Sát Nữ cũng vẫn không sao chứng minh rõ ràng được vấn đề mà mẹ ta định dùng mảnh khước xảo quyết để khám phá sự thật bị La Bình gạt phăng đi không thềm đề cập tới. La Bình không nói rõ có nhận ra mẹ ta là ai không!

Hiện thời Ngoạn Huyết Nhơn xưa hiện với bộ mặt khô ngô với tiếng nói giọng cười chẳng khác chi La Bình ngày nào khiến cho Âm Sát Nữ sống lại trong lòng mối tình cũ. Đời mẹ ta chỉ có yêu mê si dại một mình La Bình. Bóng hình của La Bình in sâu vào quả tim Âm Sát Nữ không hề phai với bao nhiêu năm tháng trôi qua. Chỉ vì một chữ yêu mà nàng và Lãnh Diện Vong Hồn đã nhấn tâm hạ độc thủ!

Từ ngày La Bình chết đi, Âm Sát Nữ chẳng biết đã khóc bao nhiêu đêm, bao nhiêu buổi chiều tà tẻ lạnh bơ thờ dưới ánh tà dương... Hồ lệ với mà dòng tình chưa cạn, giờ đây thấy mặt người yêu xưa đã khuất hơn mười năm, bao nhiêu chuyện cũ lần bày ra trước mắt Âm Sát Nữ.

Âm Sát Nữ dời lần tới phía trước mặt Ngoạn Huyết Nhơn, miệng gọi bằng một giọng buồn đau khổ:

—La Bình. Quả thật chàng chưa chết đó sao?

Ngoạn Huyết Nhơn chột nghe tiếng nói u buồn thảm khốc, bỗng đứng sửng sốt giựt mình.

Nhú mạnh hai hàng kiếm mi, ra chiều ngĩ ngợ nửa khắc sau. Ngoạn Huyết Nhon lạnh lùng cất tiếng hỏi:

—Ta chưa chết thì sao?

Âm Sát Nữ giọng rầu rĩ rượi, cất lên giọng thê thảm không khác tiếng quốc rú đêm hè:

—Tuy rằng em đã gây ra những điều không phải đối với chàng. Nhưng tất cả đều do tình yêu thúc đẩy chớ phải oán thù chi chàng đâu! Em yêu chàng không biết lòng dạ nào chứa chất cho hết? Chàng có biết chẳng là sau khi chàng chết rồi, em khóc đến bao nhiêu đêm, ngày bỏ ăn bỏ ngủ khác nào cái xác không hồn. Em biết em đã lầm lỗi...

Giọng thở than não ruột ấy thốt ra từ trong phế phủ. Mụ ta yêu La Bình... Mãi đến hôm nay tình yêu ấy cũng vẫn cứ còn mãi cái mức thâm thúy đậm đà như xưa!

Vẻ mặt Ngoạn Huyết Nhon biến sắc giận ghét vô biên:

—Mi còn dụ ta để nạp cho Lãnh Diện Vong Hồn lần nữa sao?

Âm Sát Nữ giựt mình sửng sốt. Mụ ta ngó Ngoạn Huyết Nhon bằng cặp mắt hãi kinh:

—Chàng không tha thứ cho em sao?

—Ta tha thứ cho mụ giống gì kia chớ? Mau đi ngay trở lại báo cho Lãnh Diện Vong Hồn biết rằng kể từ giờ khắc này trở đi ta bắt đầu lấy mạng sống của bọn thủ hạ hần...

Nói xong làm như không thèm để ý đến Âm Sát Nữ, Ngoạn Huyết Nhon chậm rãi bước chân về phía Bắc Yêu.

Sắc mặt Âm Sát Nữ bỗng tức giận hầm hầm. Mụ ta quát lớn:

—La Bình... Người đối với ta khinh miệt đến như thế sao?

—Ta không muốn thấy mặt thứ đàn bà chẳng ra gì, mau về «Địa Bảo» ngay đi!

Âm Sát Nữ giận quát to:

—Giả như ta không đi?

Ngoạn Huyết Nhon quay mình lại nói bằng một giọng xẵng lẽ.

—Ta đánh mụ một chuồng bỏ mạng ngay tại chỗ!

Âm Sát Nữ nói dứt mặt hiện đầy sát khí. Tay cầm cây đòn tỳ bà mụ ta tiến thẳng bước về phía Ngoạn Huyết Nhơn.

Ngoạn Huyết Nhơn nạt hỏi lạnh lùng:

—Mụ tự đi tìm cái chết?

—Đúng vậy! Ta chẳng ham sống nữa!

Tiếng nữa vừa vọt khỏi miệng, thân hình Âm Sát Nữ lẹ như điện chớp nhảy bổ vào người Ngoạn Huyết Nhơn! Cây đàn tỳ bà trên tay mụ ta đánh luôn một chiêu.

Ngoạn Huyết Nhơn nạt bảo:

—Ta sẽ đánh chết mụ ngay...

Liền theo tiếng một chưởng vung bổ tới.

Hai người phát động thế công đều mau lẹ tuyệt luân, Bắc Yêu thấy tình trạng trước mắt nghĩ thâm trong trí: “Ngoạn Huyết Nhơn muốn giết Âm Sát Nữ ngay trong một vài chưởng thế.”

Nàng chợt nghĩ đến Tiểu Phong và Bạch Cơ đang ở trong hang đá. Nàng bỗng nhiên hồi hộp vô cùng, một ý nghĩ nảy ra trong óc nàng: “Ta đã biết chắc Bạch Cơ chẳng phải là Mông Diện Thần Nữ rồi. Ta cương quyết ngăn cản Tiểu Phong không làm ô nhục đến danh tiết của nàng...”

Với ý nghĩ quả quyết ấy, Bắc Yêu tung người bắn vút vào thẳng trong hang...

Thế là, chỉ trong nửa khắc trôi qua một việc đáng hải sợ đã cấu thành...

(thiếu một đoạn)

Liễu diệp phi đao trong tay Bắc Yêu bay tới như một tia lửa xẹt nhắm ngay vào lưỡi dao lá liễu còn cầm trên tay Bạch Cơ! Bắc Yêu đã vận dụng đầy đủ mười thành công lực vào cái phóng rất chính xác của ngọn liễu diệp phi đao ấy nên khi hai món vũ khí chạm vào nhau ngân lên một tiếng keng những tia lửa đỏ chói lòa. Lưỡi dao lá liễu trên tay nàng Bạch Cơ bị đánh văng ra khỏi tay, rơi xuống đất.

Biến cố cực kỳ đột ngột ấy làm cho Tiểu Phong cũng như Bạch Cơ đều kinh hoảng thất sắc.

Phút giây khoái lạc cực kỳ đã tận hưởng, Tiểu Phong vung người đứng phắt dậy, chụp lấy quần áo mặc lia lịa vào người.

Bạch Cơ lỗ cặp mắt kinh hãi cực kỳ độc ngó trừng trừng vào mặt chàng, cuối cùng nàng nghiêng hai hàm răng trong trắng như ngà đưa tay với bộ y phục còn bỏ bữa bãi dưới chân khoác vào tấm thân đang trần truồng như nhộng!

Tiểu Phong trong lòng đã hiểu rõ mình mới gây ra một việc khủng khiếp gớm ghê. Nhìn thấy gương mặt hầm sát khí âm u, uất hận của Bạch Cơ, chàng nghe con tim bồi hồi, xáo động.

Bạch Cơ đang bị nội thương trầm trọng lại còn phải chịu đựng một cơn mưa gió phũ phàng dưới sức vò xé của ngọn lửa dục tình sôi sục trong lòng Tiểu Phong nên sức lực của nàng không còn tí nào nữa cả. Nàng vừa đứng dậy thì mặt mày lại xây xẩm. Thân hình choáng váng, nàng lảo đảo ngã nhào xuống đất.

Tiểu Phong kêu to lên bằng một giọng lo âu sợ sệt:

—Trời! Bạch Cơ... sao em...

Chàng đưa cánh tay tới nâng đỡ người Bạch Cơ ngồi dậy, không ngờ vừa khi chàng chạm tay đến mình nàng, Bạch Cơ đã quát to tiếng nạt lên:

—Ai cầu đến mi! Đồ khốn kiếp!

Giọng nói của Bạch Cơ chứa đầy oán thù uất hận chỉ muốn giết chết Tiểu Phong ngay lúc ấy mới hả nỗi thẹn thuồng đau khổ của một người con gái bị phai hương lần đầu tiên không phải là động phòng hoa chúc? Liền theo với tiếng quát nạt bàn tay ngà ngọc của Bạch Cơ vung mạnh tới, «chách» một tiếng lổ tai mặt của Tiểu Phong lùng bùng. Gò má bên mặt của chàng cũng đã in lên năm dấu ngón tay đỏ lôm rướm máu!

Một cái tát tai ấy đủ sức đẩy lui Tiểu Phong loạng choạng thối lui ra sau một bước.

Bạch Cơ quay người đi lừng chừng ra ngoài cửa hang.

Bắc Yêu vung nhanh thân hình lướt tới chặn ngay đường đi, cất tiếng nhẹ nhàng êm ái nói:

—Bạch Cơ ơi! Cô cho tôi được bày tỏ với cô một lời chân thật nhé?

Đôi mắt lơ lơ mệt mỏi của Bạch Cơ ngó vào gương mặt buồn dầu dầu của Bắc Yêu.

Nhưng cả người Bạch Cơ run rẩy, vẻ mặt thê lương thảm đạm của nàng mỗi lúc mỗi sa sầm. Chợt nghe từ trong miệng nàng buông dài một chuỗi cười rũ rượi như điên, như ngây.

Giọng cười lâm ly ai oán không khác tiếng quỷ khóc, thần gào tiếng quốc rú đêm trường, tiếng quyên gào canh vắng, tiếng người thiếu phụ nhớ chồng muôn dặm hát khúc ru con, người nghe phải nát ruột bầm gan phải rùng mình rởn ốc.

Bắc Yêu nghe tiếng cười quái gở sợ tái mặt nàng kêu to lên:

—Kìa cô! Bạch Cơ! Cô làm giống gì kỳ cục quá vậy?

Bạch Cơ ngưng cười lạnh lùng nói:

—Đời tôi không phải kiếp sống này!

Bắc Yêu nhìn thấy tình cảnh ấy cảm lòng không đậu hai hàng lệ ngọc đầm đìa.

Trong đôi mắt xanh biếc của Bạch Cơ tỏa ra một màn tinh quang chói rục. Nàng kêu thét lên:

—Yêu cầu tránh đường đi cho tôi.

Bắc Yêu cười một cách đau khổ, hỏi:

—Cô định đi đâu?

—Điều ấy không cần ai biết đến! Hỏi để làm gì? Nếu thật không nhường đường cho tôi rời khỏi chốn gổm ghềnh này để tôi lánh cả hạng người dơ bẩn, gổm ghê thì đừng trách Bạch Cơ này sao vô tình tàn ác?

Dứt câu nàng chậm rãi cứ đi sấn tới.

Bắc Yêu uể oải, thối lui ra một bước liếc mắt u buồn oán trách quay lại nhìn vào gương mặt bợ ngợ, rụt rè của Tiểu Phong, dựng như hình nộm đằng xa, một ý nghĩ nảy ra trong đầu. Bắc Yêu cất tiếng nói rang rang vang động cả hang sâu:

—Tôi nhường đường cho cô, chỉ sợ Tiểu Phong không để cho cô đi khỏi hang này đó thôi.

Câu nói của Bắc Yêu bỗng nhiên đánh thức Tiểu Phong còn đang chìm sâu trong giấc mộng dâm tình rùng rợn mà lòng đau đớn ử ử. Chàng tung người xẹt đến một bên Bạch Cơ như hình với bóng.

Bạch Cơ quát to:

—Mi thật cản đường ta à?

Tiểu Phong vội vàng nói:

—Em Bạch Cơ. Anh làm ô uế hơn cách của em. Nhưng xin em hãy rộng tha cho anh. Vì anh quá yêu... em... Vì anh yêu tha thiết... vì anh sợ...

Bạch Cơ chặn ngang lời của Tiểu Phong quát to tiếng:

—Ta gồm ghiech con người hèn hạ của mi!

Hai luồng nhãn quang từ trong mắt nàng chĩa thẳng vào gương mặt úa sầu của Bắc Yêu miệng nạt hỏi:

—Có nhường đường hay không nói mau một tiếng?

Bắc Yêu đã biết rõ tâm tình Bạch Cơ đang bị một vết thương tâm quá nặng mà nàng đè nén nỗi đau khổ chán chường nên cười bằng một giọng cực kỳ náo ruột, nói tiếng run run:

—Chỉ cần Tiểu Phong nhường đường là cô cứ thông thả đi, tôi không dám ngăn cản để giữ cô ở lại!

Bắc Yêu nói chưa hết câu Bạch Cơ miệng quát một tiếng vung tay đánh ngay ngực Bắc Yêu một chưởng!

Trong khắc ấy tâm linh của Bạch Cơ quá đau đớn mà phải ráng chịu trong lòng. Người nàng biến thành một hình gỗ, không còn biết phải biết tới chi nữa. Chưởng ấy của nàng là kết tinh tất cả cơn hận trong người. Chưởng vung ra người nàng cũng vừa thoáng nhẹ nương theo chưởng lực xông ra.

Bắc Yêu lách mình nhanh nhẹn tránh khỏi chưởng của Bạch Cơ đánh ra, đồng một thời gian ấy nàng đưa bàn tay trái tới ôm luôn cả người Bạch Cơ đỡ hổng lên.

Bắc Yêu trừng mắt ngó Tiểu Phong một cách giận dữ nạt vang như sấm dậy:

—Mi muốn ta tát cho mấy tát nẩy lửa phải không?

Tiểu Phong bị Bắc Yêu mắng cho một câu sờ sững chẳng biết thế nào. Chàng như là một người có xác không hồn đứng ngơ ngác chẳng hiểu làm sao cho phải thì Bắc Yêu lại càng quỳnh tay, quỳnh chân như con gà mắc tóc.

Bắc Yêu lạnh lùng nói:

—Bạch Cơ thân hình đến nông nỗi khổ sở thế này đều do mày một tay gây ra cả? Không lẽ mày lấy mắt nhìn xem cái chết của nàng vì mày hay sao?

—Em... em...

Đương đau đớn lẫn sợ hãi trong lòng, Tiểu Phong định nói mà nói khôngặng, líu lười nghẹn lời!

Bắc Yêu cùng quát nạt dữ dội:

—Mày còn chưa chịu lo cứu mạng nàng sao?

—Cứu mạng nàng? Nàng không tha thứ cho em...

Lúc ấy Bạch Cơ sau khi bị Bắc Yêu ôm xốc người dơ bồng lên, bỗng thấy gương mặt đẹp như ánh trăng rằm của nàng đôi vành môi đỏ thắm viền ngoài cái miệng như đôi anh đào chớm nở mím cứng lại một búng máu tươi tuông xối ra đỏ lòm. Nàng bị trọng thương mà lại dùng sức đánh ra một chưởng nên mới nguy hiểm đến thế!

Bắc Yêu thấy tận mắt cảnh đau khổ của Bạch Cơ lại càng nhớ đến cái ơn của nàng vì mình phải ăn trộm thuốc giải độc của sư phụ mà bị một chưởng nặng nề đến thế! Vì mình mà nàng suýt chết. Quá đổi cảm xúc, Bắc Yêu khóc òa lên nước mắt tuông xối như mưa.

Lúc ấy Bạch Cơ đã biến thành một kẻ mất trí, như điên như khùng. Nàng thấy tình trạng ấy, the thé nạt to tiếng bảo:

—Bọn mấy người đều ác ý nhau làm ô nhục nhơn cách ta... âm mưu giết mạng ta. Giờ đây còn đợi chi nữa mà chưa xuống tay hạ sát? Ta sẵn sàng chết kia mà... Hãy giết ta đi... Đừng để ta sống... Trời ơi!

Tiếng nói của Bạch Cơ chua xót, não nề làm Tiểu Phong và Bắc Yêu nhìn nhau toát cả mồ hôi trán!

—Cô Bạch Cơ ơi! Hiện thời thương tích trong người cô hết sức trầm trọng, cô không thể đi được đâu!

Tiếng nói của Bạch Cơ lại the thé quát lên:

—Ta đi tìm cái chết... Ta không cần thiết sống một giây khắc ở thế gian này nữa cả. Người còn lo lắng cho ta làm chi, làm ơn làm phước chặt lìa đau khổ ra khỏi linh hồn ta. Ta sợ sống quá rồi.

Bạch Cơ ôm mặt khóc rống, tiếng khóc của nàng thê lương ảo não có thể vang động cả trời xanh.

Bắc Yêu trợn mắt ngó Tiểu Phong quát nạt om sòm:

—Tiểu Phong! Ta đã cảnh giác hậu quả ghê gớm trước cho mày, mày bảo là mày có cách? Cách gì đâu mày đem ra thi hành ngay!

—Phải làm sao bây giờ?

Tiểu Phong nãy giờ chết đứng cả người bị Bắc Yêu quát bảo một câu mặt chàng tái mét, người chàng không biết phải làm thế nào?

Chàng ngượng nghịu ngập ngừng:

—Chị à! Em không biết phải làm cách nào... Bây giờ...

—Mày không biết? Mày lấy mắt nhìn nàng chết vì lòng ích kỷ của mày à?

Tiểu Phong kêu rùm lên:

—Không! Không! Em không để cho nàng chết!

Bắc Yêu quát hỏi lạnh lùng:

—Mày yêu nàng chân thật thiết tha không?

Tiểu Phong nói luôn miệng:

—Vì yêu nàng chân thật tha thiết thì em điên em mới gây lỗi lầm tà trời như vậy.

Bắc Yêu giận quá buông Bạch Cơ, vút người đến chụp Tiểu Phong. Nàng uất ức nghiền răng ken két.

Tiểu Phong bị Bắc Yêu phần đánh, phần mắng, lúc ấy mới giật mình tỉnh ngộ. Chàng buông một chuỗi lạnh lùng bắn người ra ngoài cửa hang.

Mặt dầm dề châu lệ, Bắc Yêu lão đảo bước theo sau chàng.

Bạch Cơ ra ngoài cửa hang, ngược mắt nhìn bốn phía chợt thấy sư phụ là Âm Sát Nữ bị Ngoạn Huyết Nhon đánh gần bỏ mạng. Trong thời gian vừa qua, Âm Sát Nữ luôn liều mạng mới chịu nổi ba mươi chiêu của Ngoạn Huyết Nhon. Có lẽ Ngoạn Huyết Nhon trong lòng cũng có phần nào nương tay nên nhiều chiêu hiểm độc đáng lẽ đã chấm dứt cuộc đời Âm Sát Nữ rồi mà Ngoạn Huyết Nhon lại thâu về.

Ngay lúc miệng kêu một tiếng «á» kinh hoàng đó, nhanh như cắt, bàn tay trái của Bắc Yêu đã chụp được bàn tay mặt của Bạch Cơ vừa toan chĩa hai ngón vào huyết Thái dương của nàng đang tự sát!

Bạch Cơ nổi giận thét tiếng nạt bảo:

—Mau rút tay trở về! Để cho ta chết! Ta không cần sống kia mà!

Tiếng quát ấy khủng khiếp cực kỳ khiến cả người Bắc Yêu ớn lạnh. Bàn tay trái của nàng càng nắm chặt bàn tay phải của Bạch Cơ tức thời rút vội trở về không dám trái ý.

Hành động của Bạch Cơ làm cho Bắc Yêu run rẩy cả người. Nàng dịu giọng nói những lời thảm thiết từ đáy lòng chẳng khác những tiếng van lơn cầu khẩn.

Bắc Yêu ngó Tiểu Phong đứng chết đững một chỗ bằng cặp mắt lườm lườm oán hận, rửa thầm trong miệng một câu: “Mi gieo tai họa. Mi hại đời nàng... Mi giết chết oan uổng một thiếu nữ cực kỳ thanh khiết thuần lương, một Thiên Tiên giáng thế... ờn nàng như biển trời lai láng đời kiếp nào mi đền đáp cho xong... Mi yêu nàng chân thành sao mi còn nghi ngờ nàng làm cho ta cũng khổ sở ân hận suốt đời. Tất cả tại mi gây ra.”

Quá đối phần nộ Tiểu Phong trong lòng gần như mất hết lý trí.

«Chát! Chát! Bốp! Bốp!» Bắc Yêu giáng mấy cái tát vào hai bên gò má Tiểu Phong.

Bạch Cơ ráng sức cắn chặt hai hàm răng chịu cho mình khỏi té, cất tiếng gọi to:

—Sư phụ...

Liên theo đó nàng hít vào một hơi chân nguyên, phóng mình chụp bổ tới ngay mặt Ngoạn Huyết Nhơn, đang đánh Âm Sát Nữ một đòn dứt khoát!

Cái phóng mình của Bạch Cơ khiến rớt xuống giữa Âm Sát Nữ và Ngoạn Huyết Nhơn cả hai lui mỗi người một bước.

Âm Sát Nữ vừa dừng gót, Bắc Yêu biến sắc vội rút sẵn mười hai ngọn liễu điệp phi đao cầm tay!

Tiếng hỏi của Âm Sát nữ gay gắt hiểm sâu:

—Nghịch đồ! Mi ăn trộm món thuốc thần kỳ diệu của ta! Mi không tuân mạng ta. Mi lại dám chống cự...

Bạch Cơ tiếp lời:

—Sư phụ... hãy giết con ngay đi. Con có tội với sư phụ, con đã biết... sư phụ cần hỏi tội cho thêm hao hơi, tổn sức. Sư phụ giết con đi! Con bằng lòng chết!

Âm Sát Nữ đưa cây đòn tỳ bà lên quát bảo:

—Đúng vậy. Ta cần giết mi liền tại đây!

Trông thấy gương mặt hầm hầm sát khí của Âm Sát Nữ, dầu là người rất can đảm, Bắc Yêu cũng ớn lạnh trong người.

Liên ngay lúc ấy, chợt nghe Tiểu Phong hít một hơi thở dài cất tiếng nói:

—Tôi quyết không để...

Bắc Yêu vội rỏ nhỏ vào tai chàng:

—Nàng chịu chết dưới tay sư phụ, đừng đến đáp ơn nuôi nấng dạy dỗ của sư phụ nàng từ bấy lâu nay! Nàng quả là một thiếu nữ đáng thương. Sao hóa công lại dành chi cho nàng một vận mạng ngang trái khắt khe!

Máu tươi trong miệng Bạch Cơ không ngớt tuôn trào như suối...

Bạch Cơ chạy đến quá đổi đột ngột thương tích trầm trọng làm cho nàng xỉu xuống đất.

Âm Sát Nữ sững sốt đứng ngây người.

Tiểu Phong và Bắc Yêu dừng chân đứng trước mặt Âm Sát Nữ.

Bắc Yêu đảo hai tròng mắt mơ huyền ngó Ngoạn Huyết Nhơn. Nàng chợt tỉnh ngộ nói với Tiểu Phong:

—Tiểu Phong em có thấy qua người ấy lần nào chưa?

Ngoạn Huyết Nhơn nhún mình đã đến trước mặt Tiểu Phong không khác bóng quế hồn ma. Tiếng Ngoạn Huyết Nhơn lạnh lùng hỏi chàng:

—Tiểu Phong! Mà có thật tình yêu người con gái ấy không?

—Yêu... tôi yêu nàng thiết tha, chân thật!

Ngoạn Huyết Nhơn vừa mới gạt đầu nhẹ nhẹ thì Âm Sát Nữ cũng vừa thét to một tiếng. Cây đòn tỳ bà giơ thẳng lên đánh bổ xuống ngay đỉnh đầu Bạch Cơ nhanh không kịp thấy!

Nhưng đúng lúc cây đòn tỳ bà của Âm Sát Nữ chỉ còn nửa gang tay và bề sọ Bạch Cơ thì cánh tay Ngoạn Huyết Nhơn đã quét tới một chưởng. Vận dụng hết công lực bình sanh, chưởng ấy của Ngoạn Huyết Nhơn oai thế mãnh liệt đủ sức dời núi xô non nên gió cuốn ào ào, đá bay cát chạy lông lốc.

Âm Sát Nữ không dám liều lĩnh vội vàng chùn mình thối lui.

Ngoạn Huyết Nhơn vung tay đẩy tới, sử dụng thủ pháp tuyệt kỹ lệ làng, xách bổng Bạch Cơ trên tay không khác con diều hâu xốt con gà con dưới đất.

Tiểu Phong đứng lặng im như hình cây chìm sâu vào suy tưởng. Chàng cố kiếm tìm trong trí nhớ xem kỹ mình đã thấy người này ở đâu.

Lúc ấy. Bạch Cơ đã mơ màng tỉnh lại. Giọng nàng u buồn nói lấp bắp những tiếng thật nhỏ dường thể mấp máy giữa hai vành môi:

—Sư phụ ôi! Con lỡ lầm quá nhiều. Sư phụ hãy giết con đi! Con mong mỗi được chết dưới tay... sư phụ!

Giọng nói ấy mặc dầu rất nhỏ nhưng đủ sức đánh tỉnh Âm Sát Nữ đang ngây người tại trận. Mặt mũi ta bừng dậy sát khí nặng nề, cười lạnh tanh như băng giá. Mũi chạy thẳng lại phía Bạch Cơ. Cây đòn tỳ bà trên tay mũi ta vung tít tấn công ào ạt bằng những chiêu hiểm ác tuyệt luân.

Tiểu Phong nạt to, song chưởng từ ngang ngực đẩy bổ tới mặt Âm Sát Nữ, cùng thời gian ấy mười hai ngọn liễu điệp phi đao trong tay Bắc Yêu cũng đã phóng vào mình Âm Sát Nữ như mưa bay!

Thấy tình trạng nguy hiểm, Âm Sát Nữ bay vút người ra sáu năm trượng.

Nếu võ công của mũi ta tầm thường một chút là bỏ mạng như chơi!

Âm Sát Nữ là một người đàn bà nhiều mưu gian kế quỷ. Mũi ta nhận thấy chẳng làm sao đủ sức đối phó với tình thế trước mắt nên cất tiếng cười lạnh lùng mắt ngó thẳng vào Ngoạn Huyết Nhơ, miệng nói:

—La Bình! Món nợ này, chúng ta sẽ thanh toán sau!

Hai tiếng La Bình thốt ra từ cửa miệng Âm Sát Nữ làm cho Tiểu Phong giật nảy mình buột miệng kêu lên một tiếng «á» kinh hoàng. Mặt chàng biến sắc, chân thối lui năm bước mà cứ run rẩy, đứng không muốn vững. Trong khoảnh khắc thời gian Tiểu Phong bồi hồi trong dạ chẳng hiểu là sợ hay là mừng. Chàng chợt thấy chua chát xót xa. Hai hàng lệ nóng của kẻ làm trai bỗng nhiên tuôn hai bên gò má...

Bắc Yêu cất tiếng hỏi:

—Giờ đây em đã nhận ra người này chưa?

Tiểu Phong gật đầu đáp:

—Đúng rồi! Em đã nhận ra.

Giọng nói của chàng bỗng trở nên run run cảm động:

—Cha ruột của em thật ra chưa chết.

Ngoạn Huyết Nhơ tiếp nối câu của Tiểu Phong bằng một giọng nhạt nhẽo, thờ ơ:

—Cha của mày đã chết thật lâu rồi.

Tiểu Phong buột miệng gọi to lên một tiếng:

—Thật sao? Người không phải là cha tôi?

Âm Sát Nữ hầm hầm sát khí ngó vào mặt Ngoạn Huyết Nhơ quát to hỏi:

—Can cố chi người? Mau buông nó xuống!

Ngoạn Huyết Nhon thông thả nói:

—Buông xuống? Ta cần can vào việc này thì một câu nói của mụ há đổi được ý ta sao?

Âm Sát Nữ cười gay gắt nói:

—Người không buông xuống thật à?

—Đúng đó. Buông xuống sao được mà buông?

Ngoạn Huyết Nhon quay lại Tiểu Phong:

—Tiểu Phong mày lắm to! Ta không phải là cha ruột mày đâu!

Tiểu Phong không khác chi người mất trí đứng nhìn Ngoạn Huyết Nhon sửng sốt nói lẩm bẩm một mình:

—Cha! Con thương cha đã chịu lắm điều đau khổ!

Gương mặt của Ngoạn Huyết Nhon biến đổi liên liên vẻ bất thường, cảm động, sợ hãi, lo lắng, lăm lăm, không hiểu trong thâm tâm đang giao động đến mức nào! Tiếng nói của Ngoạn Huyết Nhon thiết tha êm dịu:

—Tiểu Phong, ta không phải là cha ruột của mày đâu. Cha ruột của mày thật sự đã chết rồi. Điều đó người người đều biết chắc.

Tiểu Phong bình tĩnh trả lời:

—Đúng vậy! Cả nhà ta... mẹ và con đây đều cũng tin chắc là cha đã chết thật rồi. Nhưng mà con sức nhớ lại hồi bốn tuổi gương mặt của cha vẫn còn man mác trước mắt chưa phải là con quên hẳn hết đâu! Cha.

Liên ngay khi ấy Ngoạn Huyết Nhon trả lời bằng một giọng lạnh như tiền:

—Luôn tiện mụ cầm phong thơ này về trao cho Lãnh Diện Vong Hồn cho hẳn biết mỗi ngày ta lấy mạng ba đứa môn hạ của «Địa Bảo».

Câu nói của Ngoạn Huyết Nhon chưa ngừng mà thân hình của Âm Sát Nữ đã mờ trong mây khói.

Tiểu Phong rũ rượi, u buồn chứa đựng một tình cảm sâu xa đầm ấm. Tiểu Phong quả quyết là mình không nhìn lầm. Cái người đang đứng trước mặt mình chính là người cha ruột mà ai nấy đều yên trí là đã chết từ hơn mười mảy năm qua... La Bình cha của mình còn sống sờ sờ đây!

Ngoạn Huyết Nhon thở ra một hơi dài não nùng buồn bã nói:

—Tiểu Phong! Ta nói thật với mày đó! Tội nghiệp, ta thật không phải là cha ruột của mi, muôn lần cũng không phải. Có một điều, không biết mặt của mày là gương mặt của ta có rất nhiều nét giống nhau, nhiều người có quen cha mày tình cờ gặp ta cũng nhận lầm như vậy! Nhưng quả quyết như vậy.

Giọng nói ấy hết sức khẩn thiết chân thành.

Tiểu Phong suy nghĩ người này là La Bình cha đẻ của mình, nhưng Ngoạn Huyết Nhon lại luôn luôn chối cãi liên miện rằng ngàn muôn lần cũng không phải.

Lẽ nào người này lại không đúng thật là La Bình sao? Hoặc giả còn có một nguyên nhân nào đặc biệt khác thường mà người này còn cố tình chưa chịu công khai nhìn nhận Tiểu Phong là con ruột của mình chẳng?

Trường hợp của Ngoạn Huyết Nhon có lắm bí ẩn dị thường mà một người trí tuệ tuyệt vời thông minh cực điểm như Bắc Yêu đầu cho gặp phải chuyện rắc rối khó khăn đến đâu vẫn nghiệm xét một cách thấu đáo, không mấy khi sai lầm, mà cũng đành chịu khoanh tay, bí lối, chẳng suy luận được sự thật ra làm sao?

Vẻ mặt Tiểu Phong biến sắc tức tối, giận hờn. Chàng nói lớn tiếng với Ngoạn Huyết Nhon không còn kiêng dè nữa:

—Cái giống chi lại không nhận tôi là con kia chứ?

—Mày thật không phải là con đẻ của ta thì làm sao ta nhận mày là con ruột dặng?

Câu nói ấy lọt vào tai, Tiểu Phong đau đớn khác nào bị dao đâm vào dạ. Chàng cười tiếng gay gắt, nói:

—Dẫu rằng đối với tôi, ông chặt lòng, chặt dạ không nhìn nhận là con cũng dặng đi. Nhưng còn đối với mẹ tôi, chẳng lẽ ông...

Ngoạn Huyết Nhon không đợi Tiểu Phong hỏi dứt câu liền ngắt ngang lời, lạnh lùng nói tiếp:

—Chết rồi!

—Đúng, tôi không cãi. Mẹ tôi đã chết chính mắt tôi thấy. Lẽ nào ông cũng không nhìn nhận mẹ tôi, cũng không nghĩ nhớ đến mẹ tôi nữa sao?

Miệng nói giòn giã một hơi mà lòng xót xa không sao kể xiếc. Nước mắt rơm rớm chỉ chờ đổ xuống.

Ngoạn Huyết Nhon lạnh lùng nói:

—Này Tiểu Phong. Chừng như mày nghe mày không xúc động đến lời nói của ta sao? Không cảm thông với ý nghĩ của ta sao? Tao nói với mày ta không phải là cha ruột của mày. Tần Thiện Anh không phải là vợ đầu ấp tay gối của ta. Đành rằng ta không chôn cất thi hài của cha mày. Nhưng mà di thể của mẹ mày và Tinh Nhãn Nhiếp Hồn đều do ta an táng, dựng cho mỗi người một tấm mộ bia để mày nhận được dễ dàng! Bấy nhiêu đó cũng đủ chứng minh là ta đặc biệt lo lắng cho mày những việc mà mày không làm tròn bổn phận đối với mẹ mày và người ơn của mày đặng. Bởi mày thiếu phương tiện, thiếu thời giờ!

Tiểu Phong nghe qua giựt mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng: “Té ra chính người nầy mai táng mẹ mình cùng với Tinh Nhãn Nhiếp Hồn đây mà mình không biết! Lẽ nào ông ta quả thật không phải là cha ruột của mình? Không! Không! Muôn ngàn lần không. Gương mặt cha mình vẫn còn mán mán trong trí nhớ mình! Tuy hồi đó mình mới có bốn tuổi đầu, thời gian chồng chất trên mười mấy năm trời đi nữa mình đâu đã quên hẳn gương mặt oai nghiêm, đôi mắt sáng ngời của cha mình! Tất cả hình ảnh thân yêu cũ kỹ ấy biểu hiện rõ ràng như tấm gương phản chiếu trên mặt của người nầy chẳng khác mấy may nào cả!”

Nghĩ chắc vậy trong lòng rồi, Tiểu Phong bèn cất giọng nhạt nhẽo bơ thờ nói:

—Ông đã chôn cất thi thể mẹ tôi và Tinh Nhãn Nhiếp Hồn để khỏi lỏa lồ trên mặt đất. Chỉ một việc đó cũng đủ khiến cho Tiểu Phong cảm động ơn đức muôn vạn rồi. Ôi cảm kích biết mấy! Tôi chỉ còn có một câu hỏi, dám mong ông thành thật trả lời lần chót là ông có phải là cha tôi không?

—Một ngàn lần không phải!

Tiểu Phong nghiến chặt hai hàm răng bực tức:

—Tốt lắm. Lời của ông nói tôi không dám sai ý. Tôi chưa có một bằng cứ cụ thể nào trong tay. Nhưng mà tôi tin chắc sớm muộn, cũng sẽ có một ngày tôi chứng minh cho thấy ông có phải là cha ruột của tôi không.

Ngoạn Huyết Nhơn cười nhạt mấy tiếng, nói:

—Được rồi, sớm muộn sẽ có một ngày mày rõ ta là ai.

Tiểu Phong liếc mắt nhìn Bạch Cơ còn ở trong cánh tay của Ngoạn Huyết Nhơn nói liền:

—Ông giao nàng lại cho tôi!

Ngoạn Huyết Nhơn đáp:

—Phải vậy chứ sao. Ta đang định bụng giao nàng lại cho mày. Chẳng qua ta còn có mấy việc cần phải bàn sơ qua với mày, trước khi chúng ta chia tay!

Cái tên «mày» mà Ngoạn Huyết Nhơn dùng trong khi nói chuyện với Tiểu Phong bao hàm có nhiều ý nghĩa. Giữa hai người, liên quan thế nào, cả người ngoại cuộc như Bắc Yêu và Bạch Cơ, lẫn Tiểu Phong đều không sao hiểu thấu. Đó là then chốt để giữ bí ẩn mà Ngoạn Huyết Nhơn chưa thấy đến lúc cần phải đưa ra ngoài ánh sáng. Đành là không phải thù, nhưng thân đến mức độ nào thì không ai có thể tưởng tượng được. Ngoạn Huyết Nhơn chọn tiếng mày là ổn nhất. Thân như tình cha con cũng được. Xét qua tuổi tác và hành động, không phải là cha, không phải là thù đi nửa tiếng mày ấy cũng chẳng hại gì cho mối dây liên lạc giữa hai người.

Tiểu Phong cảm thấy tiếng «mày» tự miệng Ngoạn Huyết Nhơn nói ra như có một cái gì thân mật thiêng liêng ảnh hưởng sâu xa vào tình cảm của mình nên chàng lặng thinh, cúi đầu.

Ngoạn Huyết Nhơn thông thả nói:

—Này Tiểu Phong! Từ sau khi mày ra mặt hoạt động trên chốn giang hồ thường thường có ta theo sát một bên mày. Tất cả những công việc mà mày đã làm trong bao nhiêu ngày qua, ta đều hiểu biết rõ ràng, không sai chạy mảy may nào cả. Cho nên ta thấy ngoài cái tánh khí kiêu ngạo của mày ra, mày là một thanh niên có nhiều ưu điểm đáng ngợi khen.

Tiểu Phong mỉm cười:

—Cám ơn ông đã quá thương mà đề cao quá mức.

Ngoạn Huyết Nhơn nghiêm sắc mặt, nhấn mạnh lời nói:

—Mày mang nặng trong mình mối thâm cừu của cha mẹ, lẽ tất nhiên mày phải trả món nợ máu đó cho xong mới đáng mặt làm trai đứng giữa đất trời! Song, trước khi nhúng tay vào việc, điều tất yếu hơn hết là phải suy tính kỹ lưỡng, nhận xét đầy đủ lo liệu thiệt hơn, cân nhắc lợi hại. Binh pháp của Tôn Võ Tử dạy rằng: Biết người, biết ta, trăm trận, trăm thắng. Câu ấy đem áp dụng vào công việc báo thù của mày lại càng có giá trị thiết thực hơn nữa. Mày phải rõ thực lực của kẻ thù để mà cân nhắc với khả năng của mình. Có nắm chắc phần thắng lợi trong tay mới có mặt tấn công vào địch. Nhút là phải giữ tuyệt đối bí mật để phòng kẻ thù dùng âm mưu sát độc gài mình vào bẫy. Binh pháp há chẳng bảo: Đánh bất ngờ, đánh khi kẻ thù không phòng bị mới thắng được kẻ thù sao? Nếu chẳng làm như vậy thì có khác chi đả thảo kinh xà, một khi động ổ rồi, kẻ thù cảnh giác giữ

gìn chặt chẽ việc báo thù cửa mày càng gặp phải nhiều khó khăn hơn. Nói cùng mà nghe không khéo thù cha mẹ chưa trả đặng mà mày lại bỏ thầy dưới độc thủ kẻ thù há chẳng ân hận lắm sao?

Tiểu Phong im lặng đứng nghe, Bắc Yêu cũng nín thình chờ đợi.

Ngoạn Huyết Nhơn nói tiếp:

—Cứ như tình hình dưới mắt mà ta được thấy thì mày đã phạm vào những nhược điểm trên cần phải sửa chữa ngay mới kịp lúc. Xét vào võ công của mày thì mặc dầu mày có cao cường hơn một lớp cao thủ trong giới giang hồ thật đấy. Nhưng đúng ra, đem so sánh với những người như Nam Tinh, Mông Diện Thần Nữ, Âm Sát Nữ thì mày lại còn xa lắc, xa lơ, chưa xứng tay đối thủ với bọn ấy, thế thì còn đề cập sao nổi với Lãnh Diện Vong Hồn đem ra bàn luận hơn thua! Người sống trên đời đều do mạng Trời chỉ định, lòng ta có muốn ngăn cản đi nữa, kết cuộc cũng không thay đổi nổi định mạng an bài. Chẳng qua, ta cần nói trước cho mày một điều là lấy lại được bảy đồng tiền bị mất để sau đó có lên đỉnh Hận Thiên Phong đặng khám phá bí mật trong mười miếng đá hoa nọ, mày vẫn còn phải trải qua một phen hiểm nguy khốn khổ vô cùng, chớ không dễ dàng chi đâu. Chỉ vì việc ấy, giờ đây nói rõ cho mày nghe, thì lại hơi sớm quá, chưa phải lúc. Chuyện cần bảo ngay với mày trước mắt đây là mày đi lên Cửu Hoa Sơn thu lượm thi thể của chú ruột mày đó chẳng!

Tiểu Phong nói:

—Ai đã giết chú ruột của tôi, ông biết không?

—Mãi đến bây giờ đây ta cũng vẫn còn chưa biết chắc kẻ nào đã giết chết chú ruột của mày. Có điều bị đánh trúng một chưởng ngay ngực. Nơi bị đánh in sấn dấu tay hết sức kỳ quái, nửa dấu bên này thì đỏ lôm như son, nửa dấu bên kia thì đen thui như mực. Ta không sao biết dạng kẻ nào đã luyện nổi thứ trường pháp đó, vì mới được trông thấy tận mắt lần đầu còn chưa từng được nghe nói đến bao giờ!

Tiểu Phong hoảng sợ nói lắp bắp:

—Trước ngực có dấu bàn tay nửa đỏ như son nửa đen như mực.

—Đúng vậy! Có điều từ nay về sau người ấy dễ tìm thấy chẳng phải do mày tìm! Công việc đi Cửu Hoa Sơn thế cũng như xong mày khỏi cần đến đó nữa. Còn một việc nữa ta hỏi mày. Có phải mày cần cứu thoát những người bị nhốt trong trận thế rừng tòng ra khỏi hang khủng bố đó chẳng?

—Vâng tôi đã hứa với bọn họ và tôi quyết thi hành công việc đó.

Ngoạn Huyết Nhơn chậm rãi nói:

—Mày và Bắc Yêu tính chuyện đi tìm cái lão già điên khùng Xích Cước Đại Tiên đó thì thật là viễn vông vì lão ta có khác nào hạc nội, mây ngàn, mệnh mỏng trời bể, biết kiếm nơi nào cho gặp. Tánh khí lão ta lại quái gở khác thường, dẫu có tìm được lão chưa chắc lão ta chịu nghe lời yêu cầu của mày. Lão ta muốn thì có trời cũng không ngăn cản nổi. Còn lão ta không muốn thì có lạy sói đầu, nói gãy lưỡi, lão ta cứ đứng đưng như không. Cuộc đời của lão ta thích tự do thông thả, không trói buộc vào công việc của người trong chốn giang hồ, vì ta biết rõ nỗi khó khăn ấy của mày nên đã tự tay giải cứu bọn người đau khổ ấy ra khỏi trận rừng tòng giúp mày rồi!

Tiểu Phong nghe qua choáng váng cả người. Chàng buột miệng hỏi:

—Ông đã giải cứu cho hăm mấy người còn có cái thân hình như ma như quỷ ăn thịt đồng loại mà sống lây lất qua ngày, sống trong hang khủng bố đó rồi sao?

—Vậy mày không tin lời tao sao mà phải hỏi đi hỏi lại?

Tiểu Phong chợt tỉnh ngộ, vội vã hỏi luôn:

—A... Cũng chính ông đã cứu tôi thoát khỏi trận rừng tòng đó nữa chi?

—Phải rồi! Không ta thì còn ai đâu khác!

Tiểu Phong hoảng kinh trong lòng. Chàng thật không thể nào tưởng tượng được người cứu mình khỏi chết rã thây trong trận thế kỳ lạ ấy lại chính là người này. Tiểu Phong nói:

—Vì nguyên cớ nào mà ông cứu tôi?

—Bởi vì mày mang nặng trong người một mối thù sâu như bể mà mày quyết tâm phải trả. Ta không nỡ để mày rơi vào tay Mông Diện Thần Nữ!

—— o0o ——

HẾT QUYỂN 2